

GROOVE

Nummer 4 • 2005 Sveriges största musiktidning

Tioårsjubileum!
1995–2005

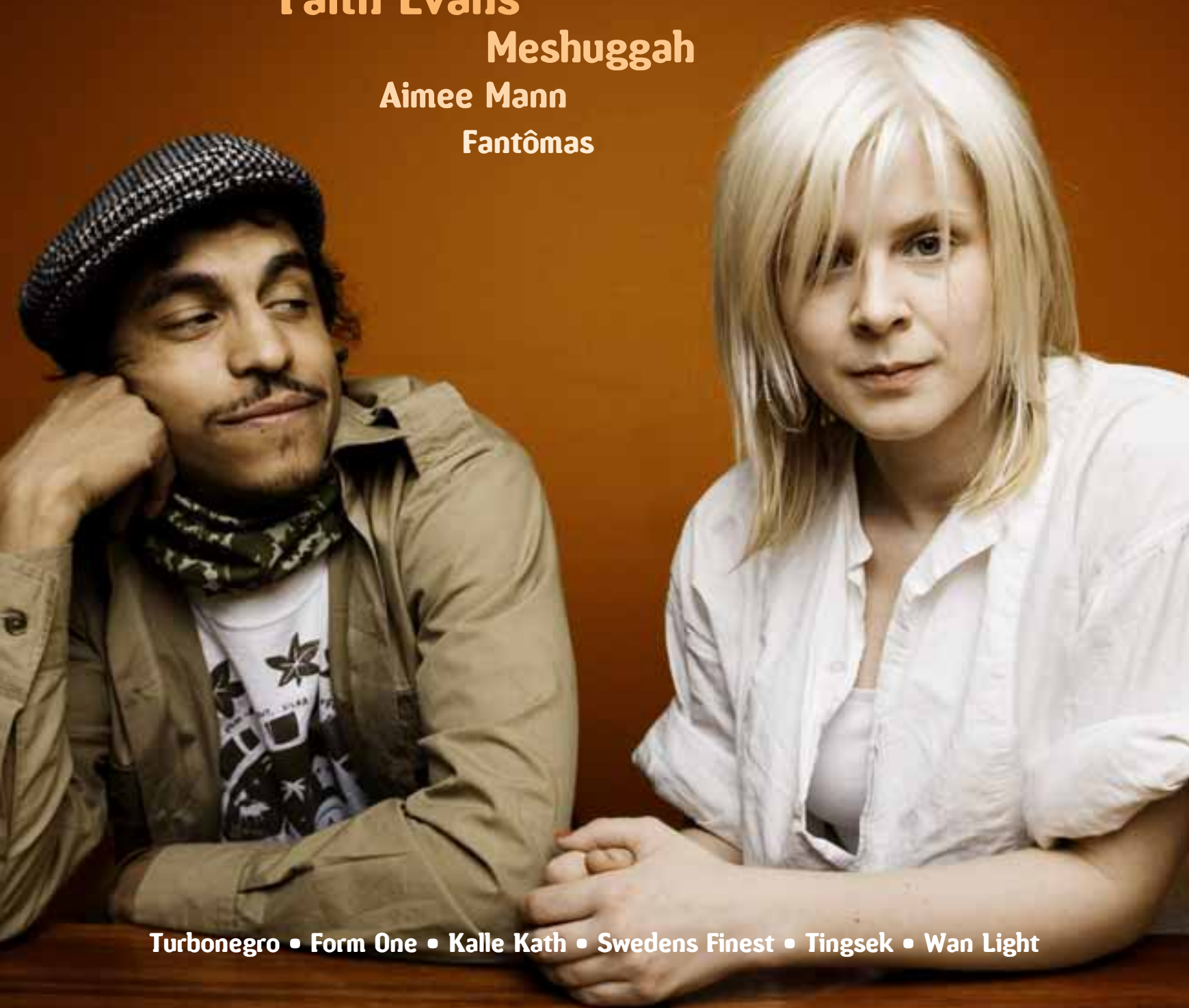
Timbuktu vs Robyn

Faith Evans

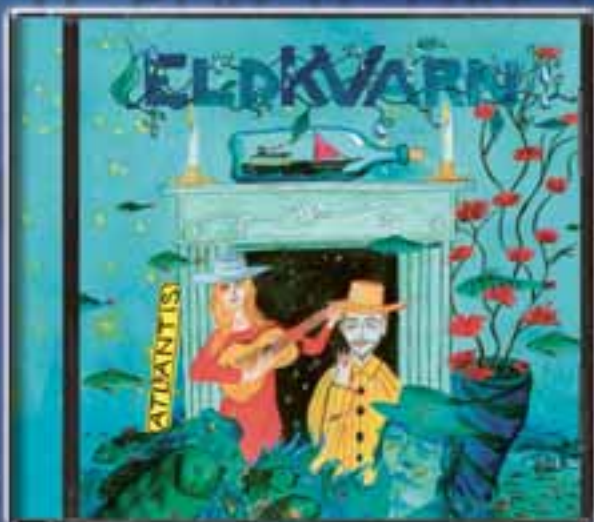
Meshuggah

Aimee Mann

Fantômas



Turbonegro • Form One • Kalle Kath • Swedens Finest • Tingsek • Wan Light



ELDKVARN "Atlantis"

"Eldkvarn brinner igen. Deras största stund sedan "Limbo". AFTONBLADET



"Nytända veteraner. Det glöder och sprakar. Eldkvarn värmer och berör mer än på länge." SYDSVENSKA DAGBLADET



"Eldkvarn är mer rätt än någonsin." SVENSKA DAGBLADET

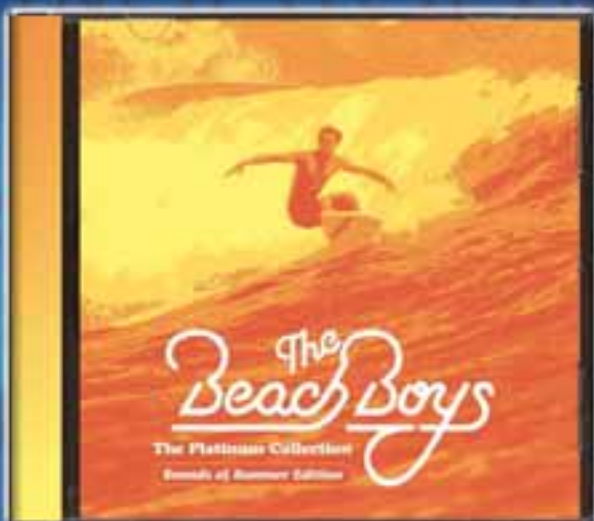


"Eldkvarn kopplar greppet. Såväl Plura Jonsson som Eldkvarn tycks må bättre än på mycket länge." GÖTEBORGS-POSTEN



FAITH EVANS "First Lady"

Faith Evans tillbaka med sitt fjärde album. Återigen är det stora influenser från både 70- och 80-talet. Ett av årets definitiva R&B-album! Innehåller singeln "Again".



The Beach Boys "The Platinum Collection"

Sommar, sol och värme!
"The Platinum Collection" är det ultimata soundtracket till sommarens grillfester!





GORILLAZ **"Demon Days"**

De animerade hjältarna är tillbaka!
Uppföljaren till den självbetitlade debuten
innehåller bl.a. singeln "Feel Good Inc.".
Släpps 25 maj!



COLDPLAY **"X&Y"**

Coldplays tredje och mycket efterlängtade
album "X&Y" släpps 8 juni!



D-A-D **"Scare Yourself"**

Danmarks evigt unga rockveteraner
är tillbaka med ett nytt studioalbum!
Finns i butik 25 maj.

MEGASTORE

EMI

Fantômas	sidan 7
Fyra frågor till Turbonegro	sidan 7
"Ebba, skriv 3 000 tecken!"	sidan 7
Aimee Mann	sidan 8
You are the generation that...	sidan 8
Meshuggah	sidan 9
Favvoplattor	sidan 9
Kalle Kath	sidan 10
Form One	sidan 10
Swedens Finest	sidan 10
Tingsek	sidan 10
Wan Light	sidan 10
Groove 10 år!	sidan 14
Faith Evans	sidan 19
Robin vs Timbuktu	sidan 22
Albumrecensioner	sidan 27
Bokrecensioner	sidan 30
Egenproducerat	sidan 34
DVD-recensioner	sidan 36
Groove CD 4 • 2005	sidan 39

ledare

10 år – 84 nummer

Första gången jag såg musiktidningen Groove var sommaren 1995. Det låg några ex ovanpå ett KISS-flipperspel på en numera avsmnad skivbutik längst upp på Kungsgatan i Göteborg. Jag bläddrade i den och märkte att jag kände folk i redaktionen. Så jag tog kontakt. Några månader senare var jag chefredaktör.

Timingen var perfekt. Jag hade jobbat i baren på rockklubben Magasinet (tillsammans med bland andra Jocke Cans från Hammerfall) ett bra tag och skulle precis börja på Journalisthögskolan – så Groove passade mig som handskan. Där kunde jag ägna mig åt musik och att skriva. Och vilka år det varit!

Trots min ibland bistra uppsyn (!) är ordet jag får fram "Glädje!". Alla fester, intervjuer, businessmöten, maratonredigeringar, distributionsresor, festivaler, oändliga diskussioner, flyttar, konserter, korrläsningar, DJ-set, konferenser och artister – allt flyter samman till ett enda lyckligt rus när man tänker på det. Så här i efterhand var ju

allt fantastiskt roligt, och mer blir det framöver. Det är ju bättre än att skaffa ett jobb...

Massvis av medarbetare har passerat revy, och några finns faktiskt kvar. Gemensamma nämnaren är passion för musik. Och viljan att söka nya upplevelser. Visst låter det corny, men sån är sanningen. I ledaren i Grooves allra första nummer, maj 1995, skriver Jörgen Westman: "Är du skrivkåt, 15–30 år och sugen på livet så är du välkommen till vårt gäng. Är du inte det – håll dig hemma!". Något liknande gäller fortfarande, 2005:

"Är du skriv- och musikkåt, 15–50 år och sugen på livet så är du välkommen till vårt gäng. Är du inte det – läs tidningen och hör av dig!"

Otroligt stort megatack till alla dåtida, nuvarande och framtida medarbetare. Tack också alla läsare. Vi gör Groove för er skull (och för att det är så jävla roligt!!!).

Gary Andersson
chefred@groove.se

Groove 10
topp

enligt Annica Henriksson, ah@groove.se

1. **HAL – Hal** (platta)
Övermänskligt.
2. **Devendra Banhart** (hippie)
Kommer till Accelerator Big One i början av juli! Be sure to wear some flowers in your hair...
3. **Kristofer Åström & Hidden Truck** – *So Much For Staying Alive* (platta)
Ont i hjärtat.
4. **Antony & The Johnsons** – *I Am a Bird Now* (platta)
Ont i hela kroppen.
5. **Popaganda** (gratis)
Alltid bra festival. Stockholm 27-29 maj – The Broken Family Band kommer! (En liten tröst då Television Personalities ställde in förfesten.)
6. **Bruce Springsteen** – *Devils & Dust* (albumspår)
Biljettlös denna gång, men har åtminstone fantastiska minnen från Ullevi 2003.
7. **Gun Club** (band)
Jag glömmor ständigt bort hur makalöst bra de var.
8. **Brian Jonestown Massacre** (band)
Lång väntan på nya plattan *We are the Radio* som inte kommer förrän till hösten.
9. **Louis Prima, Lou Monte, Dean Martin, Julius LaRosa** med flera (crooners)
"När jag blir stor ska jag sluta lyssna på indie och bara lyssna på crooners" (citerat efter min bror, snart 29 år).
10. **Gram Parsons** (husgud)
Ständig favorit.

Vinn biljett till
sommarens
festivaler!

Som Groove-prenumerant är du redan glad och nöjd (hoppas vi), men nu vill vi att ett antal av er ska bli riktigt superlyckliga! Därför lottar vi ut biljetter till festivalerna i Arvika, Hultsfred och Roskilde. All info finns på www.groove.se.

Vi syns i festivalvimlet...

Dessutom!

Alla läsare har chansen att vinna skivor med många av artisterna vi intervjuar i detta nummer!



Omslag
Martin Adolffson

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
<http://www.groove.se>

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.se

Redaktör
Niklas Simonsson, info@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0706-44 13 79

Groove-CD
Gary Andersson, chefred@groove.se
Per Lundberg G.B., per@groove.se

Praktikant Isac Nordgren

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck STC

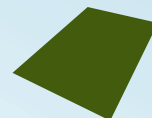
ISSN 1401-7091

Groovearbetare

Martin Adolffson
Mats Almegård
Dan Andersson
Gary Andersson
Daniel Axelsson
Mikael Barani
Roger Bengtsson
Jonas Elgemark
Mattias Elgemark
Andreas Eriksson
Fredrik Eriksson
Moa Eriksson
Johannes Giotas
Torbjörn Hallgren

Annica Henriksson
Johan Joelsson
Robert Lagerström
Per Lundberg G.B.
Thomas Nilson
Daniel Severinsson
Niklas Simonsson
Magnus Sjöberg
Mathias Skeppstedt
Moa Stridde
Henrik Strömberg
Christian Thunarf
Patrik Wirén

Groove görs i samarbete med:



GROUND CONTROL

CMM GROUP

WOPSA.SE
WEBBHOTELL



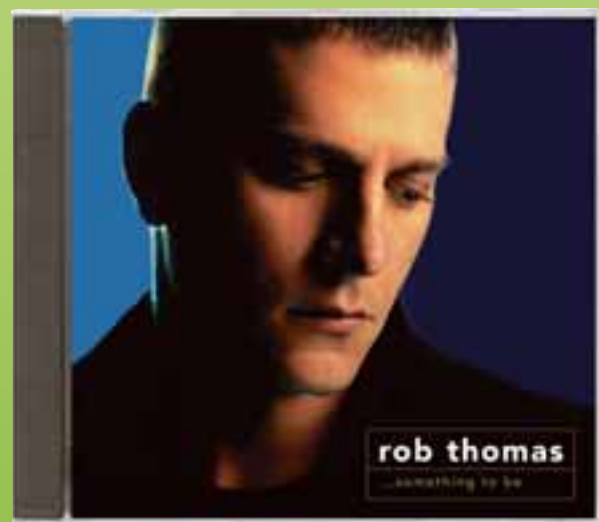
Amadou & Mariam
Dimanche A Bamako.

CD **175:-**

Producerat av Manu Chao
och en riktigt bra platta!



Daniel Powter
Daniel Powter. CD **169:-** Släpps 25 maj



Rob Thomas
Something To Be. CD **175:-** Släpps 18 maj

Just nu på Åhléns! Välkommen in.

Priserna gäller t o m 8/6, så länge lagret räcker.

ÅHLÉNS

Ett hus, tusen möjligheter

Fantômas

Mekaniskt rastlös



Mike Patton har knappast några fredsproblem. Innan din genomsnittlige rockstjärna ens hunnit avverka morgonbestyren har snubben lirat in två plattor. Ungefär. Frågan är om han inte är klonad och att det i själva verket existerar ett tiotal hyperaktiva "Mikes" i världen.

Som argument för detta kan nämnas att han under Roskildefestivalen kommer att spela med fyra konstellationer; norrmannen Kaada, japanska oljudsmästaren Merzbow, Roots-beatboxkillen Rahzel samt albumaktuella Fantômas.

Och han klurar på kommande projekt. – Det måste jag göra för att hinna med allt jag vill göra. Dessutom håller det mig alert. Att alltid ha något nytt att fokusera på är uppfriskande och kul.

Vad jobbar du med nu?

– Jag skriver på ett par låtar till den kommande plattan med Massive Attack, ett soundtrack till ett tv-spel och mitt solo-projekt, Peeping Tom.

Hur kommer det sig att du är involverad i Massive Attack?

– Dom gjorde en låt till Peeping Tom och jag gör en eller ett par åt dom. Låtarna dom skickat mig är verkligen bra.

Under 2005 har det hittills kommit två alster med Patton i centrum. Först avtäcktes hiphop-projektet General Patton vs The X-ecutioners och nyligen hamnade det fjärde släppet från Fantômas *Suspended Animation* på skivdiskarna. Sistnämnda akt består av gitarristen Buzz Osbourne (Melvins), basisten Trevor Dunn (ex-Mr Bungle) samt trummisen Dave Lombardo som även sköter stockarna i Slayer. Skivan är en barnskiva, om än väldigt långt från barnvisorna du hörde som liten. Bland metallgitarre, samplingar från tecknade serier och allmänt oväsen dirigerar han kvartetten till vansinnets rand. En skiva som framkallar nervösa problem hos lyssnaren.

Han beskriver sitt arbete som ganska oromantiskt och sätter sig ned för att skriva även då inspirationen tryter – "det är som att träna en muskel".

– Jag har alltid varit en sådan person som börjar läsa en bok och, oavsett hur mycket jag tycker om den, lägger den åt sidan efter trettio-fyrtio sidor. Jag läser alltid flera böcker samtidigt. Jag gillar min information i små segment.

Du verkar rastlös?

– Jo, det stämmer nog. Men det har inte så mycket med min personlighet att göra. Jag tror att det är mekaniskt, att jag var född på det viset.

Som frontman i Faith No More fick Mike uppleva framgångens söta under nittioalets första hälft. Den kommersiella succén innebar givetvis en massa positivt för San Francisco-bon, men det betydde också att det byggdes upp förväntningar. Åtskilliga gånger har han mötts av glåpord, flaskor genom luften och liknande idiotiska tilltag. Han är tacksam över att folk nu börjar förstå att han inte valt den förväntade vägen.

– På ett tonårsaktigt sätt kan du få energi och göra en fantastisk show när 50 000 personer buar åt dig. Det finns något vackert över det. Men ju äldre jag blir desto mer handlar det om musiken och om att göra framförandet så bra som möjligt. Det finns alltid någon procent av publiken som är förvirrad och, i vissa fall, rent ilsken. Men för varje år som går bryr jag mig mindre.

Patrik Wirén

4 frågor till...



Hank von Helvete, sångare i Turbonegro som är aktuella med nya albumet *Party Animals*.

Hur skiljer sig er nya platta mot er förra, den framgångsrika *Scandinavian Leather*?

– Inför förra skivan hade vi haft en paus på fyra år. Sedan dess har vi turnerat och spelat 150-200 konserter. Därför är vi mycket mer samspelade och har mycket mer erfarenhet ihop nu.

Ni debuterade redan 1991 men har först nu fått stor uppmärksamhet. Trivs ni med framgången?

– Hade det inte varit för framgången så hade vi inte funnits idag. Vi är alla över trettio och tre av oss har barn så vi måste kunna försörja oss. Hade vi varit tvungna att fortfarande ha jobb vid sidan av och bara fortsatt vara ett lokalt underground-band så tror jag inte att vi orkat fortsätta.

Har ni blivit folkkära hemma i Norge?

– Konstigt nog har vi nog blivit det nu trots att vi aldrig talat gott om varken Norge eller norrmännen. Det tog lång tid men nu har dom märkt att vi har en stor skara fans utomlands och nu har norrmännen blivit mer och mer stolta över oss. Dom har försökt att ignorera oss i många år men vi har varit uthålliga och till slut hade dom inget val längre utan märkte att vi var ett jävla bra band. Så nu är allt som det ska, vi har blivit vänner med Norge. **Ni har nyligen varit med i MTV-serien *Viva La Bam*, hur kändes det?**

– Det var jättekonstigt. Vi var mitt uppe i vår turné och plötsligt skulle vi vara med Jackass-killarna och filmas i några dagar. Mycket av det vi gjorde kom inte med i programmet. Bland annat försökte vi döda en bil med gevär och dynamit. Det var tydligen för starkt för MTV.

Isac Nordgren

"Ebba, skriv 3 000 tecken om musik!"

Hjälp. Det var 3 000 år sedan jag skrev 3 000 tecken om musik. Så vad hade jag skrivit om, om jag fått samma uppdrag av Gary då, för 3 000 år sedan?

När jag faktiskt brukade spotta ur mig tusentals småktande tecken i form av recensioner och intervjuer med svåra, själv-upptagna indiekillar i Groove varje månad? Festivaler såklart. För vid den här tiden på året existerade ingenting annat i mitt huvud (okej, det skulle vara en och annan svår, själv-upptagen indiekill då).

I vår har det snarare handlat om Kooba-väskor (limegrön eller rosa – det är frågan), Sienna Miller (Kate Moss-copy eller stilikon?) och Antik denim-jeans, än om Hultan, Emmaboda och Arvika. Men det fanns alltså en tid då festivaler var allt. Jo, jag vill hävda att jag var lika fixerad vid det som jag är vid designer-jeans idag. Min bästis och vapendragare Anna och jag följde slaviskt senaste festivalnytt.

Redan i mars började vi drömma om ljummen päroncider i läckande plastmuggar, vilt rockstjärnespanande i backstagebaren och mörkret som sänker sig över Hawaiiscenen.

Sedan började förhandssnacket, ryktena och biljettförsäljningen. Vi följde bokningarna, lusläste recensioner, hårdlyssnade på plattor med de klara banden och jag lyssnade noggrant på mer seniora Grooveskribenters visdomsord om vilka som skulle strunta i att dyka upp på Hultsfred just i år – och såklart vem som skulle åka vart. Men viktigast av allt var förstas vart vi skulle åka.

Hade Emmaboda blivit en överskattad prettorej? Det skulle väl aldrig bli lika coolt som när vi såg Håkan spela *Känn ingen sorg...* på en pyttescen, den där sommaren när första singeln just kommit och vi hade lyssnat sönder förhandskopian med albumspår jag fått av Isse på Dolores på vägen dit i bilen? Kunde Hultan bli lika bra som förra året?

Var det sunkiga synt-träsket i Arvika värt ansträngningen, bara för att se typ tre band vi faktiskt gillade (slutsatsen var alltid densamma – nej)?

Så fort sommarens rutt var spikad började trixandet med att fixa resa, schysst boende i form av hus eller hotell och sist men inte minst backstagepass. Den där lilla dyrbara plastsnodden som vi utnyttjade med besked.

Jag lovar, hade jag bara haft några tusen tecken till hade jag gärna skvallrat om allt som hände tack vare de där Groove-backstagepassen. Som när jag inte kände igen ena halvan av Chemical Brothers (so what are you doing here?), när en viss svensk superstar somnade i en alldeles för liten spjålsäng i huset vi hyrde eller när Primal Scream-Mani var övertygad om att jag var en kopia av Daryll Hannah i *Splash* i min rosa paljett-tub. Eller när jag hade världens crush på den där

tråkiga (visade det sig) basisten i...? Men nej, det får inte plats här. 3 000 tecken var det.

Blir det några festivalminnen i år? Nja, alltså jag hade ju inte tänkt det. Men så går Hultsfred och bokar Vive La Fete varvat med mästen som Johnossi, Håkan och Hives och så blir det plötsligt himla lockande att byta nysköppade Minnetonkas mot de gamla Conversen och dra dit. För hur många otroligt ofestliga kvällar det än blivit på Stureplan senaste tiden, så slår det aldrig känslan av att stå längst fram och hoppa till världens bästa band. Vi ses där!



Ebba von Sydow
Skribent på Expressen, numera

Aimee Mann

Gränsen går vid brandgula pälsvästar

The Forgotten Arm är som en road-movie med singer/songwriterpop och Aimee Mann tar gärna upp drogproblem i sina texter. Hon förklarar vad som var bra med sjuttiotalet och varför. Och om friheten att göra konceptalbum.



Aimee Mann har varit i musiksvängen ganska länge nu. Från debuterande i bandet Til Tuesday i mitten av åttiotalet via ett par soloplatteor kom det stora genombrottet med soundtracket till *Magnolia* och den strax därpå följande *Bachelor No. 2*. Albumet *Lost in Space* kom för ett par år sedan, och nu är det dags för ytterligare ett.

The Forgotten Arm är något så ovanligt som ett konceptalbum, ett temaalbum. En berättelse om en kvinna och en man, deras relation och deras väg mot uppbrott via konflikter och droger. En slags musikalisk roadmovie med Aimee Manns låtar som nedslag i olika delar under resans gång. Visst låter det väl ambitiöst och nästan lite avskräckande i sin sjuttioalistska ambition, men Aimee poängterar att det går att lyssna på låtarna som om de vore helt avskilda från var-

andra. Men man kan undra varifrån idén att göra ett temaalbum kom.

– Det är en av de största fördelarna med att vara på sitt eget skivbolag. Man kan få en idé till något, som det här albumet, och tänka: ”Hmmm... varför inte?”. Jag behöver inte försvara en sån idé inför någon, jag kan bara sätta igång.

Albumet *Bachelor No. 2* innebar inte bara ett publikt genombrott för henne. Det innebar också att hon fick större kontroll över sin musik. Efter andra albumet *I'm with Stupid* kände hon att skivbolaget ville styra in henne på ett mer kommersiellt spår, något hon själv inte var intresserad av. Efter många förhandlingar lyckades hon till slut bryta sig ur och få loss rättigheterna till *Bachelor*-albumet. Sedan dess har hon varit sin egen.

– Jag fattar inte hur Green Day lyckades få igenom sin idé. Jag menar, ”vi ska göra en temaplatta, och den ska handla om kriget”. Man kan ju nästan höra hur skivbolagets bossar kollektivt bryter ihop.

Aimee hade några låtar som var klara till albumet, men när hon fick idén till helheten så var det en hel del som nästan skrev sig självt. Framför allt textmässigt. Och även om det ibland kan kännas som en rätt vanlig berättelse i roadmoviesammanhang så finns det delar i den som föll sig rätt naturligt i skrivandet, bland annat förekomsten av droger. En hel del av historierna och situationerna har någon form av verklighetsbakgrund, och mycket härrör sig även från en nära vän till Aimee som haft drogproblem.

– Hela den problematiken finns så nära mig, så det faller sig naturligt att skriva

om det. Det är en så lång väg tillbaka från det. Och det är tack vare honom jag har börjat motionera, det är tack vare honom jag börjat boxas.

Aimee kommer gärna in på paralleller till sjuttiotalet när hon pratar om skivan. Hon bestämde sig ganska snart för att låta hela historien utspela sig då, framför allt eftersom drogkulturen såg helt annorlunda ut då.

– Om man lyssnar på vissa grejor som gjordes då så hör man ju hur skickliga dom är, men skickligheten tillåts aldrig dominera. Det enda man hör är en fantastisk spelglädje.

– Men det finns ju saker från sjuttiotalet man kanske inte vill ha tillbaka. Jag skulle nog inte vilja möta människor med brandgula pälsvästar igen. Någonstans där går nog gränsen.

Magnus Sjöberg

You are the generation that bought more shoes and you get what you deserve

Sitter i bilen på väg hem från Hultsfred. Har du varit där vet du hur det känns. Jocko vänder sig om, skakar på huvudet och föreslår att köra fel med flit. Jag är så sliten så jag skiter i det och säger inget. Efter en timme på en liten grusväg i mörkaste Småland ångrar jag mig ungefär samtidigt som vi brakar tillbaka upp på motorvägen. Jocko garvar och sätter på Ramones. Allt är förlåtet.

Undra hur många band man såg på festivalen, jag menar hela konserter. Inte många men man är ju där för att hålla sina kontakter vid liv, alla dessa kontakter, Malmquist, Alexandersson, Andersson. o.s.v. Dom som också tack och lov gör allt för att hålla mig vid liv. Men kul är det.

Och viktigt...

Fragmentariska minnen från en diskussion med polaren Per från Groove hemsöker mig kort efter Peking, Close-Up country. Jag får en skum känsla av att han klädde av mig hela min annonsbudget när jag var som mest sårbar. Full och glad. Jag lovade visst att göra en helårsbokning. Spenderar 45 minuter med att rättfärdiga beslutet för mig själv. Kommer så klart fram till att det är ett grymt magasin, att Per fick alldeles för lite betalt, och att jag själv är ”The Donald Trump of Rock”.

Framför Pampas är det fyllt till bredden med människor som älskar S.K.U.L.L.S. Det är bankdirektörerna som blivit punkare igen, om så bara för ikväll. Det är mammor och pappor och barn och unga punx med Ramones på bröstet staplade på varandra.

Stiv Bators, Jerry Nolan, Sid Vicious, Johnny Thunders & Dee Dee Ramone går plötsligt på och bränner av favoriten *Chinese Rocks*! Tiden snurrar fram och tillbaka, stannar upp och festivalen blir inte bättre än vad den är just då.

Walse måste bara göra annonsen och det trots att han nog helst av allt sitter på Pauls och funderar på hur länge dom steker sina burgare, New Yorks bästa. Och dricker Rolling Rock, New Yorks sämsta. Undra hur han vill göra bakgrunden? Måste kanske ha ett special meeting om det? Fast jag tror ändå att han vill ha nåt från Nuclear Blast, upp och ner eller inte, bara det är metal. Ler lite för mig själv.

Roar mig dom sista 15 milen med att räkna ut hur mycket annonsering som krävs för att sälja guld. Ekvationen är orimlig. Vissa platteor kräver ingen alls. Andra kräver egna TV-program. Jag dryftar min tes, som inte är en teori utan mer ett tidsfördriv, med Kokos-Jocke. Han skrattar och frågar hur många av mina favoritband som har sålt guld i Sverige.

Jävla Groove-Per.



Carl von Schewen,
driver Sound Pollution Distribution AB

Meshuggah

Förskjuten monoton



Meshuggah har aldrig gjort det lätt det för sig, varje skiva är en ny utmaning för publiken. – Musik har blivit så jävla... det har blivit som fastfood. Ingen vill gå på djupet med musik längre. Och det är väl där vi kommer in, som en motpol. Vi är ju lite knövliga.

Jens Kidman, sångare i Meshuggah, hämtar mig i bil vid korvkiosken i Spånga och kör till studion som de delar med Clawfinger.

– Det är en grym skillnad att ha sin egen studio, man kan ta pauser utan att bränna pengar och musiken får ta sin tid. Förut när man hyrde studio så körde man även fast det inte gick bra, det kostade för mycket att inte spela hela tiden.

Meshuggah kommer i dagarna ut med nya plattan *Catch Thirty Three*, ett experiment som kanske inte ens kommer att spelas live. Plattan är en 47 minuter lång låt uppdelad i 13 stycken eller kapitel. Det är monoton metal på ytan, men lyssnar man noga så förskjuts monotonin hela tiden. Den görs om och skapar nya bilder.

– Vi har snackat i flera år om att göra en enda lång låt och förra EP:n *I* var ju 21 minuter och den gav mersmak, så meningen var egentligen att den här skulle vara 33, därav titeln, men så blev det ju inte.

Hur skriver man en 47 minuter lång låt?

– På både den här och *I* har vi jobbat på ett helt annat sätt. Till alla andra plattor har vi varit och enuttitt hemma och pulat och skrivit, och sen har vi samman-

ställt det. Så hela plattan har varit klar innan vi ens gått in i studion. Men den här gången satt vi i studion tillsammans och skapade medan vi spelade in, drack folköl och kollade på film. Jobbade som en familj. Och det var skitroligt.

För första gången är trummorna programmerade, något som inte precis fick trummisen att hjula av glädje.

– Vi byggde liksom hela låten bit för bit framför datorn, så det var ren smidighet med trummorna, hade vi spelat in dom



live hade vi fortfarande hållit på. Det blev tempobyten efterhand och ändringar och hela stycken försvann och det hade inte funkat att varje gång gå tillbaka och spela in trummorna igen. Det var ett jävla pusslande. Fast alla trumljud

kommer ifrån Haake. Han är samplad och sen använd för programmerandet.

Enligt Jens är det ett bolag i Umeå som har alla hans trummor samplade i ett program.

– Det är helt sjukt, 32 gig, det är hur stort som helst. Så det är ju inte precis orealistiska trummor.

De har inte gjort en riktig turné i Europa sen 1998. Så det är det som lejonparten av detta året ska ägnas åt.

– Det har bara blivit USA de sista åren, två turer med Tool, Ozzfest och så en bunt egna turnéer. Men vi säljer bra där borta. Fast det kanske beror på att vi aldrig spelar här längre.

Meshuggah är ett band som har total kontroll och som inte kan tänka sig att jobba på något annat sätt. De producerar sina plattor själva, trummisen Tomas Haake gör omslagen och de designar sin egen merchandise. Det kanske är därför som de är så unika som de är, för att de har fått hålla på hur de vill. Och i en värld där man numera köper nerladdningar av enstaka låtar istället för hela skivor är det ju skönt med ett band vars nya platta är en låt.

Mathias Skeppstedt
foto: Mattias Elgemark

Några artister och deras favvo-plattor

Promoe:

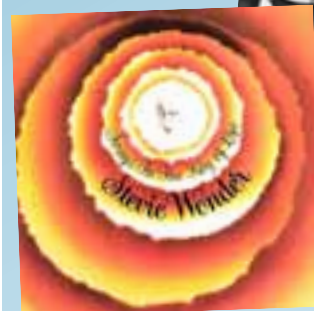
Gregory Isaacs
Soon Forward
(Frontline, 1979)



"En härlig mix av kärlek och politik som lids fram av den kyliga regenten över tung roots. Frågar du mig i morgon skulle jag också lika gärna kunna säga just *Cool Ruler*. Med ungefär samma motivering."

Tori Amos:

Stevie Wonder
Songs in the Key of Life
(Motown, 1976)

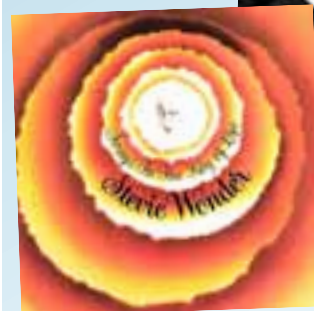


För att "den svänger så bra, för att den har själ och för att... har du hört den? Ja då vet du vad jag menar.

Den öppnar nya dimensioner för vad musik är, för hur musik kan göras och så är den helt enkelt... wow."

Melanie C:

Stevie Wonder
Songs in the Key of Life
(Motown, 1976)



"Den skivan har betytt oerhört mycket för mig. Den rymmer så mycket känslor och har en otrolig bredd. Musikalsikt är den helt fantastisk. Min mamma hade den på vinyl när jag var liten, och jag har starka minnen av den."

blågult guld



Form One

Med *Meet Johnny Rhino* sticker Göteborgs Form One upp näsan ur underjorden och gör hiphop till och med hans mamma kan uppskatta. Precis som namnet på albumet antyder har Johan Reinhold gått ifrån battlerapen och närmast sig det personliga.

– Jag behövde öppna upp mig och skriva av mig lite precis som andra som skriver dagböcker. *Comin' Home* är ett långt brev till min mamma där jag ber om ursäkt för vilken jävelunge jag var i tonåren. Det är den mest känslosamma och svåra låten jag gjort. Sen får man se om folk kommer att uppfatta det som töntigt eller klyschigt.

Form Ones musikaliska bana började i hardcorebandet Prune Juice men efter att ha hört Cypress Hills *Black Sunday* förstod han att det var tuffare att rappa än att spela gitarr. Första låten han släppte var på DJ Embees *Way Beyond Mixtape*. – Jag var otroligt inspirerad av Company Flow på den tiden och ville rappa precis som El-P och Big Juss. Det hörs att jag försöker, men det går inte så bra, haha.

Genombrottet kom med *Burning Rubber* på samlingen *Den svenska underjorden*.

– Då hade jag lugnat ner mig lite och slutat blunda och peka i ordboken för att hitta så svåra ord som möjligt.

Förutom olika gästinspelt och låtar på samlingsplattor har Form One också hunnit släppa egna tolv *Three Poisonous Darts* och EP:n *Gimme the Mic* med Loose Cannons. Fullängdare har varit på gång tidigare men inte blivit klara och Johan funderade en period på att lägga micken på hyllan.

– För några år sen gick drömmen om att göra ett album i kras för andra gången och det kändes inte kul med musik. Det är så mycket business och jag hade varit för naiv för att inse det. Men sen träffade jag Tobbe.

Tobbe är mer känd under namnet Astma och har producerat större delen av *Meet Johnny Rhino*. Enligt Johan behövde han någon som sparkade honom i rövem emellanåt och tog tag i allt det tråkiga.

– Att skriva och spela in låtar är ju lät-jolajbans. Det är när alla låtar är färdiga och man ska sätta ihop en platta som jobbet börjar på riktigt.

Daniel Severinsson



foto Form One: Marko Vesterinen
foto Kalle Kath: Lowe Steiner
foto Swedens Finest: Lisa Johansson
foto Tingsek: Magnus Tingsek
foto Wan Light: Bengt Alm



Kalle Kath

Vi är uppväxta bara några mil skånskt landskap ifrån varandra, så kanske är det den gröttiga dialekten som gör det så enkelt för mig att snacka med Kalle Kath.

Kalle har varit med länge i svenska hiphopsammanhang och fick ett mindre genombrott med sin medverkan på samlingen *Ordkrig* 2001. Nu släpper The Latin Kings-labeln Redline Records hans debut-EP, inspelad med Masse och Salla. Två producenter som kan göra vilken debutant som helst nervös.

– Det var inte så farligt. Jag har känt dom ett tag så vi har en avslappnad stämning. Men däremot vill man ju leva upp till förväntningarna dom har på mig. Dom har ju varit med så länge så dom vet verkligen vad som är bra och vad som är dåligt. Deras åsikter har absolut gjort mina låtar bättre.

Efter några fantastiska år så känns det som om hela den svenska hiphopscenen kraschade. Frågan är om den är på väg att repa sig nu. – Svårt att säga, man hoppas ju på det. Eftersom det är mycket svårare att bli utgiven nu så blir det också en press på kvaliteten, dom som är sämre sällas bort. Jag vet inte om det är så att folk hellre lyssnar på amerikansk hiphop, men förhoppningsvis kan vi fånga nästa generation.

Numera bor Kalle Kath i Stockholmsförorten Hallonbergen och försörjer sig som målare. Han är gift med hiphopartisten Heli och tillsammans har de två barn. Texterna på den nya EP:n är väldigt personliga. Bland annat så rappar Kalle en hel del om sin fru och sina barn, något som känns ovanligt i hiphop-Sverige.

– Hehe, det är väl kanske så att det är en egen grej. Jag tycker i alla fall att det är tillräckligt coolt att rappa om. Innan, typ på nittiotalet, ville man köra flashiga ordlekar, metaforer och så där men nu har jag kommit på att det är mycket roligare att rappa om livet. Man vill ju att folk ska känna igen sig i ens texter, att även Anders Svensson på Svennebygränd ska kunna relatera till låtarna.

På sin splitter nya hemsida säger Kalle Kath att hans mål är att bli bäst i Sverige. – Det där är lite skämtsamt sagt men det är klart att man vill vara bäst. Om man siktar högt kanske man når halvvägs i alla fall.

Isac Nordgren



Swedens Finest

Ibland kan skenet bedra. Sin tunga aggro-metal till trots är göteborgarna i Swedens Finest knappast några gravallvarliga metalmän. Snarare mysiga småbarnsfarsor som döper sin nya skiva till *Love Bomb* och tycker att man inte ska "pack a mean punch" utan hellre "pack a lean lunch".

– Den stereotypa metalen är så jävla tråkig, säger bandets basist Jonaz Lindgren. Om någon skulle fråga oss om vi var syntare eller hårdrockare, skulle nog alla i bandet hellre svara "syntare". Att offra barn till Satan är liksom inte vår grej.

Jonaz har ett förflutet i bandet Mary Beats Jane, medan sångaren Markus Jaan och gitarristen Carlos Sepulveda tidigare svettades i Psycore. Tillsammans med trummisen Niklas Sposato började de erfarna herrarna på ny kula som Swedens Finest år 2000.

Vändorna i olika band har lärt dem en del. Trötta på storbolagens sega beslutsfattande släpper de sina skivor på egen etikett. Och de har numera en avslappnad attityd till rockstjärnedrömmen.

– Hela den här "vi ska bli rockstjärnor"-grejen förändras en hel del med åren, säger Jonaz. Först är man helt säker på att det ska hända. Sedan tvivlar man. Och nu bryr vi oss inte alls. Det är skönt. Det har nästan blivit ett slags Pippi Långstrump-syndrom. Att vi aldrig ska bli stora. Man måste nog ha en lite naiv ådra i sig för att orka hålla på.

Kanske är det den svenska LOK-aktiga refrängen i *Här ska skåpet stå* eller vetenskapen om att gitarristen Carlos har producerat Ralypack som ger mig vissa Göteborgsvibbar när jag lyssnar på Swedens Finests fläsiga andraplatta *Love Bomb*. Jonaz Lindgren tycker däremot att kopplingarna till ovan nämnda band snarare ligger på attitydplanet än när det gäller själva soundet.

– Det finns en gemensam anda. En massa jävlar anamma, och en vilja att fixa saker själv.

Lite humor har de också, killarna i Swedens Finest. I år släpper de, först och främst via sin hemsida, fyra tema-EP:s och på den första gör de covers på Village People, Frankie Goes To Hollywood och Devo. Namnet på första tema-EP:n? *God Save the Queens*.

Daniel Axelsson



Tingsek

I oktober förra året stals instrument, dator och inspelningsutrustning från en replokal i Malmö. I datorn fanns cirka 140 låtar som Magnus Tingsek spelat in. Tio år gamla inspelningar försvann för alltid. En sådan händelse hade lätt kunnat förvandla en ung musiker till en bitter vinalkis. Men Magnus tog sig i kragen. Och trots de musikälskande gärningsmännens helgerån släpper han nu sitt första album.

– Det konstiga är att jag inte är bitter alls. Jag hade gått igenom en jobbig period så inbrottet blev en vändpunkt. Det känns nästan som det var meningen att det skulle hända. Det var den sista skiten innan blommorna skulle börja växa, säger han.

Ett gäng av Magnus vänner arrangerade en stödkonsert där intäkterna gick till nya prylar.

– Det räckte i alla fall till en ny dator och ett larm.

Före inbrottet upplevde Magnus en trafikolycka med Loosegoats, en översvämning i replokalen och att ett stort skivbolag högg honom i ryggen i sista stund. Trots motgångarna är han överty-

gad om att han skulle orkat köra på oavsett vad som än hände.

– Jag hade alltid pallat fortsätta med musiken. Jag hoppade av skolan när jag var 16 år. Det här är inte bara min dröm utan min verklighet. Jag kan ju inget annat och vill inget annat, menar han.

Soul, folk och country är de mest frekventa genrererna som Magnus utforskar, alltid med melodierna i fokus.

– Jag får en melodi i huvudet. Sen lägger jag beats, ackorden och sjunger med många stämmor och harmonier.

Magnus Tingsek började tjuvspela på sin storebror Anders gitarr i början av högstadiet. Sen var han fast. De bildade band i en bibliotekskällare i Södra Sandby.

– Vi flyttade dit kaffekokare och kylskåp. Istället för att hänga vid kiosken och dricka hembränt så repade vi och spelade in.

Sen dess har Magnus lirat i en mängd konstellationer. Timbuktu, Ben och Loosegoats är bara några av de han spelat med. Men hela tiden har han haft siktet inställt på sin egen musik. Musik som nu finns på debutskivan *Tingsek*.

Johan Joelsson

Wan Light

Wan Light är en låt av Orange Juice. Det betyder svagt ljus. Stockholmsduon Wan Light har förstått vikten av att ha ett passande bandnamn.

– Vi upplevde det vanliga problemet med att hitta ett namn. Det måste vara något man står för och något som är förenligt med musiken. Min kollega Manne är Orange Juice-fantast och så gick det till, säger sångaren Krister Svensson.

Kommande skivan heter *Carmaline*, uppföljaren till 2003 års *Let's Wake Up Somewhere Else*. Den ges ut på Labrador Records, som i slutet av mars också släppte EP:n *That Grim Reality*.

Wan Lights största karaktärsdrag är Kristers röst, som verkligen är utmärkande. Enligt honom själv kan den till och med vara orsaken till den blandade kritik bandet fick i samband med första plattan.

– Jag sjunger som jag gör, det är inget tillkonstlat. Men i vissa fall har jag nästan blivit utskäld. En tidning skrev till exempel att vi är en skymf mot bättre band som jagar skivkontrakt. Men jag är hellre extrem i uttrycket än att folk inte ska reagera alls.

Musiken är dynamisk och melankolisk med både lågmälda pianon och bombastiska syntar. Låtar som *Future World* avslöjar även bandets lekfulla upptempo-sida, där Krister sjunger: "There is latency in my computer poetry".

Det mesta är pianobaserat, medan gitarrer nästan är obefintliga.

– *Carmaline* innehåller till och med mindre gitarrer. Det är ett begränsat instrument, och så många som använder det. Vi har spelat på små festivaler där vi har varit det enda bandet som inte använt gitarr.

Titeln *Carmaline* ger associationer till någon form av existentiell ordlek med ordet "karma".

– Det är inget medvetet, men man kan ju se det så om man vill. Vi jobbar inte på det sättet. Oftast försöker vi bara hitta bilder för texternas uttryck. *Carmaline* är både varmt och kallt på samma gång och jag tyckte att det låter lite kemiskt. Det gillar jag.

Christian Thunarf

Kärlek för
830kr!

New Order (uk)
DAF (d), VNV Nation (uk), Ed Harcourt (uk)
Moneybrother, The Ark
Silverbullit, Welle:Erdball (d)
The Faint (us), Dimbodus, Ane Brun (no), Infected Mushroom (isr), DoktorKosmos, Tough Alliance, [:SITD:] (d), Johnossi, Frida Hyvönen CDOASS, Spetsnaz, Slagsmålsklubben, DJ Martin H, DJ Enden & Sne, Håkan Lidbo DJ Justin Sorrell (s/uk), The Similou Deltahead, Kilroy, Ingenting, The je ne sais quai, Différet Powerplay
Fler artister tillkommer. Senaste bandlistan finns på www.arvikafestivalen.se
Arvikafestivalen är för dig som vill ha musik, kaos, fest och kärlek. Värmlands största fest och kanske världens bästa festival. I år går festivalen av stapeln den 14-16 juli och det enda du behöver göra är att köpa en biljett och komma dit. Biljetter säljs på ticnet.se och hos alla ATG ombud för 830kr.
Välkommen till Arvikafestivalen!!
Mer information hittar du på www.arvikafestivalen.se
*Tiger Tunes, Slammer-act
Arvikafestivalen 2005.
många kärleksförklaringar-mycket arvikafestival
många kärleks
s



arvikafestivalen

14, 15, 16 juli 005 arvikafestivalen.se

DEN TJUGONDE FESTIVALEN

ÅBRO

Hultsfred

16-17-18/6
TJUGO
'05
LÄNGE LEVE
HULTSFRED

MARILYN MANSON^[US], SNOOP DOGG^[US],
SYSTEM OF A DOWN^[US], SLIPKNOT^[US],
NINE INCH NAILS^[US], THE TEARS^[UK],
THE HIVES^[IS], SLAYER^[US], THE ARK^[IS],
TURBONEGRO^[IN], HÅKAN HELLSTRÖM^[IS],
LARS WINNERBÄCK^[IS], TIMBUKTU^[IS],
THE MARS VOLTA^[US], TORI AMOS^[US],
THE BRAVERY^[US], THE DONNAS^[US],
MONEYBROTHER^[IS], LOOPTROOP^[IS],
MILLENCOLIN^[IS], THE HAUNTED^[IS],
MANDO DIAO^[S]

DOKTOR KOSMOS^[IS], ANNA TERNHEIM^[IS],
LE TIGRE^[US], ANI DIFRANCO^[US], ROBYN^[IS],
THE HIDDEN CAMERAS^[CAN], RODNEY CROWELL^[US],
BERGMAN ROCK^[S], DK 7^[S], USCB ALLSTARS^[S],
ERIC PRYDZ^[S], FLOGGING MOLLY^[US],
CHRIS LIEBING^[GER], M.I.A^[UK], DJ HYPER^[UK],
SON KITE^[S], KAISER CHIEFS^[UK], ANE BRUN^[IN],
ANA INTERNATIONAL PENETRATOR^[S], MEW^[DK],
JOHAN NETZ^[S], VIVE LA FÊTE^[B], MY FAVORITE^[US],
THE MAGIC NUMBERS^[UK], MASTODON^[US],
BRENDAN BENSON^[US], EFTERKLING^[DK],
SHINING^[IN], CULT OF LUNA^[S], SAYBIA^[DK],
WEDNESDAY 13^[US], JOHNOSI^[S],
ANDREAS TILLIANDER^[S],
TIMO RÄISÄNEN^[S], FORM ONE^[S],
EL PERRO DEL MAR^[S], LOGH^[S],
FRIDA HYVÖNEN^[S], CONVOJ^[S],
JASON RINGENBERG^[US],
HANS APPELQVIST^[S],
SOFIA TALVIK^[S],

FLER
ARTISTER
TILLKOMMER...

INFO OCH BILJETTER
TILL JUBILEUMSFESTIVALEN:

WWW.ROCKPARTY.SE

WWW.TICNET.SE

CA. 140 ARTISTER PÅ SEX SCENER / ALL VÄRLDENS MAT / ÖL- OCH VINRÄTTIGHETER / TÄLT CAMPING INGÅR

ARRANGÖR:
rock
party

HUVUDSPONSORER:

ÅBRO halebop

jeans & clothes

SPONSORER:
festival
russen.com

PARTNERS:
EMA TELSTAR
LUNARSTORM



UNITED STAGE ARTIST PRESENTERAR:



kent

TURNÉ 19: 2005.05.13-2005.06.17

13/5 GÖTEBORG // 14/5 GÖTEBORG //
15/5 KALMAR // 20/5 MALMÖ //
21/5 NORRKÖPING // 26/5 BORLÄNGE //
27/5 STOCKHOLM // 28/5 STOCKHOLM //
3/6 ÖSTERSUND // 4/6 SKELLEFTEÅ //
10/6 KARLSTAD // 11/6 OSLO //
15/6 JÖNKÖPING // 17/6 HELSINGFORS

PARKERING TÅLT BAR MAT TOALETT PERSONAL

TICNET-OMBUD / ATG-OMBUD / WWW.TICNET.SE / BILJETTDIREKT 077-170 70 70.
WWW.KENT.NU WWW.UNITEDSTAGE.SE



ROSKILDE
FESTIVAL

'05 30 JUNI - 3 JULI

AUDIOSLAVE (US)
BLACK SABBATH (UK)
DURAN DURAN (UK)
FOO FIGHTERS (US)
GREEN DAY (US)
SNOOP DOGG (US)
BRIAN WILSON (US)

- och många
flera band...

BLOC PARTY (UK) CARL COX (UK)
DEATH FROM ABOVE 1979 (CAN) JOHN DIGWEED (UK)
ESKOBAR (S) FANTÔMAS (US) FLOGGING MOLLY (US)
THE HAUNTED (S) ARMAND VAN HELDEN (US)
INTERPOL (US) ISIS (US) JUNIOR SENIOR (DK)
THE MARS VOLTA (US) THE RAVEONETTES (DK)
SONIC YOUTH (US) THE TEARS (UK) LE TIGRE (US)
ALI FARKA TOURÉ feat. TOUMANI DIABATÉ (ML)

WARM-UP
FRÅN 26 JUNI

SE ALLA BANDEN PÅ
www.roskilde-festival.dk

10 år med Groove!

I detta vårt 84:e nummer av Groove...
en minneskavalkad, en promenad nedför minnenas alléer...
vi plockar fram lite godis ur det förflutna...

Vi var tidigt ute ibland...



Nummer 7 (maj-juli 1996)
The Soundtrack of Our Lives
får en halvsidesartikel, men
nämns knappt på framsidan

Ebbot ger en knivskarp betraktelse över hur *The Soundtrack of our lives* bildades:
"– Eh... det var för ett år sedan som hela bandet bildades och...eh...tja...vad ska man säga?! Det är diverse kända musiker med i bandet. Bägge gitarristerna och sångaren är från Union Carbide.

Och resten?

– Eh... organisten (Martin Hederos) spelade med Nymphet Noodlers som jag producerade, och trummisen (Fredrik Sandsten) var med i Whipped Cream. Bästisen (Kalle Gustavsson) var med i Electric Eskimo. De hade spelat in en demo med Aron (Lädemunnen) och Björn och... eh... jag vet inte, vi började spela ihop. Jag och Björn gjorde en knippe låtar och satte ihop det här bandet. Vi, Björn, Ian och jag har känt varandra innan, men de andra har vi känt "flyktigt" mer eller mindre – och på den vägen är det."



Fyra nummer senare,
#11 (november 1996),
The Soundtrack of Our Lives
(som just släppt debuten
Welcome to the Infant Free-
base) erövrar framsidan och
mittuppslaget.

Valda avsnitt...

Kan ni tänka er att flytta från Göteborg?

– Vår skivbolagsdirektör ringde häromdagen och ville att vi skulle flytta till London. Vi flyttar nog hellre till London än Stockholm, berättar Ian.

– Men det är väl lika bra att säga det, vi vill flytta till Hollywood, avslöjar Ebbot utan omsvep.

Nyligen presenterades de som skulle skriva låtar till melodifestivalen, är det något ni skulle kunna tänka er att göra?

– Jag har försökt fyra gånger under den tid jag gick på musikutbildning – jag skall ha med en låt där! Flera av dem jag har försökt att få med har handlat om hösten, säger Martin något oväntat och en upprymd stämning sprider sig bland de övriga.

– Nu har han gjort en låt om pengar som definitivt kommer med, säger Ebbot.

– Vi kommer att vara husband i melodifestivalen om tio år, gissar Ian.

...2006 alltså...

Andra gånger har vi varit lite fel ute...

USHER "My way" La Face Rec./BMG

Ännu mer soulig R'n'B med hitpotential i USA som får svårt att sälja i Sverige. Samma producent som hos Mase, Jermaine Dupri, men den tonårige, politiskt korrekta, artisen Usher är ingen rappare utan en smörsångare så han får även hjälp av Babyface med balladerna. Bäst på plattan är tveklöst Lil' Kims inhopp på *Just like me*.

gary

Nummer 18 (november 1997)

THE SEA HORSES "Do It Yourself" Geffen Records

Hallå! Lystrig! Achtung! Stor pop är på gång! John Squire, gitarrist från Stone Roses, har startat The Seahorses och det är med viss skakande förväntan jag stoppar i förhandskassetten i bandaren. Och ja, ja, ja, vad bra det låter. Squires gitarr och de överjåkligt begåvade sångarna Chris Helme och Andy Watts levererar ett knippe poplåtar så starka att de skulle knocka en dopad Ricki Bruch. Musiken tar nya steg långt från den post-post-indie som annars verkar präglad dagens engelska band. Ett nytt spännande grepp är att låta texterna innehålla mer än ointressanta banaliteter, det var länge sen. Slå upp ett tält utanför Bengans och grabba ett ex av "Do It Yourself" så fort dörrarna öppnas. And remember, folks, this is where you read it first."

Niclas Ekström

Nummer 15 (maj 1997)



Intervju med Mustasch, redan
i #28 (december 1998)

Det händer
ibland att man
stöter på band
med namn som
direkt kan asso-
cieras med den
musik som de

spelar. Ibland händer det att bandnamnet
och deras musik inte passar in i varandra.
Också finns det band som har namn som
vid en första anblick bara verkar märkliga,
men som efterhand sätter sig och ter
sig helt naturligt i förhållande till deras
musik. Mustasch är ett sådant band, ett
band som spelar flummig hård rock utan
egentlig koppling till ansiktshår, men
utstrålades en attityd som gör det fullt
naturligt.

Mustasch är en fyramannakombo från Göteborg bestående av Ralf Lennart (sång/gitarr), Hannes Hansson (gitarr), Stam Johansson (bas) och Mats Hansson (trummor), och deras historia sträcker sig ett år tillbaka i tiden, till tiden kring jul 1997. Egentligen är Mustaschs sammansättning inte en ny konstellation, eftersom alla i bandet till och från spelat med varandra tidigare, bland annat i bandet Grindstone. Ralf och Hannes har också i tiotalet år spelat ihop på mer eller mindre allvarlig basis. Efter en lite trevande start fann man sommaren 1998 bandets slutgiltiga sättning och intensifierade det

musikaliska
hantverket.

Den mer målinriktade musikaliska banan anträdde med intensivare repetitioner och ett besök i en gäststuga i den göteborgska skärgården tillsammans med en 16-kanals bandspelare. Resultatet av detta besök har resulterat i en femspårs demoinspelning, som kan bli Mustaschs nyckel till den låsta dörren mot uppmärksamhet och berömmelse.

– Vår musik kan kanske vara svår att etikettera, säger Hannes Hansson. Speciellt när mycket av den hårda rocken delats upp i så många olika genrer att nästan varje band har sin egen musikaliska etikett. Dock skulle man nog kunna samla in Mustaschs musik inom en vid etikett som "flumrock" eller "psyk-rock". Jag och Ralf har under hela den tid vi spelat tillsammans ofta suttit och lekt med Black Sabbath-riff, så det är väl det som ligger till grund för musiken. Vi har väl ofta hållit på med lite flumrock, men vi har väl avfärdat det, bara gjort det på skoj. Det är något vi alltid *velat* göra, men som vi känt att vi inte *kunnat* göra, åtminstone innan Kyuss och Fu Manchu blev stora. Det krävs nästan att något eller några band banar väg för en musikstil innan man själv kan anam-



ma den på allvar.
– Och namnet är väl också lite speciellt. Det började egentligen när vi höll på efter att Grindstone lagt ned, och vi behövde ett nytt namn. Jag föreslog "Mustasch" mest på skämt, men efter ett tag kändes det rätt, så vi valde det. Det kanske inte är världens mest självklara namn på ett rockband, men det känns bra. Vi sjunger på engelska, men har en svensk stavning av namnet, eftersom när man talar om bandet så blir det svenskt uttal av det. Dessutom ser det väl lite tuffare ut än en engelsk stavning. Kanske det kan ge vissa associationer till annan musik än vad vi spelar, men det spelar ingen roll. Skulle man få raggarassociationer, så gör det inget – vi kanske springer och köper raggarbilar om vi skulle börja tjäna pengar på musiken.

Magnus Sjöberg
foto: Johannes Giotas



EVIGA TONÅRINGAR LADDAR OM TEENAGE FANCLUB "Grand Prix"

En given sommarplatta. I bandspelaren på stranden, i freestilen under promenaden, solglasögon och glass. Beach Boys-körer (JA! RED.). Blir givetvis en storsäljare. Skivan släpps den 15 maj.

Per Lundberg

Teena

från Nummer 1 (1995)
Se Pers recension av bandets
nya platta på sidan 38.

3 Vise

Per Lundberg GB träffade inför varje nummer två personer och diskuterade delar av månadens singel-skörd. Här är ett utsnitt från #27 (november 1998).

Linnea (L) är tre och ett halvt. Hon går på dagis och hon har järnkoll på vad som regerar. Ellen (E) är snart fyra och även hon tillbringar sin vakna tid på dagis, givetvis har hon också järnkoll. Linneas pappa har spelat bas med Simpkins. Ellens pappa spelar gitarr med Sator, om det nu ska vara någon ursäkt. Per (P) har äntligen funnit sina likar och får svar på tal.

MOPEDS
"She Went Boom"
Vibrafon/MD

E: Inte.
P: Jag blir glad av Mopeds. Dom spelar glad musik.
L: Den var bra för att jag tyckte det.
P: Det började ju rycka i dina ben. Kan man dansa till det där?
L: Nä.
P: Jag tror att man kan dansa till detta. Det blir en sorts konstig dans. Kanske om man står på rad. Eller så kanske man blir en prinsessa med en trollstav. Deras förra hette Lizard, den var också bra. Mopeds spelar glad musik. Gillar du glad musik eller ledsen musik?
L: Inget.
P: Precis som mig jag gillar inte musik överhuvudtaget.
L: Jag gillar hårdrock.
E: Jag gillar när man får ont i öronen. Jag vet inte vilket band som är bäst. Dr Bombay tycker jag är bäst.
P: Nja, jag har lite svårt för honom.
L: Dregen! Han spelar så bra. Och så har han ringar i ansiktet.
P: Kan Doktorn och Dregen vara bröder?

#32 (sommaren 1999):
Grooves layoutare
recenserar en trance-
samling...



L, E: (Skakar på huvudet) Mopeds var rätt så bra.

CAROLA
"Blott En Dag"

Kirkelig Kulturverkstad/MNW

L: Ja, det här var bra.
E: Jag med, det var jättebra.
P: Jag tycker inte om Carola. Ni vet när det är kallt och man blir knottrig på armen, så kände jag.
E: Då blir nog valar lite torra om dom inte får vara i vatten. Om dom är i vatt-net då lever dom om dom är på land och är döda just då kanske dom inte vill vara uppe på land.
P: Kan Carola ligga i vatten?
L: Nä, då kan hon drunkna.
E: Fast jag har sett en djurskötare som var delfinskötare och hon åkte med delfinen under vattnet och höll i en delfinfena.
L: Så kan man göra om man är delfinskötare. Carola är ingen delfinskötare.
E: Jag tycker hon sjunger bättre än han som sjunger Calcutta.
L: Jag med.
P: Är Dr Bombay delfinskötare?
E, L: Neeeeeeeeeej!

DIVERSE ARTISTER
"Transient VII"
Transient/Goldhead

DunkDunkDunkDunkDunkDunkDunkDunk
kDunkDunkDunkDunkDunkDunkDunkDu
nkDunkDunkDunkDunkDunkDunkDunk...
Henrik Strömberg

krönika

Tidpunkt: april 1995.

Plats: Arbetsförmedlingen i Göteborg och förmedlare HH.

– Jaa, du Jörgen. Nu har du gått arbetslös så länge att du nog får ta ett städjobb på Stora Teatern.

Aldrig tänker jag. Panik! Jag måste kontra...
– Jag vet en musikförening som har en ALU-plats över och har bett mig göra deras tidning.
– Vad heter den föreningen då?
– Musikföreningen Groove.
– Okej, gör det då.

Tidpunkt: en timme senare.

Plats: MF Grooves kontor, Packhusplatsen.

– Hej Mats. Jag är hitskickad att gör er fören-
ingstidning!
– Vilken tidning och vem har bestämt det?
– Arbetsförmedlingen...

Tidpunkt: Tio år senare – Groove är idag Sve-
riges största musiktidning! Tänk vad en vit
lögn kan blomma ut ☺

När jag kollar igenom dom allra första numren av Magazine Groove (som tidningen hette då) så känner jag mig stolt över vad jag, Pelle, Anna, Oskar med flera lyckades genomföra utan varken kunskap eller budget. Vi var rock'n'roll då andra var tidningar var cocktailbrus.
Vi var den första gratistidningen med bara musik.

Vi var först med dagliga nyheter på vår internetsida (Aftonbladet stal av oss dagligen ☺).

Vi var först att ha epitet "Varför skriva ner dåliga band då det finns så många bra att skriva om?"!

Vi gav alla en chans att få skriva i tidningen. Kort sagt – vi var så in-i-helvete **rock'n'roll**!! Att nu tio år senare skriva en krönika för samma tidning är nog även det unikt.

Hoppas vi hörs igen 2015.

Jörgen Westman, maj 2005.
chefredaktör Magazine Groove #1-7



från Nummer 14 (april 1997):

SILVERBULLET

"Silverbullet"

Fine Tone Recordings

I musikvärlden är det väldigt lätt att avfärda någonting nytt som en **kopia** av någonting gammalt. Tänk hur det skulle låta i en extrem **förlängning**. »Hur låter den gruppen då?» »Jo, de låter som han för länge sen i Afrika som trummade på en **stock**.«
»Aha, precis som den där andra gruppen...«
Många brinner säkert av begär att få sätta en stor, fet **MC5/Stooges**-stämpel mitt i panna på **Simon & Co** och utbrista: Ha ha! Visst finns influenserna där. Men det är ju bara **influenser**, dessutom är det väldigt **subjektivt** upp till den som lyssnar. Jag hör även, bara i det fantastiska singel-spåret **Peter Pencilbrain**, saker som påminner om **King Tubby**, **Armand van Helden** och **Paul McCartney**. Vad **Silverbullet** egentligen handlar om är energi. 32 minuter och 44 sekunder **sug-gestiv**, exploderande, **finstämd**, bestialiskt rå och **otämjd** energi. Alla som har sett dem live vet vad jag talar om. Enligt **Newtons** lagar kan energi inte skapas, utan all energi inom systemet måste vara konstant. Jag är inte så jävla säker på det längre. Det tråkiga är att vi inte kommer att få ha dem i Sverige så länge till. I morgon springer de i Tokyos tunnelbanesystem jagandes av 30 000 skrikande japanskor, i övermorgon attackeras de på packisen av 15 miss Grönland-kandidater och nästa vecka ringer **Steven Meysel** och erbjuder sig att flyga till Australien för att få ta lite schyssta bilder på deras Ayers Rock-spelning. De har fått upp farten och kommer att bli lika svåra att stoppa som ett godståg på nitrometanol. **Go Silverbullet!**
Peter Jernberg



Mellan mars 2000 och sommar 2002 var tidningen kvadratisk. (ovan Nummer 9 • 2001)

Fram till april 2005 gällde nedanstående form. (Nummer 7 • 2002)



Upplev Göteborgskalaset med klass!



Alla Groove-prenumeranter kan vinna ett fantastiskt paket:

Övernattning för 2 personer i 2 nätter på Quality Hotel Panorama under perioden 5-13 augusti, ett GöteborgsPass per person samt mat- och dryckkuponger. Totalt värde cirka 3 000 kr.

Gå in på www.groove.se och svara på några frågor så kan paketet bli ditt. Lycka till!



Old School



Intervju med japanskt band,
från #23 (maj 1998)

GuitarWolf



How and when did you form the band?
- 10 years ago.
How is the current r'n'r-scene in Japan?
- Great.
Are there lots of bands like Guitar Wolf?
- I dont know. There is a few bands maybe.
What are your plans for the moment?
- Europe tour. Japan tour with the Cramps. US tour.
Looking forward to playing in Sweden?
- Of course. We are exciting.
How was it to tour the US?
- Anytime great.
Any differences between live-audiences US/Japan?

Which of the two do you prefer?
- Just body size and hair colour. I love both.
Do you feel more pressure since you changed record label?
- Yes. Because we can go to Sweden.
Is it true that one of you have a Joan Jett-shrine in his house?
- I love Joan Jett. And same birthday. But I dont have a shrine, just poster.

FRÅGOR: Niklas Simonsson
SVAR: Seiji (gitarr/sång)

Nummer 16 (juli 1997):
vi försöker intervju
Bob Hund...

I den svenska huvudstaden fick Groove äran att träffa Sveriges färgstarkaste band för en pratstund. Ett möte som kommer att gå till historien. De har aldrig varit med om något liknande.

- Replikalen är den viktigaste musikplatsen för oss och så Roskilde givetvis. Det var där man fick inspirationen till att starta sina egna rockambitioner, säger Thomas Öberg, sångare i Bob Hund.

Denna intervju äger rum på ett fik vid en hårt trafikerad gata i vår vackra huvudstad. Bilar och människor susar förbi i en våldans fart. Trots detta larm utstrålar dom två medlemmarna i Bob Hund ett lugn som får även mig lugn.

- För oss har 80-talet betytt mycket. Det var ju då man fick upp ögonen för musik, då man odlade sitt intresse. Jag rekommenderar Magnus Ugglas tre första plattor, de är verkligen bra, fyller basisten Mats i med.

När jag lyssnar på Bob Hund's musik ser jag gamla stumfilmer, t.ex. såna med Charlie Chaplin och Buster Keaton. Komik med stort allvar, det finns alltid en tanke bakom det de gör. Jag berättar att det var min tre år gamle systerson som introducerade Bob Hund för mig genom att tralla på "Rundgång, gräslök fågelsång". Thomas skiner upp.

- Det är ju det som det handlar om, det spelar ingen roll om man så sitter i sandlådan eller vid en bardisk.

Vår musik är för alla på alla plan. Alla i bandet gillar enkla saker, enkla lösningar i musiken. Vi drar oss mycket för att hamna i ett fack eller en -ism. Vi vill hela tiden ha nya utmaningar. Just nu har vi ett band vid sidan om som ska köra på engelska men det blir bara ett hobbyband. Vi har inte ens något namn ännu. Vi får se hur det blir.

Vid det här laget steker eftermiddagssolen obönhörligt och stämningen börjar bli rätt uppsluppen. Bilarna tutar, folk pratar och fåglarna sjunger. Det har även smugit sig in en fjärde part i vårt samtal, nämligen en överförfriskad finsk gentleman. Han har ännu inte sagt något men hans kroppsspråk säger desto mer.

(...)

"How much is Sweden taxi?" utstöter plötsligt vår överförfriskade finske antagonist. "Where do you wanna go?" blir då den naturliga motfrågan. "I go boat", säger han leende. När vi informerar honom om att det är dyrt i Sverige men att det är värt det eftersom det är så gott. "I vissit kussin in Sweden" blir nästa förbluffande kommentar. Både Mats och Thomas svarar artigt på frågorna som ställs till dom.

"I eat Swedish hamburger, coca-cola ant raisma-lais, 45 sweden crowns". Vi nickar instämmande om att det är dyrt i Sverige men att det är värt det eftersom det är så gott. "I vissit kussin in Sweden" blir nästa förbluffande kommentar. Både Mats och Thomas svarar artigt på frågorna som ställs till dom. "I work now summer äilen esa äiset".

"What's your name?" frågar han Thomas och sträcker fram kardan. Varpå Thomas svarar: "Thomas".

"Jarmo" replikerar vår finske vän glatt. Jarmo förflyttar sig nu tätt intill mig och ber snällt om papper och penna. Frukten av mötet mellan pennan och pappret och Jarmo kan ni se här under.

"What you like Linda Lampenius?" frågar Jarmo Thomas. När Thomas svarar att han "actually seen her perform" vet inte Jarmo riktigt vad han ska säga eftersom han inte är så slängd på det engelska språket. Jarmo börjar nu bli lite orolig när han ser vad klockan är. "Boat go five o'clock, my clock is four, must hurry". Mats flikar då in att Jarmos klocka går efter finsk tid och att den egentligen bara är tre, då lugnar Jarmo ner sig något. Han frågar på nytt vad Thomas heter och levererar nästa fråga "Why do Sweden people smile all the time?" Tro mig om jag säger att Thomas blir mållös!

Nu övergår snacket till hockey och vi får veta att Sverige är rätt bra i den sporten. "Tack" säger vi. "Many many Sweden people go beer beer between periods in hockey". Av någon underlig anledning kommer intervjun av sig här, Thomas avslutar med att säga "I like your hat" till Jarmo. Det håller vi andra med om oxå, det är en blågul skärmössa utan skärm.

Per Lundberg

Welcome to Finland
Hämeenlinna HPK

En krönika från
Nummer 7 • 2000 (november)



Tobak i öronen

Man vill förbjuda rökning på krogen. Inte mig emot, jag röker inte (cigarer räknas inte – att puffa på en Cohiba är en kulturgärning i solidaritet med Kuba) och tycker inte om när kläderna stinker apröv på grund av någon annans concenbskan.

Det är mycket som försvinner om man tar bort nikotinet från krogmiljön. Det blir svårt att se ut som något annat än en välartad lärostudent utan en cigg i mungipan.

Det blir svårt att stå och se cool ut med ett cocktail-paraply i munnen när man hänger vid bardisken.

Det blir svårt att erbjuda en dam eld, och därmed öppna en konversation typ:

- Kan jag få bjuda på lite eld?

- Tack! (damen drar in röken från den nytända taggen) OK, nu kan du försvinna, ditt äckel!

Men är verkligen rökningen det största problemet på krogen? Anabala Belgian Blue-wannabes är heller aldrig kul, men frågan är om inte krogägarnas musiksmak ändå är det mest störande inslaget i baren.

Nej, jag vet, det gör inte att hitta ett slags musik som ALLA gillar. Men det underliga är att det verkar vara möjligt att hitta musik som INGEN gillar (utom lärostudenter, förstås...). Ännu märkligare är att många krögare har upptäckt att de säljer mer sprit om de spelar musiken INGEN gillar högt som fan! Sambandet mellan hög alkoholkonsumtion och hög ljudnivå är sedan länge bevisad, men vad vetenskapen ej kunnat ge svar på är VARFÖR vi dricker mer när idiotmusiken dånar? En teori är för att stå ut med dynglåtarna (det är ju ändå omöjligt att prata med någon), en annan teori är att musik låter bättre ju mer man dricker – det här stämmer inte på mig, jag blir bara mer pissed off* (* "avpissad", Svenska akademins ordlista).

Min personliga teori är att man blir så deprimerad och nedstämd av Absolute Crop-samlingen som vevs på CD-växlaren bakom bardisken, att man helt enkelt måste ta till flaskan för att döva smärtan i öronen. En sista – om än något långsökt – teori är förstås om någon samlar mod för att stöta på lärostudenterna, då kan det ju behövas starksprit. Kanske till och med tråpsprit.

Niclas Ekström
petterniclas@penis.com



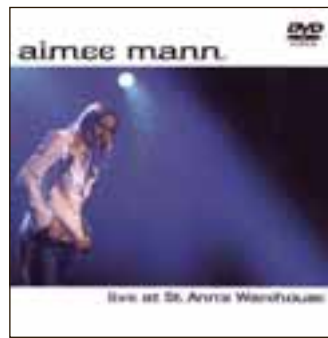
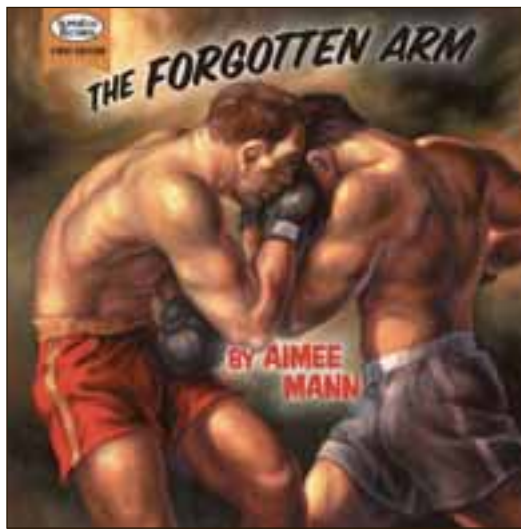
TACK FÖR 10 GRUNNA ÅR



SONY & BMG
MUSIC ENTERTAINMENT

COLUMBIA





Aimee Mann

På Aimee Manns nya studioalbum "The Forgotten Arm" får lyssnaren följa det unga paret John & Caroline och deras turbulenta relation under bilfärd genom USA. Aimee Manns storhet som låtskrivare är perfekt uppbackad av Joe Henrys produktion. Den limiterade upplagan av CD:n innehåller en 32 sidig booklet med illustrationer av konstnären Owen Smith. Livealbumet "Live at St. Ann's Warehouse" innehåller en konsert från 2004. Albumet innehåller spelningen både på CD och DVD.



Ane Brun

Nu släppt i hela Europa och inom kort i USA. Ane Brun turnerar under hela sommaren - missa henne ej på Popagenda, Hultsfred, Arvika, mm.



Brendan Benson

Snyggare pop-platta finner du ej i år. Live på Hultsfred



The House Of Love

Popmästarna Guy Chadwick och Terry Bickers tillbaka efter 11 år med nytt album.



Nitin Sawhney

Väst möter öst när den mångsidige musikern och producenten Nitin Sawhney är åter med nya album Philtre.



Tiger Tunes

Danmarks mest välbevarade hemlighet levererar humörhöjande "lo-hi elektronica" på deras debut. Ett av året Arvika måsten!



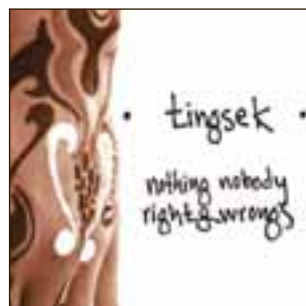
Cut Copy

Bolaget Modular som gav världen The Avalanches gör det igen! Nu med elektro pop trion Cut Copy.



Deltahead

Bluespunkten lever och frodas i Sverige. Missa ej Deltahead live på Arvika.



Tingsek

Tingsek blandar American, Rock och Soul som det vore världens självklaraste grej. Och det är det ju. Stor P3 och P4 favorit.



The Rakes

Debut Ep från ett av Storbritanniens stora löften - producerat av Paul Epworth (Bloc Party, Futureheads). Live på Accelerator!



Paris

Svenska bandet Paris följer upp deras strålande debut med nytt album i höst. Första singeln 60 Minutes är redan P3 favorit.



ginza.se

FÖR OSS SOM GILLAR FILM OCH MUSIK

modular

Look Left
Recordings

DETERMINE
records

V2

Behöver inte skrika för att höras

Alla hennes album har sålt platina hemma i USA men här i Sverige är hon mest känd som änka till Notorious B.I.G. Faith Evans är bara 31 år men ändå veteran i branschen.

Hon debuterade redan för tio år sedan, men nya plattan *First Lady* är trots det bara hennes fjärde album.

– Att det tagit så lång tid mellan skivorna är verkligen inget jag planerat. Mellan var och en av mina skivor har det funnits händelser som starkt påverkat mitt liv som jag har varit tvungen att bearbeta. Mellan mina två första album så förlorade jag min man, som du kanske vet. Mellan dom kommande två fick jag ett barn. Alla albumen är väldigt personliga, dom sammanfattar alla en viss tid i mitt liv.

På *First Lady* har Faith jobbat med en rad olika producenter, bland andra The Neptunes och Jermaine Dupri. Resultatet har blivit en omväxlande skiva med några medryckande partylåtar, som inledande *Goin' Out*, men framförallt ett knippe starka ballader.

– Jag och min man har skrivit en hel del av materialet tillsammans men en del av producenterna jag arbetat med råkar även vara låtskrivare. Jag är definitivt öppen för förslag när det gäller mina låtar. Om jag tycker att någons förslag är bättre än mitt så är jag inte rädd för att använda det. Huvudsaken är att det blir en bättre låt i slutändan.

Ett par låtar handlar om din och din mans relation, vad tycker han om att du sjunger så personligt om er?

– Han är faktiskt den som uppmuntrar mig mest till att skriva personligt och ärligt. Det är ju den typen av texter som människor kan relatera till. Alla människor har samma typer av känslor, vi upplever ungefär samma saker. Och min man uppmuntrar mig att inte vara rädd för att dela med mig av allt jag har gemensamt med mina lyssnare. En kvinna med ett vanligt nio till fem-jobb, en tjej i kas-

san på en snabbmatsrestaurang eller en student – alla kan dom känna att jag sjunger om någonting dom själva gått igenom. Man kan skriva en låt där man bara sjunger ”I love you, I love you, I love you” och det kan bli en vacker sång ändå, men jag känner att jag vill göra det lite annorlunda.

Du har jobbat med många stjärnor genom åren. Finns det någon särskild artist som du skulle vilja jobba med?

– Jill Scott, definitivt. Hon spelar i en annan liga. Stevie Wonder. Det skulle vara fantastiskt att jobba med någon som honom. Eller Prince. Han slutar aldrig att imponera på mig.

Jämte hiphop så säljer r'n'b bäst av alla musikgenrer i USA. Det är en enorm marknad men också otroligt tuff konkurrens.

– Det finns hur många begåvade artister som helst. Men ibland kan jag känna att dom inte har koll på sitt musikaliska

arv som vi lite äldre artister har. Många av dagens artister gör skivor som ligger rätt i tiden men jag är inte intresserad av det. Jag vill göra skivor som människor fortfarande uppskattar om tio, tjugo år. Tidlös musik.

Du har länge varit framgångsrik i USA men här i Sverige är du fortfarande mest känd för låten *I'll be Missing You* om din ex-man Biggie Smalls. Är det jobbigt att alltid bli påmind om honom och hans död?

– Faktiskt inte. Jag påminns om Biggie varje dag för vi har en son tillsammans. När jag ser på Chris Jr så ser jag en förlängning av Biggie i honom. Därför ställs jag inför faktumet att han inte är här längre varje dag. Fast i andlig mening så finns Biggie kvar. Det är inget jag kan fly från men idag ser jag på det med positiva ögon.

– Jag har stått i hans skugga i många år, även i USA trots mina framgångar där.

Nu tror jag att jag lyckats skapa en egen identitet i den amerikanska musikvärlden. Nästa utmaning är att lyckas göra det även i Europa. Jag hoppas att det här albumet kan hjälpa mig med det. Och jag är övertygad om att jag kommer att lyckas.

Varför valde du att kalla ditt album *First Lady*? Är du r'n'bns första dam nummer ett?

– Nej, det var Puff som gav mig det namnet för att jag var den första kvinnan på hans bolag Bad Boy.

Jag tänkte att det kanske var mer att du har kommit för att ta din plats. Nu är jag nummer ett?

– Kanske inte nummer ett, men jag har definitivt min plats i musikhistorien. Även om många andra kvinnliga artister har nått större framgång så vet jag att dom respekterar det jag gör. Jag behöver inte skrika längre för att höras.

Isac Nordgren



Rankin

**THE KID
"PAS DE CHANCE"**



Ingen är här missat bandets superhit "Baton Rouge". Nu vet den "skit ska bli skit häaaa" - åt helvete med alla!! Spelades på radio precis hela tiden. Nu är The Kid tillbaka. Den ultimata kombinationen av party-electro och indiepop. 5 spår som alla har samma potential som "Baton Rouge". Remixar från "Tummy Money" (Shooting Star) samt "Joni Helgqvist från Strö Music".

**BJÖRNS VÄNNER
"FÄR ETT EGET LIV"**



Björns vänner blomstrade under att par är i Malmö och skapade sig ett ek som aldrig sluta klinga. Bandet släppte bara ett album och två EP:n men det räckte för att skapa en plats i den svenska musikhistorien. Här kommer låtar som var alldet för bra för att bara ligga dolda. Ett helt makalöst bra album! Gjorde nyligen en turné i Sverige som bara kan beskrivas med ordet succé.

BELLE & SEBASTIAN
"PUSH BAR TO OPEN"



Tack Behn & Sebastian för att ni räddat sommaren med denna dubbla midprice-anslagning! Tio-för-tio-låtar som aldrig varit med på hitlän BAS återkom varav flera anses som det bästa som någonsin "Stannat i tiden". Dog On Wheels "I'm awaking up again". This is just a modern rich sound track.

Astrop presidenten är en superlåt som du hörd up pack med bokbörjning let bok låt med låt med låt i en vacker och varm låt.

**THE CHRYSLER
"COLD WAR CLASSIC"**



För varje vagn och spelaren tar de all
stora poäng. Säs Harnson. ON

Bändigt musikaliskt av den överliga sort
som i riket, i ser upp omgivningen
och är en mark, hur mycket man
i riket i världen. Månen Markne. 14

Rold Wayclassica är ett föraktigt men självskert och väldigt vackert album. Ett av de bästa svenska an så länge i år. **Ales Redden** 9/10

©2007 Elite Bath. elitemake.com

EVERGREY (DVD)
"A NIGHT TO REMEMBER"



Konsertinspelad på Ström - Göteborg där Evergrey har spelat 19 av sina största låtar "Blinded", "Veneration Day", "Touch of Eternity" och "The Masterplan". Är ett arvskap från gamla dubbel-CD inspelad med ledaren, kassettens Regissor och producenten är Ralfine Lillemor som tidigare arbetat med Lacuna Coil, Dimmu Borgir och In Flames. Det ska innehålla 6 klassiska konsertmaterial med video, foto och tit tillkom kulisserna. Inför konserten finns dessutom klipp på en dubbel-CD också den här tiden för Mårda. Dirty Devil till och 2.1 år sedan 10.8 wotwocore. Fina live om United Earths i Sverige och Norge.

SAMBASSADEUR
"NEW MOON"



By EPO and other health independent
groups

"Sambassambor gör ännolåp- och
landslåp, och är mycket populär i
granskädet mellan Stockholm och
och i Östergötland och i Östergötland."

1 year 10 months

© 2000 by The McGraw-Hill Companies

REPRODUCED FROM THE C-2 JURY

JAEFF
"BLAQUALIXIOUS"



Gravida 40-42 minggu yang akan datang diharapkan dapat melakukan aktivitas sehari-hari dengan baik. Hal ini dapat dilakukan dengan melakukan latihan-latihan yang ringan, seperti berjalan kaki, berenang, dan lain-lain. Hal ini dapat membantu ibu hamil untuk tetap fit dan sehat selama kehamilan.

MATTIAS ALKBERG BD
"JAG SKA BLI EN BÄTTRE MAN"

[illegible]

VÄRLDENS

FINNER DU I SKIVBUTIKEN

**HUNDARNA FRÅN SÖDER
"TROIKA"**



Hundarna från Söders självbestiade debutalbum vann 2003 en Grammis och blev nominerade till P3 guld och Måsfest (klubb/dans/elektronik). Deras högst unika sätt att med finger-toppakansla kombinera den djupaste house med knivskarp electro, ständigt belgisk electronica och tysk techno har gett dem hög internationell status och med deras andra album "Troika" visar de en gång för alla vika som är kungar på den svenska klubbscenen.

**EL PERRO DEL MAR
"LOOK IT'S EL PERRO..."**



Arets stora kvinnliga debut som nu med sitt album bevisar att hyphen med ep'n "What's new" var berättigad. Hon har beskrivits som en kvinnlig Jens Lekman och precis som Jens är hon från Göteborg. Mixar berättande singel-sångar med smittande pop med drag av både 50-tal & 60-tal. Var beredd på att se El Perro överallt. Hushåll: Turné med Jenny Wilson egen klubbturné.

**BERGMAN ROCK
"BONJOUR BABERIBA PT.2"**



Med en knut i halsen på läpparna och ett leende i tygskan så rider Bergman Rock på ett insäkrat med 7 nya spår skrivna på en enda dag för 7 av sedan Klara förstås vill du lyssna på dem! Om någon måste fråga efter ett plaster på en spegling så vet du att den är bra.

**MONKEYSTRIKES
"YOU HATE MY BEAUTIFUL..."**



2002 bidrog bandet Monkeystrikes och förra året släpptes succé ep:n "Angry Knees" en låt som fortfarande roterar på P3. Nu kommer så äntligen debutalbumet från denna Malmötrio. Bandet består av Johan Karlsson & Cecilia Nordlund från Souls samt Jens Jansson från Brånepool. Att lyssna på denna platta är som att få en ork och sedan en kram - fast av en apa. Medverkar på plattan gör även namn som: Matt Bergman, Nina Persson samt David Sandström. Allt producerat av Nathan Larson.

**SOFIA HÄRDIG
"THE DEMOTAPES ALBUM"**



I december 2004 innan albumet "The State Is My Head" var släppt hade hon sig själv en till en ensigt-bullig singel för ett dussin nytt material. Nu väcker denna electro-pop-låt med 10 nya låtar. Som en del av den första singeln "The Demotapes Album" låtarna är skivade och inspelade under tre veckors besök och genomgått av en skivare och mixat av en tekniker i 16000. Fört, enkelt, inget buller, det är så här vi kan det.

**SVENSKA AKADEMIEN
"RESA SIG OPP"**



Svenska Akademien är albumet med en tredje album "Resa Sig Opp". På albumet som består av 10 låtar och 10 låtar som är skivade och mixade av en tekniker i 16000. Fört, enkelt, inget buller, det är så här vi kan det.

**JENNY WILSON
"LET MY SHOES LEAD ME..."**



Nytt spel som The State har varit en del av, släpptes i 2004 och är en del av en serie av 10 låtar som är skivade och mixade av en tekniker i 16000. Fört, enkelt, inget buller, det är så här vi kan det.

**VIVE LA FETE
"GRAND PRIX"**



Nytt och helt fantastiskt album från Vive La Fete. Deras helt underbara mix av det bästa inom electroclash med indie poprock är utan tvekan en av de bästa skivorna som kommer släppas under 2004. 15 spår som garanterat kommer ströma fäst på alla partys under sommaren.

BÄSTA MAJ

... VI SOM LEVERERAR DEN HETER BORDER MUSIC

Enkelheten framför allt

Groove firar tioårsjubileum i år. Har du inte märkt det tidigare är det hög tid att du gör det nu och firar med oss. För att få till ett riktigt bra kalas bjöd vi in Robyn och Timbuktu för att prata om egna skivbolag, texter och den där svåra enkelheten.

Jason "Timbuktu" Diakité kan väl kallas Sveriges störste rappare nu? Med *Alla vill till himmelen men ingen vill dö* gav han tidigare i år ut ett album som i alla fall lär bli svårslaget när årslistorna ska sammanställas. Grooves Gary Andersson var lyrisk och menade att skivan värmer upp hela Sverige. Det är bara att hålla med.

Efter en karriär som pekade spikrakt uppåt har äntligen albumet kommit som håller hela vägen. Och då har Timbuktu ändå försett världen med storstilad hip-hop sedan han började för tioåret sedan.

Om Timbuktu är Sveriges störste rappare vore det nog inte alltför orättvist att utnämna Robin "Robyn" Carlsson till Sveriges största popartist, åtminstone till en av de bästa.

För exakt tio år sedan kom debuten *Robyn is Here*, två skivor däremellan har vi nått fram till 2005 och *Robyn* som släpps på egna Konichiwa Records. Kritikerna har jublat och det är inte konstigt, *Robyn* är det mest egensinniga och vågade album om någonsin släppt. Med producenthjälp från bland andra Klas Åhlund och The Knife visar hon tydligt att hon valt en ny och mer experimentell väg.

Det är alltså två musikaliska tungviktare som anländer till Lydmar. Musikaliska, för rent fysiskt är de alltför korta.

Timbuktu, eller Jason som han vill bli kallad, har för någon timma sedan landat på Arlanda, nyss återkommen från Barcelona där han vilat sin inflammerade hals som gjort att han skjutit upp turnépremiären några dagar.

Robyn har varit ute dagen innan och är bakis. Båda är lite småsega och loja. Men när de möter varandra kramas de hjärtligt och leenden briserar.

Robyn, vad var tanken med att starta Konichiwa Records?

– Jag ville ha friheten att bestämma när det är färdigt, vad som är bra eller vad som är en singel. Att kunna förverkliga egna idéer. Det har inte betytt så mycket innan. När jag var sexton och fick spela in låtar var jag jättenöjd.

JASON: Det är klart man är nöjd då. Det är väl så du har lärt dig allt också, för man kan inte komma från det blå och starta ett eget skivbolag.

Du bör ju veta eftersom du har bolaget JuJu Records.

JASON: Ja, men där är det jag och några kompisar som äger. Vi är inte på det planet att det är ekonomiskt tryggt, så vi är väl inte på någon skivbolagsnivå. Vi får kämpa för att få det att gå ihop, men för mig är det lite av anledningen till att jag gör musik – att det sker på just det sättet med just dom människorna. Och som Robyn säger är friheten viktig. Men den tar jag för givet sedan vi startade för sex år sedan. Det var en nytändning. Vi startade smått, släppte vinyltolvor. Vi tryckte dom på ett ställe och konvolutet på ett annat, sen satt vi hemma och stoppade i dom i konvolutet och sålde. Det gjorde vi bara med två tolvor för det funkade inte, så vi ordnade en distributör. Vi har verkligen lärt oss skitmycket.

Vad har ni lärt er?

JASON: Att hålla i pengarna och mycket annat: Misan, Klas och Attila som driver skivbolaget har lärt sig allt. Dom var inga skivbolagsmänniskor, så dom har fått lära sig allt om hur skivbranschen fungerar och jag om hur mitt artisteri fungerar och sen har vi alla lärt oss att tajming är allt, i alla fall när det gäller skivsläpp.

ROBYN: Planering är nästan det viktigaste. Det är svårt för det blir aldrig som man tänkt sig, men för mig är det skönt att vara med från början och planera varje

steg, veta exakt varför jag gör någonting. På stora skivbolag är det mycket folk, någon får sparken, någon ny kommer till, det är stora budgetar som ska hållas. Ofta när man släpper skivan till ett stort bolag tar det bara fart och det är omöjligt att följa dess väg. Så är det inte nu. Jag vet precis varför, hur och när.

Finns det någon nackdel?

JASON: Det är mycket arbete, men det är bättre att veta allt som händer. Om jag bara skulle sitta hemma och vänta på att någon skulle ringa och tala om vad som händer med min musik skulle jag bli knäpp. Min musik och mina skivor är mitt liv och jag vill veta att dom behandlas väl. Men visst, med mindre människor och mindre pengar har man inga muskler i branschen. Man kan ha idéer, men inga pengar att genomdriva dom med. Jag vill betala dom som jobbar för mig vad dom är värda, men det kanske man inte har råd till. Det är trist, men det är så verkligheten är.

ROBYN: Framförallt är det bara att förutsättningarna förändras från början. Nu när jag vet att det är upp till mig gör det att det är mycket roligare och mer meningsfullt. Det ger en kick att se sina egna idéer förvandlas till verklighet.

Finns ingen risk att administrativt arbete med skivbolaget stjäl kreativ tid då man kunde gjort ny musik?

ROBYN: Jo, och därför måste man jobba med andra människor och lämna ifrån sig saker, för det går inte att lägga ner lika mycket energi på allt.

JASON: Det är väldigt viktigt att man är ett lag, där dom olika spelarna är bra på olika saker. Och att laget håller ihop och rör sig åt samma håll.

ROBYN: Jag kanske är för positiv så här i början, men det som är häftigt är att det är en annan grej att involvera andra människor nu. För alla som har jobbat i projekt har gett lite extra eftersom dom vet att jag behövt det.

Just nu släpps bara din egen musik på Konichiwa. Har du planer på att utöka med andra artister i framtiden?

ROBYN: Jag vet inte. Det finns möjligheter att växa, men det finns ingen plan för det i nuläget.

JASON: Sådant kommer naturligt tycker jag. När man möter någon som har talang, vars musik man uppskattar, då rullar det på. Sen har man själv varit i den sitsen där man vill få ut sin musik men inte kunnat. Så då är det roligt att få hjälpa till. När det går bra och ekonomin går ihop är det fint, men det kan också vara jobbigt.

Robyn har blivit bakfylllehungrig och sliter upp en påse chips och en Gott & Blandat samtidigt som Jason hämtar huvudvärkstabletter och vatten. Under tiden diskuterar de hur svårt det också kan vara att ha eget skivbolag: när allt inte fungerar som det ska sätts relationer på spel menar Jason som inte tycker om att känna att man befinner sig i skivboss-position gentemot andra.

Tror ni det är skillnad för fansen om man ligger på ett stort skivbolag än om man har ett eget litet?

JASON: Jag tror man får lite mer inbitna lojalare fans som vet att det är ett litet skivbolag. Men det är nog inte många.

ROBYN: Men dom är grymma att ha, det är dom man jobbar för; när man gör hem-sidor eller B-sidor eller lägger på hemliga spår. Det är ju för dom som orkar lyssna. Hur viktiga är texterna egentligen?

JASON: Kan man skilja musiken och texterna åt? Det finns instrumental musik och där är ju texterna inte viktiga för det finns inga, men det är ju en helhet, man kan inte dela upp det.

**”Jag vet precis varför, hur och när.”
– Robyn**





ROBYN: Det finns ju låtar som har dåliga texter, men som ändå är fantastiska. Fast om texten finns där och är bra, då förändras allt.

På vilket sätt?

ROBYN: Det säger mycket mer, det blir en ytterligare dimension eller en knapp till att skruva på...

JASON: ...ett sinne till att stimulera, det ger mycket mer om en låt har en bra text. Det blir en viktigare låt än den som jag dansar till som har kass text.

ROBYN: För den sakens skull behöver det inte vara en svår eller avancerad text. Det

beror på vad man gör för låt, en text kan ju vara genial för att den är enkel.

JASON: Så är det snarare än tvärtom. Enkelheten är det svåra tycker jag. Jag har svårt att begränsa mig mängdmässigt, ibland blir det bedrägligt mycket text. Men ta Bob Marley och Peps Persson exempelvis. Dom är bra på att säga kraftfulla saker med lite. De säger det på två rader som andra behöver fyra för och det är mer finess i det.

Robyn öppnar ett fönster för att få in lite frisk luft, Jason fortsätter att nämna inspirationskällor och när han kommer

till Prince blir Robyn lyrisk. Hon börjar sjunga *When U Where Mine* och säger att Prince är mästaren på banala texter som är geniala.

Hur ofta skriver ni texter och var gör ni det?

JASON: Det beror på, men jag skriver bara när det gäller. Vet jag att låten inte ska spelas in snart skriver jag ingen text heller. Innan skrev jag alltid regelbundet och hade alltid en text på gång, men så är det inte nu. Ibland skriver jag utanför studion, men det är sällan.

ROBYN: Jag skriver mest under inspelningsperioden. Det kan vara hemma eller i studion, men det är under själva inspelningsperioden jag aktivt går in för att bestämma orden. När en skiva är klar skulle det vara svårt att motivera mig för att sätta mig och skriva nya texter. Då är det mer att jag går runt och tänker på saker som kan bli en text i framtiden.

JASON: Ja, man samlar ord och fraser, eller allt som kan vara frön till texter. För mig är det nästan alltid ett ord eller en mening.



ROBYN: Eller en situation. Jag samlar på insikter, situationer, känslor och stunder då man greps av någonting. Det kan vara svårt att beskriva med ord, men nästan alla mina texter utgår ifrån en sådan känsla eller situation.

Skriver du ner vad som hänt i en sådan situation?

ROBYN: Nej, jag minns det, jag blir helt besatt! Jag jobbar mycket med känslor, och stämningslägen. För att skriva texter till den nya skivan gick jag omkring och tänkte enkelhet, på barnslig kärlek och försökte minnas hur det var att bli lämnad första gången.

JASON: Man kan inte skriva en text på ett teoretiskt plan, man måste känna. Försätta sig i ett tillstånd.

Tänker ni er en målgrupp för era texter?

JASON: Ibland, nu har jag gjort det på några låtar, men det är mer att jag har ett tema som jag vill säga till vissa grupper av människor. Men jag kan samtidigt känna att det är dom texterna som blir sämst. Ta *Stirra ner* som jag gillar som låt. Den var till alla sjuttonåringar som går runt med kniv på stan och jag ville säga åt dom att ta det lugnt. Men det lyckades nog inte riktigt. Såna saker kan vara svåra att ta sig an.

Tror ni man kan påverka människor med musiktexter?

ROBYN: Absolut!

JASON: Jag är inte fullt så övertygad, men man kan nog få folk att fundera lite. Samtidigt måste man ändå bevara det hoppet. Precis som man kan få folk att dansa eller få andra känslor av musik, så kan man så ett litet frö till en tanke. Det är en skön kombination, om man håller med det som sägs i texten och samtidigt gillar låten. Jag hoppas kunna göra det. Men det är inget som är uttänkt, det är mer nu när vi diskuterar det, för när jag

skriver texter tänker jag på vad jag skriva om. Men jag har ingen koll på min teknik eller så. Det är när jag får ihop tillräckligt många idéer och tankar som jag börjar.

Hur jobbar ni rent konkret med era texter, lite koll på er teknik har ni väl?

ROBYN: Visst åker det fram ett rimlexikon ibland, haha. Men det är viktigare att skapa kontraster med orden, som en liten värld. Man berättar: nu är vi här, på den här platsen och längst ut till höger har vi det här ordet, längst ut till vänster det här. Däremellan händer det något. Gör man så behöver man inte vara så tydlig utan då finns det utrymme för tolkningar. Så har jag gjort nu, förut har det varit mer ordlekar, men nu har jag försökt gå ifrån smartheten och i stället försökt beskriva en känsla. Jag har vågat vara banal och enkel på det opretentiösa sättet.

Jason, har du också ett tummat rimlexikon i bokhyllan?

JASON: Nej, Märten tog med ett för några år sedan till studion och då kollade jag rätt mycket i det, men nu har jag det i huvudet. Jag är så van att hitta rim, det sker automatiskt och så fungerar inte rimlexikon för jag vill rimma på mer än en stavelse och rimma mer på ljuden och hur det låter.

Hur många stavelser kan man rimma på?
JASON: Hur många som helst: Många som jag känner har snöat in helt på rim på många stavelser. PST/Q sa i Groove [nr. 9, 2001] när Petter och han snackade texter att han rimmat sexton stavelser och jag vet att han rimmat snuskigt många. Eminems *Loose Yourself* är mycket snygg, för

där rimmar han hela rader på varandra på ett naturligt sätt. Det kan ju bli för styltigt om det rimmar för mycket, så det inte flyter längre.

ROBYN: Det är också skönt att sitta och vänta på det där rimmet ibland, en paus innan man får se hur dom ska knyta ihop säcken.

Kan man lyssna på tveksamma texter för att musiken är bra?

ROBYN: Ja, jag gillar Snoop. Jag hatar hans texter, men jag älskar hans sätt att rappa. För mig är det inget problem att glömma texterna, men jag vill inte göra sån musik själv.

JASON: Ja, som på Snoops debut, vissa av texterna är så jävla sjuka, men det funkar för ibland är det riktig fett och då spelar det ingen roll vad dom säger. Men 50 Cent har jag jävligt svårt för, det finns ingen skön vibb, det känns inte som om han vill mig väl.

Det vill han nog inte.

JASON: Nej, jag förstår inte den grejen i hiphopen: att hota snubbarna och förnedra tjejderna. Det kanske har med min ålder att göra, jag tror jag blivit för gammal för det. Men *In da Club* är en bra låt.

ROBYN: Ett flow kan också hjälpa. Det kan vara en sjuk text, men ett underbart flow och då är det helt okej.

JASON: Eller så är det bara ett beat. Det finns ju olika nivåer i en låt som slår en. Det är givetvis roligast om musiken träffar en på flera nivåer, men det kan funka om det slår på en eller två nivåer och det innebär att man kan glömma texten ibland. Det har ju skrivits massor med

texter som inte handlar om någonting och det kan vara kul att skriva sånt också, för att det är kul att rimma eller så.

ROBYN: Eller för att ett ord är snyggt, att ett ord ligger bra i munnen. Like är ett snyggare ord än wolf.

JASON: Ja, dom hårda konsonanterna är bra, som k i like.

Går man ner på ljudnivån liknar väl musiktexter poesi en hel del?

JASON: Ja, jag borde läsa mer poesi. Förra sommaren snackade vi om att skriva abstrakta texter. Vi lyssnade mycket på Beatles abstrakta texter och vi ville försöka göra det på svenska.

ROBYN: Jag kan inget om gammal svensk poesi, men det måste väl finnas saker man kan inspireras av om man börjar leta där, jag läser kanske en diktsamling om året.

Robyn och Jason halvligger i varsin ände av soffan vid det här laget. Ett tvåtimmarsamtal om texter börjar ta ut sin rätt, liksom hungern. De funderar på vad de ska äta framför kvällens fotbollsmatch på TV samtidigt som ämnet poesi avhandlas vidare. Jason hyllar poeten Daniel Boyacioglu och Robyn berättar att det egentligen var tänkt att den jamaicanska poeten Stacy Ann Chin skulle varit med på *Who's That Girl?*.

ROBYN: Hon är så cool och skriver oerhört bra haiku bland annat.

JASON: Där kan man snacka om att få in mycket på få ord. I huset där vi har vår studio hittade jag en bok med svenska aforismer och det är ju som haiku, fast utan dom stränga reglerna. I förordet stod det att en aforism ska vara ett frö till en hel bok. En mening ska ge liv till så många idéer att man kan skriva en hel bok – det tycker jag är grymt!

Mats Almegård
foto: Martin Adolfsen

AUDIOSLAVE

CHRIS
CORNELL

TIM
COMMERFORD

BRAD
WILK

TOM
MORELLO



27.6 Stockholm Hovet

3 DOORS DOWN

With Special Guests

19.6 Stockholm Annexet



LENNY KRAVITZ

ELECTRIC
CHURCH



2.7 Stockholm
Hovet



16.6 Stockholm Globen



John Legend



25.5 Stockholm Annexet

THE VOICE 105.9

AVRIL

LA VIGNE

SIMPLE PLAN melody club

22.6 Stockholm Globen

EXPRESSEN



ANASTACIA / BO SUNDSTRÖM / BRUCE SPRINGSTEEN / CHRISTIAN WALZ / CRASHDIET / EELS / ELTON JOHN / GORAN KAJFES / GREEN DAY / HELLOWEEN / JAMIE CULLUM / JILL JOHNSON / JOHNOSSI / MAGNUS UGGLA, LENA PHILIPSSON & DARIN / PATTY GRIFFIN / R.E.M. / ROADRAGE 2005 / ROBYN / ROD STEWART / SEAL / SUGARPLUM FAIRY / THE ARK / THE SIMILOU / U2 / ULF LUNDELL / USER / WHERE THE ACTION IS.... SE WWW.EMA.SE FÖR DATUM OCH PLATS

BILJETTER: BiljettDirekt Ticnet www.ticnet.se, 077-170 70 70, Ticnet och ATG-ombud, Globenarenorna 077-131 00 00, Scandinavium 031-81 10 20.



LESLI SUMMER WINTER & BLOOD THE ACOUSTIC MINI ALBUM

Leslis otrolligt vackra, färgstarka låtar tar oss från djupaste sorg och melankoli till bitterljuv glädje. Med en förbluffande dynamisk röst och ett fantastiskt nyanserat gitarrspel fyller han enkelt ut, i sin ensamhet, nydanande musikaliska landskap.

Summer winter & blood – The acoustic mini album är Leslis debut. Producerad och arrangerad av radarparet Manne von Ahn Öberg och Jonas Nyström (Nicolai Dunger, Stina Nordenstam m. fl.).



LEIF KARATE LET'S BACK THE WRONG BAND

Stöd fel band!
Gilla världens sämsta video!
Sno musiken lagligt!
Byt namn till Leif Karate!
Instruktioner på www.corruptionrecords.com



SUSIE IN THE SUN

Vill du bli överraskad? Lyssna på denna debut.

Skivan är fylld av fantastiska låtar med en nerv som inte lämnar någon oberörd. Det är en mogen, modern och genomtänkt skiva med underbara texter om livet som kvinna och människa samt ett bevis på vår förmåga att gå vidare, utvecklas och växa som individer.

Susie har skrivit både musik och text. Låten "New Day" har redan varit en av de flitigast spelade låtarna på radion.

Tillsammans med sin syster Lili har hon turnerat överallt och sålt massor, men det var något helt annat. Det här är Susie!!



RUSSELL ALLEN

Russell Allen's Atomic Soul
INSIDEOUT MUSIC/BORDER

Baske mig vilken positiv överraskning! När det i förhandssnacket pratades om hederlig gammal sjuttioalshårdrock i samma anda som Led Zeppelin och Black Sabbath brukar man dra öronen åt sig. Antingen blir det hejdlöst kopierande eller så missar man målet.

Herr Allen, som till vardags sjunger i metalliska proggnarna Symphony X, lyckas med konststycket att få materialet att låta både gammalt och fräscht på samma gång. Svängig riffbelamrad rock där de starkaste låtarna stavar *Voodoo Hand*, *Seasons of Insanity* och *Loosin' You*. Att Russell dessutom sjunger strålande gör inte saken på något sätt sämre. Roger Bengtsson

ELLEN ALLIEN

Thrills
BPITCH CONTROL/IMPORT

Ända sedan de tidiga tolvorna, samarbetet med Heiko Laux och debuten *Stadtkind*, har Ellen Allien visat att hon är en av de största inom den melodiosa technon. Med nya albumet *Thrills* befäster hon sin position på ett elegant vis. Stunsen i inledande *Come* skulle få vilken höjdhoppare som helst att bli tärögd av avundsjuke. Och sedan följer dansgolvsstopparna slag i slag: *Brain is Lost*, *Naked Rain*, *Ghost Train* och *Cloudy City*. Och alla de andra. Ellen Allien har gjort ett album som är klockrent från början till slut. Något hårdare och mörkare än tidigare skivor, men utan att förlora den direkta poppigghet som kännetecknar soundet.

Tidigare i år firade Alliens label BPitch sitt hundra släpp och med *Thrills* får hon mig att längta efter minst hundra till.

Mats Almegård

BERGMAN ROCK

Bonjour Baberiba Pt 2
SILENCE/BORDER

När Bob Hund ersatte skånskan med engelska tappade de en stor del av sin identitet. Men jag trodde de skulle ersätta detta med något annat. Men med Bergman Rock känns det bara som de plockat bort något och istället för att ersätta det, plockat bort ännu något. Nu kan de lätt förväxlas med något åttiotalbands i new wave-svängen. Ibland låter de som ett larmigare Talking Heads eller som ett poppigare Pere Ubu. På den här sjuspårsskivan är det bara den egna låten *Swan Song* och Roky Erickson-covern *Unforced Peace* som fastnar.

Mycket av det andra är udda och avig rock-musik som på pappret är intressant, men jag går inte riktigt igång på det. Jag förstår om de vill fortsätta med engelskan men jag saknar något viktigt från Bob Hund-tiden. Framförallt charmiga låtar och pendlandet mellan vansinnig energi och vemod som var deras styrka. Nu blir det bara ett jaha.

Jonas Elgemark

BIG BUSINESS

Head for the Shallow

HYDRA HEAD INDUSTRIES/SOUND POLLUTION

Big Business utgörs av de två grundpelarna Coady Wills och Jared Warren, men det är mer än tillräckligt för att knocka mig. Tillsammans med kompmusikerna Dave Hernandez och John Devoy skapar de rock som krossar det mesta. Med mörka och dova basgångar och med sång som bara märkbart är lenare än Lemmys rusar de fram med sin diesel-doftande rifferama på *Head for the Shallow*. Det svänger vansinnigt och dammet yr när grabbarna i Big Business sätter ner sina fötter i den heta ökensanden. Det är skitigt, stökigt och benen kan omöjligt sitta stilla när grab-

barna skruvar upp förstärkaren. Det är helt enkelt underbart!

Andreas Eriksson

CALM CHAOS

Melody of Mokus
B&B/BORDER

Att recensera svenska Calm Chaos utan att droppa namn är svårt. Den lätta vägen ut får vara räddningsplanen den här gången. Första intrycket är Limp Bizkit. Följt av P.O.D., Project 86 och 311. När versen i *When I'm Gone* smiter ut genom högtalarna låter musiken Korn på pricken. Summan av karde-mumman – Calm Chaos gillar kommersiell amerikansk metall. Det här hade gått hem på vilket universitetscampus som helst, till publikens "chug, chug, chug!".

Hur som helst, det här är bra. De sju första låtarna tar andan ur lyssnaren. Framförallt har bandet jobbat stenhårt på refränger som sätter sig. Dessutom är det svårt att få den här sortens musik på plats, med ohämmade gitarrljud, rap och samplingar. All respekt.

Två stora plumpar i protokollet dock. Produktionen låter som en standardlösning. Produktionen på *Melody of Mokus* är en dokumentation av Calm Chaos tolv låtar, snarare än ett sound som profilerar Calm Chaos. Plump två är mindre komprometterande. Men frågan är om inte den här rappande metallen kommer för sent för att nå framgång. Limp Bizkits *Chocolate Starfish and the Hot Dog Flavored Water* är kall som Sibirien idag. Är det här å andra sidan början på något nygammalt så får Calm Chaos räknas som trendsättare.

Torbjörn Hallgren

CANDLEMASS

Candlemass
NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

Candlemass gör comeback för typ tredje eller fjärde gången. Med tanke på resultatet var det en välsignelse att de försökte igen. Här visar Candlemass upp sin bästa sida. Det låter old school och påminner hela tiden om Testaments *Legacy* från 1987.

Leif Edling har alltså lyckats hitta tillbaka till sin komposition de résistance, om det än är något enkelt ibland. *Black Dwarf* och riffiga *Assassin of the Light* är svinsköna hårdrock. *Seven Silver Keys* är så överväldigande att lyssnaren under den pampiga, sälla refrängen berörs av odödlighet. Messiahs röst däremot är i högsta grad dödlig. Stämbanden har börjat rosta och de högre tonerna låter ansträngda. Det är dock inget som stör lyssningen.

Candlemass domedagsmetall är förvånansvärt fräsch. Det här kommer att leda till många nya fans, och bra biljettintäkter för de som bokar bandet.

Till sist, Candlemass släpper det här nya albumet 18 år efter första releasen *Epicus Doomicus Metallicus*. Att döpa den till *Candlemass* är ett genialiskt marknadsföringsknep.

Torbjörn Hallgren

CELESTINE

Between Bedtime and Sunrise
NUDE/EXERGY

Svenska Celestine har hittat ett intressant uttryck. Skivans titel är träffsaker, bandet pendlar någonstans mellan The Notwists gryende blipp-bloppande miniångest, och Weeping Willows vemodiga klagosång inför den sjunkande solen. Vill du skratta hjärtligt har du hamnat helt fel. Vill du lyssna på ett spännande, sorgset vackert och samtidigt fantasieggande litet alster lyfter jag på hatten och gratulerar dig.

Här finns en experimentlusta och anda som jag inte stöter på särskilt ofta inom svensk musik. Alla de små underbara bakgrunds-ljuden

och omsorgsfullt placerade överraskningarna gör att jag nästan förlåter *Playstation Boy*. Varför ska denna dåligt placerade låt förstöra en annars glänsande skiva på upploppet?

Mikael Barani

CEPHALIC CARNAGE

Anomalies

RELAPSE/BORDER

När Morbid Angel släppte *Altar of Madness* stod världen stilla och höll andan. Samma effekt har Cephalic Carnage från Colorado. Fjärde albumet *Anomalies* är en våldsam saga, med maximal musikalisk bredd utan att någonsin lämna extremmetallen. Det är en glädje att lyssna på det mod bandet visar upp.

På sitt förra album visade de upp sina amerikanska bluesrötter, vilket också märks på sköna fjärde spåret *Piecemaker*. Med en produktion som speglar bandets vrede och röster som trasar stämbanden håller även blues för extremmetall. Förstasingel *Dying Will be the Death of Me* – överträffad titel – är en väldigt bra låt, men är också det vitaste färet i hagen. Resten av materialet är betydligt råare och argare. Lyssna bara på det tekniska förstarriffet i *Counting the Days*.

När Cradle of Filth och många av svartmetallens adelsband börjar låta på gasen trycker Cephalic Carnage in den i krossen.

Torbjörn Hallgren

THE CHRYSLER

Cold War Classic
FLORA & FAUNA/BORDER

Ibland kan jag tycka att det är så märkligt att det fortfarande går att göra små snygga pop-melodier och på ett så där nästan nonchalant och världsvant sätt bara servera dem. Efter ett par genomlyssningar av *Cold War Classics* känns det på samma gång helt naturligt och ännu märkligare. För här finns så många bra låtar, sån opretentiös perfektion i arrangemang och sound, så skitigt att det blir rent, så skört att det blir obönhörligt starkt. Lite lågmäld luftig popmusik, kanske lite brittisk, kanske lite amerikansk, kanske lite norrbott-nisk; hela tiden lyhörd, hela tiden beredd att visa upp nyanser, melodier. Och man vill hela tiden hitta, man vill hela tiden ha mer. En sten av guld.

Magnus Sjöberg

4-TRACK DEMONS

4-Track Demons

ALL TOMORROW'S RECORDINGS/BORDER

Jag har varit såld på Iggy & the Stooges i typ 100 år, deras slamriga rebelliska flumrock var (och är) det perfekta soundtracket till storstadslivet. Dessutom sträcklyssnade jag på PJ Harveys första plattor när de kom för sisådär 80 år sedan. Dessa artister finns närvarande när man lyssnar på *4-Track Demons*. Kasta därtill i Violent Femmes, Lou Reed och Nick Cave och bilden bör vara relativt klar av hur bandets hjärna Jan Risheden vill att 4-Track Demons ska låta. Dessutom är de taggade i all sin distade boogierockseufori samtidigt som det finns en skön rymd i ljudbilden där det smutsa tillåts studsa runt. Ibland tycker jag mig höra ekon av ett annat gammalt Göteborgs-band: Union Carbide Productions.

Det enda som svajar är Rishedens sång, hans röst är inte så omfångsrik och håller därför inte för några stora utflykter, den låter för snäll och vek helt enkelt. Men musiken är precis så hypnotisk och kantigt metallisk att man kapitulerar omgående. Men så är också plattans första låtar riktigt

DADDY YANKEE

Barrio Fino

MACHETE/UNIVERSAL

Reggaeton är en galen mix av dancehall, hiphop och salsa som föddes i Centralamerika för omkring ett decennium sedan. Stilen har snabbt blivit stor i den spansktalande världen och ett av de centrala länderna för genrens utveckling är Puerto Rico.

Därifrån kommer Daddy Yankee, en av stjärnorna inom reggaeton. Han debuterade redan 1998 och har gjort flera platinasäljande plattor hemma på ön. *Barrio Fino* är hans försök att slå stort i väst och det skulle inte förvåna mig om han lyckas. Musikaliskt låter det i mina öron mest som stenhård dancehall och jämfört med sina jamaicanska förebilder så står sig Daddy Yankee mycket bra. Med något enstaka undantag är det trots utlands-lanseringen bara spanska som gäller. Farsan Yankee kompromissar inte. Så enkelt är det.

Den här plattan får mig sugen på att köpa en massa reggaeton. Och att lära mig spanska. Isac Nordgren

DIBABA

Songs For Good Lives

DEEPLAY SOULTEC

Efter att singeln *Kill Rock'n'Roll (Let it Bleed)* träffade rockmusiken som ett elektroniskt hugg i sidan har jag väntat på att Dibabas fullängdare skulle släppas. Nu är den här och hela skivan är faktiskt lika vansinnigt bra. Precis som singelsläppet baseras denna digitala techhouse på låtstrukturer med vers och refräng, vilket gör att techhousedefinitionen känns alldeles för snäv. Det handlar om tidlös popmusik i en syntetisk dansdräkt. Och faktumet att den rör sig hit och dit gör att det inte är musik man naglar fast i en genre utan vidare. Med upptempolåtar som *Love Train* invaderar Olle Cornéer (som hans riktiga namn är) dansgolvet, sen drar han sig tillbaka i ömma ballader som *When She's Feeling Small*, mördar som sagt rocken, och startar elektroniska revolutioner i *My Revolution*.

En del låtar är instrumentala, på de med sång är det Olle Cornéer själv som står bakom mikrofonen. Hans röst är inte musikhistoriens starkaste, men den är öppen, ärlig och personlig. Det i samverkan med melodier,



starka. *Need* är så inspirerad av PJ Harvey man kan bli utan att plagiera, men låten frustar igång plattan på ett självsäkert sätt. *Forget Her* med sina effektfulla köror och ursinniga tempo är en knytne i solar plexus medan *Learning* är lite mer melodisk. Sedan följer stillsamma och monotont mässande *Waiting in the Water* som fungerar som andningspaus. Tyvärr kommer plattan aldrig riktigt igång igen efter detta, även om *That Light* kränger nåt våldsam och *Invited* är nynnvänlig. Men som efterlängtat debutalbum är *4-Track Demons* en fullträff.

Gary Andersson

Where vinyl really matters!



Scandinavia's major producer, distributor and mailorder for music vinyl desire.

Exclusive titles by Mando Diao, Håkan Hellström, Broder Daniel, Caesars, Hellacopters, Thunder Express and much more....
All the hottest releases from all around the world like Arcade Fire, Kaiser Chiefs, Johnny Boy, Bloc Party, Interpol or you name it. Anything that rocks!



Wide assortment of T-shirts, pins and what you need to look cool!

www.hotstuff.se



Box 147, 343 22 Älmhult,
0476-10449, mailorder@hotstuff.se



Typ en musikfestival. Fast gratis. Lika bra band i alla fall.
Frihamnspiren är en av åtta festplatser på Göteborgskalaset.



**Tusen och en anledningar att
gå på kalas. 5-13 augusti.**

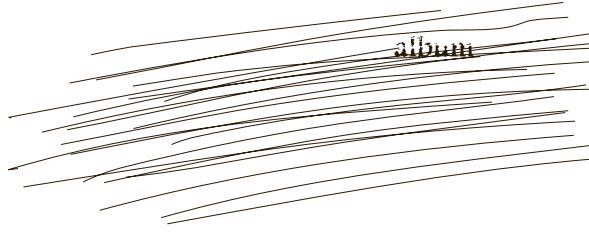
goteborg.com/kalaset



Robyns hyllade album ute nu!

9/10 i Sonic Magazine: "Skamlöst och underbart.
Så just nu älskar jag Robyn och idén om henne, lite
mer än vad som är nyttigt. Och albumet hon har
gjort, det är fullständigt omistligt."

www.robyn.com



Ijdbild och sköna beats gör att skivan verkligen är ett soundtrack till ett gott liv.

Mats Almegård

BRUCE DICKINSON

Tyranny of Souls
SANCTUARY/SHOWTIME

Efter en hel drös outhärliga Iron Maiden-skivor behöver väl knappast Bruce någon närmre presentation. Få kan ha missat att han lämnade skutan för att satsa på en solokarriär som resulterade i sex studioalbum innan han återigen tog plats bakom järnjungfruns mikrofon.

Sju år har passerat sedan den i många ögon lysande *The Chemical Wedding* släpptes och det tog inte många genomsyningar av *Tyranny of Souls* innan det stod klart att hans värja har kvar sitt forna bett. Det framgångsrika samarbetet med producenten och gitarristen Roy Z, som inleddes redan på 1994 års *Balls to Picasso*, håller i sig och man kan bara önska att Herr Dickinson fortsätter skriva soloalter parallellt med sitt huvudåtagande, när resultatet är så här bra.

Roger Bengtsson

CHRISTIAN DOHBER

"Born for a Purpose"

GREEN WAVE

Christian Dohber var tidigare ena halvan av hyllade Göteborgsbandet Black Moses. Hans soloprojekt består av en originell blandning låtar som alla förgylls av Christians otroligt mångsidiga stämma. Ena stunden låter han som Leonard Cohen för att i nästa stund inte nå högre höjder än Eric Gadd.

Musiken är i grunden klassiskt tidlös men det är som om han skrivit den ett extra varv. Resultatet är att han ibland låter fullständigt galen. När han i slutet av *Call Girl* går upp mer och mer i falssett vet man inte om man ska tycka att han är sinnessjuk eller genial. För en gångs skull får man som musikjournalist anledning att tänka att man aldrig hört något liknande. Och det mina vänner är berömda.

Musikern och bonden Dohber vågar vara sig själv och gå sin egen väg. Istället för att flytta till Stockholm och hänga på Debaser bor han på en gård full av får och grisar (tillsammans med skivan skickade han med ett ullprov). I den sagoaktiga videon till singeln *Born for a Purpose* promenerar han på en idyllisk svensk sommaräng tillsammans med en vacker kvinna i lång vit klänning. Låten med sina stämningsskapande pianomattor är precis lika romantisk som videon utan att för den sakens skull bli det minsta sliskig. Faktum är att den är så bra att man får lust att ta sitt pick och pack och flytta ut på landet!

Christian Dohber kanske skulle ha tjänat på att skipa några av influenserna och göra ett mindre spretigt album men samtidigt skulle han då mista något av sin originalitet, och det vore förskräckligt synd. Musikbranschen behöver människor som Christian för att inte bli till en grå sörja av anonymitet. Sett ur det perspektivet är det här en av årets viktigaste svenska plattor.

Moa Eriksson

DOKTOR KOSMOS

Ett enkelt svar

NEG/BONNIERAMIGO

Det är alltid med skräckblandad förtjusning jag lyssnar på något nytt av Doktor Kosmos. Jag vet inte om jag åter kan charmas av den blandning av slagord, intimitet, naivitet och organisk plasticitet som de gjort till sin. Jag vet inte om jag vill charmas. Jag vet inte heller om jag vill låta bli, om jag vill tycka illa om det. Speciellt inte när *Ett enkelt svar* är en dubbel med 21 låtar.

Men det är som vanligt. Även om det är lite mer gitarrbaserat än den leksaksminimalism man fortfarande känner igen. Många låtar tycker man att man hört förr, många vill man på något sätt känna igen från förr.

Visst, vissa melodier kanske går igen, men texterna fortsätter vara i gränslandet mellan allvar och påhitt. På gott och ont. Men det finns en del låtar som känns mer allvarliga än jag hört bandet tidigare, som känns mer angelägna än tidigare. Öppningsspåret på första skivan, *Min enda religion*, till exempel – fastän lite blåögd, så är den angelägen. Och allvarliga saker sägs ofta bäst med ett naivt anslag.

Ett par andra låtar är minst lika angelägna, även om de lika gärna kan gå vilse i slagord om kapitalism. Och här finns naturligtvis de som är underbara berättelser och betraktelser. Den absoluta favoriten, *Lesbian Wannabee*, en discopastisch med klockrena formuleringar. Den snygga, i all tragik, *Varför är bussar så långa*. Och så mycket mer. På något sätt kan man inte komma ifrån att det hade kunnat bli en helt fantastisk skiva om den inte varit dubbel, om en del sovrats bort. Men då hade också mycket av charmen, den som på något sätt personifierar Doktor Kosmos, försvunnit. Och då hade den nog inte varit lika bra. Okej, den är ju ingen *Evas Story*, men det räcker långt ändå.

Magnus Sjöberg

HERMAN DÜNE

Not On Top

TRACK AND FIELD/BORDER

Not On Top är en milkshake på Bishop Allen, Pavement och Trumans Water. Kan det egentligen bli så mycket bättre?

Den värsta dissonansen uppstår alltid när avståndet mellan tonerna är som minst. Herman Düne blandar dissonansen med melodier som känns hämtade ur en dröm. De femton skira poplåtarna är hänsynslösa som hungriga likmaskar. En efter en tuggar de sig in i mina känsligaste utrymmen och fyller dem med förtrutthetsens ro och frid. Känner hur jag successivt förvandlas till en bättre människa, lugn och harmonisk.

Herman Düne gör att jag struntar i mobiltelefonerna som ringer mitt i den tysta minuten. Kan inte skriva mer nu. Orden räcker inte till. Over and out.

Johan Joelsson

ELDKVARN

Atlantis

CAPITOL

Det finns band som man tycker borde lagt av för många år sedan, men som med outtröttlig frenesi spottar ur sig skiva efter skiva som sedan länge passerat bäst-före-datum. Det finns band som kanske en gång hade saker att säga, saker att tillföra musikvärlden, men som tappat allt av den magi som en gång fanns.

Eldkvarn skulle kunna vara ett sånt band. Just en sån ikon inom svenskt musikliv som nästan egentligen borde vuxit sig allt för stora och bortom den glöd som fanns. Men så fungerar uppenbarligen inte Eldkvarn. För även om Pluras lite hesa, halvt sluddriga röst ger ovanstående associationer ibland, så finns det fortfarande något lekfullt kvar, något mer än man räknat med, en kvalitetsstandard som alltid varit så hög att det ständigt funnits rum och relevans för dem. Det känns igen på *Atlantis*. Det på något sätt nästan för storslagna, nästan för svullna, i låtarna som ändå hålls tillbaka. I singeln *Konfettiregn*, en poplåt som lika gärna kunnat gå överstyr, nu hålls den upprätt och blir sprittande trots att allt nästan talar emot den och att det känns som man

hört den otaliga gånger redan den första. *M/S Alkohol*, lika delar filmisk epik som tragiska levnadsöden som livsvisdom och guide.

Bortsett från ett par lite väl förutsägbara nummer ändå något man fortfarande vill återse, Eldkvarn. Och återupptäcka.

Magnus Sjöberg

ROKY ERICKSON

Don't Slander Me

Gremlins Have Pictures

RYKODISC/SHOWTIME

Roky Erickson tycks aldrig upphöra att locka nya lyssnare och marknaden svämmas över av märkliga skivor där samma låtar dyker upp i olika versioner. Fascinationen över hans tragiska liv och maniska besatthet vid vampyrer och annat otureligt spelar givetvis en viss roll för det ihärdiga intresset, det går inte att förneka.

Själv upptäckte jag honom i de sena tonåren, då han tycktes passa in perfekt bland böcker om satanism och plattor med tuff hårdrock. Innerst inne blev jag nog lite besviken över att musiken lät så... tam. Jag hade väntat mig helt annat än de vackra harmonier som ofta ackompanjerade hans skruvade texter.

I dag förstår jag bättre.

Killen vet uppenbarligen – framför allt – hur man skriver hållbara låtar. Lyssna bara på *Unforced Peace* från Bergman Rocks senaste platta om du behöver en påminnelse.

Av dessa två verk skulle jag rekommendera en novis att starta med *Gremlins Have Pictures*, en samling inspelad mellan mitten av sjuttio- och början av åttiotalet som består av några av hans absolut starkaste stunder. Dessvärre, för oss som redan har plattan, skiljer sig denna nyutgåva från den tidigare så till vida att de tre sista spåren ersatts av andra titlar. Skumt.

Varför inte bara utöka låtlistan? Både *Click Your Fingers Applauding the Play* och *If You Have Ghosts* tål att höras många gånger. Trots denna fadäs utgör albumet, tillsammans med *Don't Slander Me* (tidigare utgiven 1986), en utmärkt början för den som ännu inte upptäckt mannen som bestämt hävdar att han är från Mars.

Patrik Wirén

ESMERINE

Aurora

MADRONA/BORDER

Om man tar bort gitarrerna från postrock, är det fortfarande postrock? Med bland annat cello, marimba och trummor gör duon Esmerine vacker musik med neoklassiska drag. Trummorna stampar dock ut ett omisskänneligt rock-beat, de gånger de närvarar. Det finns en spänning i musiken, en vad-kommer-hända-sedan?-känsla, det är inte bara vacker stråkmusik som skulle passa bra i en dramafilms.

De är kanadensare och de gör instrumenttal (rock)musik? Givetvis har Bruce Cawdron och Beckie Foon ett förflutet inom grupper som Godspeed You! Black Emperor, Set Fire to Flames och A Silver Mt. Zion. Esmerine låter kanske mer som Rachel's än ovanstående, om man ska jämföra med något. *Aurora*, som är duons andra skiva, är minst lika bra som något av systergruppens alster.

Henrik Strömberg

FAITH EVANS

The First Lady

CAPITOL

Efter tre album på Bad Boy Records har Faith Evans tagit farväl av P Diddy. På *The First Lady* är det istället bland annat The Neptunes och Jermaine Dupri som fått ta sig an en av vår tids mest underskattade soulsångerskor. Men att det här är albumet som kommer göra henne mer känd för sin musik än som Biggies exustru känns tveksamt. Det innehåller lite för mycket trygg thirty something-r'n'b för att kunna stjäla uppmärksamheten från Tweet och Amerie i vår.

Men vi som tagit Faith till våra hjärtan bryr oss inte om det. Vi håller våra huvuden högt till överlevnadssoulen på *Again*, dansar till Lyn Collins-funken på *Mezmerized* och intalar oss själva att retro-souliga *I Don't Need it*, som samplar The Jones Girls *Nights Over Egypt*, skulle platsat på Mary J Bliges *My Life*.

Thomas Nilson

BEN FOLDS

Songs for Silverman

SONYBMG

Kompetent, pålitligt och konsekvent är tre ord som slående sällan inleder en positiv recension av en popplatta. Tvärtom reserveras

HEAVY TRASH

Heavy Trash

CRUNCHY FROG/BONNIERAMIGO

Rockabillylegenden Hasil Adkins är död. Han blev 68 år. En ändå ganska hög ålder då han var känd för att knappt sova på flera veckor, äta kilovis av rått kött och dricka fyra liter vodka – om dagen! Men hans musik har influerat många sedan skivdebuten 1961. Jag kan svära på att de två killar som utgör Heavy Trash kan spela Adkins *She Said* i sömnen.

Vi pratar nämligen om Jon Spencer (från Blues Explosion såklart) och Matt Verta-Ray (från Speedball Baby) som slagit sina påsar ihop för att i denna nya konstellation lira tillbaka-till-rötterna rock'n'roll. Som duo är de mer lägmälda än den spottande och fräsande punkblues de i normala fall levererar. Men deras rockabilly är fortfarande så skitig att vägdamm kittlar i näsan. Och ibland så burkigt att man undrar om de har lika dåliga mikrofoner som Adkins.

Det svänger förbaskat bra på sina ställen. Exempelvis i den skamlösa Elvisfirten *Dark*



Hair'd Rider eller *The Loveless*. De sammanväxta balladerna *Fix These Blues* och *Take My Hand* skulle kunnat vara resultatet av Stones möte med Gram Parsons, medan *Justine Alright* är närmare besläktad med Johnny Thunders boogiewoogie. Samtidigt kommer man inte undan att det låter mycket Blues Explosion. Främst på grund av att Jon Spencer ylar, hickar, skriker och gläfsar som han brukar göra. Och så har han inte glömt bort att vråla "räk-än-räwl" med jämna mellanrum. Vad mer behöver man?

Annica Henriksson

bok

ROB JOVANOVIĆ

Big Star: The Story of Rock's Forgotten Band
FOURTH ESTATE

Glöm mästerverken. Glöm de två första albumen, fyllda med utsökt anglofil powerpop. Glöm den mytomspunna tredje skivan, en av världens fem bästa trots tumultartad inspelning och att den alltså saknar låtordning. Glöm allt det och det är inte svårt att förstå varför Big Star – Memphis eget Velvet Underground, i alla fall om man beaktar det inflytande de haft på lärjungar som Teenage Fanclub, Primal Scream och The Posies – är, enligt *Mojo*- och *Uncut*-journalisten Rob Jovanovic's biografi, "... rockens glömda band". För vid sidan av musiken kunde historien om Big Star vara historien om vilket popband som helst. Sannolikt känner du någon som spelat i ett sådant band. Kanske har du gjort det själv.

Du vet, ett band med en enad vision bildas ur en massa ströband på gymnasiet, lägger allt på att göra en platta i en liten lokalstudio, framgången uteblir, konflikter kvar, medlemmar slutar. Till sist lämnar någon helt musikbranschen, trummisen tar jobb som ljudtekniker och sångaren spelar covers på barer och ger ut skivor lite då och då på mindre bolag.

Kanske är det bara just att historien om Big Star helt saknar krydda, eller att Jovanovic saknar egna intervjuer med nyckelpersonerna – Chris Bell dog i en trafikolycka 1978, och den ojämförliche Alex Chilton ger inte intervjuer – men den enda förtjänsten med *Big Star: The Story of Rock's Forgotten Band*, är att den klargör att utöver musiken, finns inget intressant med Big Star. Det är det enda som lyfter dem över det där bandet du eller din kompis lirade i. Och var det mot förmodan inte Big Star som inspirerade er att börja spela så är det hög tid att skaffa plattorna nu. Men glöm *Big Star: The Story of Rock's Forgotten Band*.

Dan Andersson

MAURA JASPER & HILKEN MANCINI

Punk Rock Aerobics

DA CAPO PRESS

Idén är nästan för bra för att vara sann. Två tjejer i 30-årsåldern, hopplöst ur form, utan en tanke på att sätta sin fot på ett gym men samtidigt villiga att närhelst tillfälle ges skjuta undan vardagsrumsbordet och dansa natten lång till sina punk- och indieplattor. Med egna övningar till musik som annars aldrig spelas i sammanhanget så blev osannolika *Punk Rock Aerobics* verklighet år 2001. Nu, snart fyra år senare, vill Maura Jasper och Hilken Mancini sprida gospeln utanför hemstaden Boston i och med boken med samma namn. Och det måste medges att resultatet – med talande underrubriken *75 Killer Moves, 50 Punk Classics, And 25 Reasons to Get Off Your Ass and Exercise* – är sällsynt underhållande läsning, i synnerhet bilderna på när författarna med vänner visar upp rörelser som Teenage Skank, Head Kicked In och Iggy's Pop. Till och med bättre blir det när indievärldens giganter intervjuas om sina träningsvanor. Vem anade till exempel att Mike Watt (Minutemen) var en stor cykelentusiast?

Med detta sagt är det ändå svårt att se hur boken skulle mana de som skyr aerobics att göra ett blandband, tänka ut kombinationer och sedan köra programmet två gånger i veckan. Det är trots allt träningsallergiker de vänder sig till. Men med behjärtansvärt initiativ i åtanke kan man inte annat än hoppas att någon tar tag i saken och börjar arrangera träningspass. För det är, som sagt, en bra idé. Den behöver bara lite hjälp på traven.

Dan Andersson



gärna superlativen för ungdomlig entusiasm och, oftast, arrogans. I rockrecensenternas annaler är det debutsinglar – i undantagsfall debutalbum – som gäller. Efter det går det bara utför, i takt med att artisten förverkligar sin potential. Popmusik ska helst förbli som Peter Pan, ständigt fångad i ungdomen, utan tillstånd att utvecklas eller förnyas.

Flyhänte amerikanske pianisten, sångaren och popmusikaliska underbarnet Ben Folds sjätte album sedan den självbetitlade debuten med gamla trion Ben Folds Five år 1995, förbryter sig mot allt ovanstående. Han är omåttligt begåvad, inte rädd för att visa det, och han vågar dessutom vara skamlöst vuxen. Bitsk hellre än arg, sympatisk snarare än gråt-mild, vältalig hellre än högljudd, *Songs for Silverman* är nyanserad idel smittsam smart pop tillika en självklar försättning på Folds lysande popkarriär. Han kommer till och med undan men en lät om sin dotter, bara det ett mästestycke i sig och bevis på att det går att göra mogen pop utan att bli Lisa Nilsson. Kompetent, pålitligt och konsekvent, och bara i ordens bästa mening.

Dan Andersson

FOUR TET

Everything Ecstatic

DOMINO/PLAYGROUND

"Jag gillade honom innan han blev känd." Det är ju hemskt när man inser att klichéerna plötsligt passar in på en själv. Har jag blivit en introvert musikalitist som bara gillar sånt som andra inte gillar? Eller ännu värre, har jag alltid varit det? Men nej, mitt mål har alltid varit att få fler att upptäcka bra musik. Dock, dock. Kieran Hebden. En gång i tiden var han en av tre i utmärkta postrockbandet Fridge (mmm, *Anglepoised*). Sedan gjorde han solokarriär under namnet Four Tet, och hypen var ett faktum. Själv förstod jag inte vad det var som var så roligt med att blanda folk- och elektronisk musik, men den samlade musikpressen svalde det med hull och hår.

På nya skivan har Kieran lämnat folktronikan bakom sig, så kul var det visst inte. Istället ligger fokus på beats – flera spår kan nog till och med kallas instrumental hiphop. Inledande *A Joy* har en imponerande mullrande sub-bas och påminner om Bomb the Bass' *Bug Powder Dust* fast utan Justin Warfields medryckande vokala insatser. Kieran lånar influenser från både här och där, och sätter ihop det till lätt psykeliska trumrika små skapelser. Det har sina poänger men blir aldrig mer än marginellt intressant – det är inte överväldigande vackert, det är inget vidare att dansa till, det är inte direkt intellektuellt krävande men det händer för mycket för att funkna som bakgrundsmusik. Det finns bättre skivor du kan lägga din tid på.

Henrik Strömberg

GREAT LAKE SWIMMERS

Bodies and Minds

FARGO/BORDER

Det tog lång tid för Tony Dekker att göra någonting med alla sina låtar. Efter flera års övertalning från familj och vänner drog sångaren och gitarristen ihop ett gäng musiker och spelade in Great Lake Swimmers första album. Det var drygt tre år sedan och skedde i en silo. Sedan dess har kanadensaren turnerat en hel del och har på nya skivan (inspelad i en kyrka) blivit självständigare och skakat av sig en del av sina influenser.

Det handlar fortfarande om skir och melan-kolisk rootsmusik i eftertänksamma och finstämda arrangemang. Låt vara att lyssnaren bör vara på rätt humör för att kunna ta till sig plattan men det blir aldrig tråkigt. Bara sinn-

ligt och engagerande. Soundet är luftigt och dynamiskt men en hel del reverb och Dekkers ljusa stämma ligger som ett filter över produktionen. Bland låtarna sticker *Let's Trade Skins* och *Various Stages* ut som blivande klassiker precis som den strålände *Falling into the Sky* vilken elegant backas upp av en kör. Det samarbetet hade jag gärna hört mer av. Great Lake Swimmers har tagit ett stort steg framåt.

Robert Lagerström

BETH HART

Leave the Light On

JEZEBEL BLUES/BONNIERAMIGO

Ibland vet man inte hur man ska börja. Amerikanska kvinnor som blandar rock och blues med personliga texter och som jämförts med Janis Joplin. Jag vet inte, det låter lite grått, eller hur. Lite vanligt och sånt som kanske gärna försvinner i radioskyalet. Men jag vet inte hur jag annars ska beskriva Beth Harts *Leave the Light On*. Så att det blir rättvisande och klart och så att det faktiskt framgår att det går bortom schablonerna och stereotyperna. Även om grunden ligger i rocken och bluesen så finns annat invävt i det hela, ibland lite stilla och subtilt, ibland mer tydligt. Flirtar med gospel och triphop exempelvis. Och det som också gör hela skivan till en större enhet är det på ytan kan verka är just blandningen, att man inte alltid vet vad man ska förvänta sig. Ibland lite mycket Sheryl Crow, ibland lite väl nära den amerikanska västkustradion, men aldrig tillräckligt nära för att tappa sin egen identitet.

Till och med parallellerna till Janis Joplin känns adekvata. Kanske framför allt för att Beth ändå håller tillbaka den desperata stämman till de tillfällen de verkligen berikar, till de tillfällen de känns befogade, till de tillfällen den verkligen kan uttrycka det som finns bakom texten. Och fortsätta låta en komma in bakom den eventuella ytan av vardaglighet. Till de ställen man inte vill besöka varje dag, men som man måste till för att överhuvudtaget överleva.

Magnus Sjöberg

HUNDARNA FRÅN SÖDER

Troika

FLORA & FAUNA

För debutalbumet *Hundarna från Söder* fick Daniel Savio, Aksel Friberg och Tor Löwkrantz emotna en Grammy för bästa svenska klubb/dansakt. Det är två år sedan. Nu har det blivit dags för nästa steg – en uppföljare. Hundarnas debutalbum fick mig att bli alldeles lycklig här på Grooves sidor när det begav sig, så det är med stor spänning jag langar in *Troika* i CD-spelaren. Belåtet kan jag konstatera att de inte gör mig besviken. Den där stunsiga basen är kvar, känslan för harmonier och fina popmelodier som skaver lagom mycket mot de dansanta beatens är också på plats. Så det finns en hel del att känna igen. Men det är inte det jag blir glad av, utan att de tagit ett steg till även musikaliskt sätt. Det låter mognare, mer sammanhållet och självsäkrare än debuten som så här efteråt stundtals kan kännas lite spretig. Den hade sina höga höga toppar, men en del små dålgångar också. Det har faktiskt inte *Troika*. Den är mörkare, mer duborienterad och mer genomarbetad. Ett klockrent album helt enkelt.

Mats Almegård

JONAS KULLHAMMAR QUARTET WITH NORBOTTEN BIG BAND

Snake City North

MOSEROBIE

Lite skeptisk var jag nog i början men det gick fort över. Jonas Kullhammars låtar sitter ju som en smäck med kvartetten, så varför öds-la

tid på en ungdomsdröm? Varför försöka göra om urban primaljazz till sofistikerat landsortsväng? Mina negativa farhågor är ändå som bortblåsta när skivan första gången klingat ut. Pianisten Torbjörn Gultz har gjort ett hästjobb med arrangemangen, de från början ganska bluesiga, Rollins-inspirerade temana har behållit sin charm samtidigt som också själva urkraften i, kanske Sveriges bästa, kvartetten bestått. Norrbottningarna toköser på sansat storbandsvis, snortight och maxat utan att för den skull ta udden av den Kullhammarska råheten. Fan vet hur han har burit sig åt. Visst lämnas det fortfarande mycket plats för solistiska stordåd men på den här skivan är det sekundärt. Kullhammar är som vanligt grym och kul är det också att höra Dan Johanssons trumpet men de enskilda prestationerna får tillfälligt vika undan. Istället en massiv storbandsskiva, en knytäv jazz som även får mig, gigantisk storbands-skeptiker, på fall med öppen mun.

Fredrik Eriksson

JULIETTE & THE LICKS

You're Speaking My Language

HASSLE/BORDER

Jag har alltid funderat över termen girl power och hur den kopplades ihop med fjantjejer som Baby och Posh Spice. Vart bland tuffhyllor, nakna magar, £400-sandaler och sockersöta kärlekslåtar låg den där styrkan kallad girl power? Juliette Lewis, mer känd som skådespelerska, har däremot så mycket av varan att hon ger stora starka karlar kastrationsångest. Precis som Courtney Love kan Juliette bresa, rapa och vara ful i munnen och skita i vad folk tycker. Eller än bättre, bli omtyckt på grund av detta (tyvärr förvandlades Courtney ganska fort till ett spektakel, låt oss hoppas att Juliette inte går samma öde till mötes).

Egentligen är jag mer förtjust i Juliette Lewis än i bandet och musiken. Hon är ju så cool, så snygg och en bra skådis. EP-debuten ...*Like a Bolt of Lightning* handlade egentligen bara om energi. På fullängdaren finns dock några spår som är mer lägmålda och där sjunger hon som jag vill att hon ska. Som hon pratar. Med den släpiga LA-dialekten. Som Mallory i *Natural Born Killers* eller som den korkade Adele i *Kalifornia*. Däremot har jag inget emot när hon bröstar upp sig som Patti Smith för hon gör det bra, även om hon är långt ifrån lika vass som Farmor Punk. Hon verkar helt enkelt inte ha något att säga. Krutet läggs också på refrängerna som känns väldigt hockeymatch bitvis. Småförtjust är jag dock i *Got Love to Kill* och några andra spår. Juliette & The Licks levererar en form av sexig partypunk som är skapad för att ha kul och för att få publiken att röja. Och så länge ribban ligger lågt har jag ingen anledning att klaga. De uppfyller ju kraven helt klart.

Annica Henriksson

KAISER CHIEFS

Employment

POLYDOR/UNIVERSAL

Det finns saker man hört förut och inte vill höra igen, saker som på ett eller annat sätt borde dottdödas och aldrig mer talas om. Så finns det sånt som man hört förut och vill höra igen. Så finns det också saker som man hört förut och som man inte visste gick att vitalisera med små, nästan omärkliga medel. Kaiser Chiefs känns helt och hållet som något man hört förr. Men också som något man hela tiden vill höra igen. Hela tiden med grunden i brittiskt tidigt åttiotal på något sätt. New wave-eran. Men också med små subtila glam-rock- och ska-inslag. Och hela tiden förankrat i både dåtid och samtid.

Turbonegro



Party Animals

Nytt album ute nu!

Turbonegro live:
06.16 Hultsfred - Hultsfredsfestivalen
07.30 Östersund - Storsjöyan

"World, put your helmet on
and get ready for the weekend!"

www.turbonegro.nu



LOOPTROOP FORT EUROPA

NYTT ALBUM UTE NU!

06.18 Hultsfred - Hultsfredsfestivalen, 07.08 Borlänge - Peace & Love

www.looptroop.nu



THE LOST PATROL BAND

Soloprojektet från Dennis Lyxzén The (international) Noise Conspiracy och tidigare Refused rullar vidare: Självtitulerade albumet "The Lost Patrol Band" är en svängigare historia än förra albumet "Songs About Running Away" (som innehöll hitlåten "Alright", en duett med Lisa Miskovsky). Innehåller singel/video låten "Golden Times".

NYTT ALBUM UTE NU!



NYTT ALBUM UTE NU!



06.17 Hultsfred - Hultsfredsfestivalen, 07.01 Kiruna - Kiruna Festival

www.millencolin.com



"TO DIE ALONE" UTE NU!



05.28 Hässleholm - Siesta, 06.03 Lund - Mejeriet
06.04 Helsingborg - Tivoli, 06.17 Hultsfred - Hultsfredsfestivalen
07.08 Sundsvall - Gatufesten, 07.14 Arvika - Arvikafestivalen

www.moneybrother.net

www.burningheart.com



ETT GLÖDANDE MUSIKDRAMA OM LIVSFARLIG KÄRLEK

... KÄRLEKEN ÄR ETT HUNGRIGT DJUR – DÖDLIGT FARLIG NÄR DEN GÅR PÅ JAKT ... PÅ DAGARNA SLITER DE HÅRT I FABRIKEN. MEN NATTEN ÄR DERAS MED DANS OCH FLIRT. DOM ÄR UNGA, VACKRA OCH FROSSAR I VAD LIVET KAN ERBJUDA. I CENTRUM FÖR DENNA NÖJESLYSTNA SKARA STÅR DEN TUFFA, HETA OCH KAXIGA KHARMEN. HON KAN DRIVA VEM SOM HELST BORTOM ALLT FÖRNUFT. DET ÄR HENNE ALLA VILL HA.



ANNA-MARIA HALLGARN

En stjärna på musikal-världens himmel med jämtländskt blod i ådrorna. Nu ser vi henne som den eldiga, karismatiska och kaxiga Kharmen



ROBIN STEGMAR

Färgstark och framgångsrik skådespelare i vår fasta ensemble. Syns även flitigt på TV, senast i Orka! Orka! Gör rollerna som fotbollsstjärnan Emilio Svensson och Kharmens f d pojkvän



KARL DYALL

En av våra stora dans- och musikal-artister. Fick Guldmasken 1993 för Bästa musikalartist. Rytmskt och rivigt gestaltar han Josef, som faller handlöst för Kharmen



MIRJA BURLIN

Skönsjungande och mångsidig skådespelare. Blev som Elvira förförd av Don Juan på Göteborgs Stadsteater. Möt henne i rollen som Mikaela, den lättfotade Josefs fru

KHARMEN AV RIKARD BERGQVIST EFTER GEORGES BIZETS,
MEILHACS & HALÉVYS CARMEN I ARRANGEMANG AV JAN RADESJÖ

PREMIÄR 30 SEPTEMBER, STORA SCEN

AV RIKARD BERGQVIST MUSIK GEORGES BIZET REGI RIKARD BERGQVIST
MUSIKARRANGEMANG JAN RADESJÖ KAPPELLMÄSTARE RICKARD ÅSTRÖM
SCENOGRAFI & KOSTYM TOMAS SJÖSTEDT KOREOGRAFI ROGER LYBECK/
ULF EVRÉN LJUS JOAKIM BRINK LJUD TOM SAETRE MASK ELISABETH WIGANDER
MEDVERKANDE ANNA-MARIA HALLGARN, KARL DYALL, MIRJA BURLIN,
ROBIN STEGMAR, MARIE DELLESKOG, MARTYNA LISOWSKA,
LISETTE PAGLER, ANNA WERNER, ANDERS WÄNGDAHL MFL

Kharmen

Biljetter 031 61 50 50
www.stadsteatern.goteborg.se



GÖTEBORGS
STADSTEATER



En del Franz Ferdinand, en del Scissor Sisters och en del Coral för att nämna samtida referenser. För att göra en rättvisande kartbok över dåtida krävs ett större utrymme än detta. Men det är inte för alla möjliga referenser det känns riktigt bra. Det är energin, idériedom. Det kompromisslösa sättet Kaiser Chiefs tar alla självklarheter och bara sprudlar ut dem. Bortsett från lite väl mycket enerverande "na-na-na-naaa" emellanåt går det här rätt in i både hjärta och hjärna och finner ett hem här. Singeln *Oh My God*. Så rak, så direkt, så snygg. Både i musik och text. Som allt annat. Man lyssnar, man häpnar, och framför allt, man faller. Men när man sedan räkar på Specials-pastischen *What Did I Ever Give You?*, med vibraslap och allt, finns nästan inga ord kvar. Man vill bara lyssna. Man vill bara vara. All distans är borta, smält. Och då finns det ändå så mycket mer att omfamna.

Magnus Sjöberg

KUNG KODUM

Vik din egen krona, bli din egen kung

I-RATION/CDA

Det har bubblat om svensk reggae ett bra tag nu men ingen har riktigt nått ända fram. Förrän nu, vill säga. Särskilt mycket har det bubblat i nordvästra Skåne. I Landskrona finns både reggaeaförening och festival och från Helsingborg, några mil norrut, kommer svensk reggaes nya champions – Kung Kodum.

Bandet är hur tigt som helst, texterna är bra och produktionen är imponerande med tanke på att bandet själva spelat in skivan i sin replok. Men det är sången som lyfter Kung Kodum till en annan nivå. Om inte sångaren Nicolas hette Rodriguez i efternamn så hade jag svurit på att han var släkt med Peps Persson. Med pondus i klass med reggae-farfar för Rodriguez vidare ett stolt arv, rakt upp ur den skånska myllan. Han backas av de två grymma sångerskor Ida-Maria Gran och Frida Lindhart och det är just de låtar där deras röster kompletterar varandra som är allra bäst. *Vatten på deras kvarn, Rebellen mot dig själv och Ingen man, ingen lag* är samtliga superhits. Även *20 på en 110-sträcka* med efterföljande dub är extraordinärt tungt.

Kodum är kung och på det svenska reggae-hovet dräller det av lovande prinsar och prinsessor. Nu lossnar det.

Isac Nordgren

THE LANCASTER ORCHESTRA

With Help from Absent Friends

NONOFON/BORDER

Du har svårt att sova och stiger upp för att röka en cigarett genom fönstret. Nätterna är fortfarande kyliga och du drar filten tätare runtom dig. Stereon står på fönsterbrädan så du kan lätt trycka på play, snabbt sänka volymen till knappt hörbart. Medan du tittar ut för att upptäcka en hare eller följa någon enstaka bils bakljus försvinna allt längre bort blir The Lancaster Orchestra soundtracket till den dåliga film som heter verkligheten.

The Lancaster Orchestra är den ensam-maste orkestern i världen. Dels så består den i huvudsak bara av en kille, Calle Mathson, dels så handlar samtliga låtar om ensamhet, meningslöshet och hopplöshet. Ibland bara ett torrt konstaterande att vi alla ska dö. Vän-skap är även centralt eller snarare bristen på det, "I miss the friends I never had". Det blir riktigt obehagligt på sina ställen. Obeklagligt för att det ligger så nära till hands. Det är ingen fantasivärld, ingen Hollywoodrulle. Det är diskbänkrealism. Grå och smutsig och fylld av känslor som inte borde få finnas. Samtidigt förödande vackert.

Jag borde egentligen berätta att Calle tillsammans med sina inte här så fränvarande vänner rör sig någonstans mellan Christian Kjellvander och Red House Painters, men jag väljer att citera ur den finaste låten någonsin (som The Lancaster Orchestra gör en cover på): "Haven't had a dream in a long time/See, the life I've had/Can make a good man bad/So for once in my life/Let me get what I want/Lord knows, it would be the first time".

Annica Henriksson

LIMP BIZKIT

The Unquestionable Truth (Part I)

FLIP/UNIVERSAL

Under den idoga genomgången av gamla Groove-tidningar inför detta jubileumsnum-mer sprang jag bland mycket annat på en gammal Limp Bizkit-recension. Skrivnen av undertecknad, som där tyckte att deras tredje platta (Chocolate Starfish...) verkade vara början till slutet. Det luktade urmjölkade idéer och slöare låtkvalitet. Nu, nästan fem år senare verkar min profetia stämma ganska skapligt. För bandets nya sjuspårsalbum är verkligen ingen rolig upplevelse.

Nu metal-genren har måhända sett sina gladaste dagar. Och dess fanbärare - vilket Limp-killarna trots allt är - borde definitivt tänka om. Eller ha gjort det betydligt tidigare. För de har ju redan pissat in sig i ett hörn, gjort sin grej fullt ut. Det är lite sent nu, för nu luktar det brandrök och kulturskyrmning om karriären. The Unquestionable Truth (Part I) är en rakt igenom pisstrist upplevelse. På sitt sätt svårbedömt, eftersom det är ett drygt jobb att behöva pina sig igenom hela plattan. Lagg ner nu, medan det bara är pinsamt.

Niklas Simonsson

LOOPTRPOOP

Fort Europa

DVSG/BONNIERAMIGO

Inför *The Struggle Continues* pratade Looptroop mycket om att göra mer personliga låtar och berättelser. Det märktes inte så mycket då men däremot på *Fort Europa*. Promoe, Supreme och CosM.I.C. har inte tappat viljan att förändra världen men de har tonat ner slagordsretoriken och blivit äldre och smartare. Tredelade familjedramat *Trinfidelity*, *Trinsanity* och *Trincest* är det bästa exemplet på den nya riktningen. Och det finns mer plats för lekfullhet på pingis-intro *DM -87* och matrapen i *Chana Masala*.

Musikaliskt fortsätter Embee att röra sig bort från hiphopens mittfåra med fin känsla för melodier. Plattans absoluta höjdpunkt är vackra *Night Train*, efter att ha hört den känns det nästan rimligt att Embee inte vill förringa sina produktioner genom att kalla dem beats.

Samtidigt är mycket precis som vanligt. Promoe tror mobiltelefoner kommer att bli mänsklighetens undergång och gruppen kan inte lämna USA:s president i fred utan gör *Hurricane George* tillsammans med plattans enda gästtrappare Timbuktu och Chords.

Och Looptroop har fortfarande inte fått ur sig det helgjutna album de bär inom sig.

Daniel Severinsson

MAGNOLIA ELECTRIC CO

What Comes After the Blues

SECRETLY CANADIAN

Det är få som förstår att sluta när de är på topp. Den amerikanske sångaren och låtskrivaren Jason Molina är en av de i sanning unika själar inom rockmusiken som förstått inte bara detta - efter att han för två år sedan gjorde sitt bästa album pensionerade han omgående sitt gamla varumärke Songs:Ohia till förmån för Magnolia Electric Co, titeln på nämnda skiva - utan dessutom klarar konststycket att på nytt nå nya höjder. För när det nu, efter

smygstarten med utmärkta livealbumet *Trial & Error* i januari, till sist är upp till bevis för det nya bandet så levererar de inget mindre än ett litet mästerverk tillika Molina hittills starkaste album.

Mycket har förändrats. *What Comes After the Blues* ekar minst lika mycket Neil Young och klassisk amerikansk rock som Will Oldham, tack vare fler instrument samt inlånade medlemmar från bland andra bolagskollegorna The Impossible Shapes. Men mest handlar det givetvis om det som förblivit detsamma, nämligen Moinas låtar. Det är framför allt fantastiska spår som *Leave the City* och *I Can not Have Seen the Light* som gör *What Comes After the Blues* till Molinas största, åtminstone till dags dato. Och de vittnar alla om samma sak: ännu är inte toppen nådd.

Dan Andersson

ANNE MCCUE

Roll

COOKING VINYL/BONNIER AMIGO

I mitten av *Roll* ligger ett berg. Där uppe ska man stå och titta ut över resten av låtarna. Låten heter *Tiny Little Song* och är ta mig fan det vackraste jag hört den här sidan *Den blomstertid nu kommer*. För att komma fram till mitten måste man börja från början. Då är *Roll* ingen speciell skiva.

Anne McCue lämnade Australien bakom och drog till Vietnam i unga år. När hon kom tillbaka hade hon blivit en bra gitarrist och låtskrivare. Så bra och säregen att hon spelade in sin första skiva 2000. Efter att ha dragit runt som förband till artister som Lucinda Williams och Richard Thompson satte hon sig ned och skrev *Roll* och mästerverket som ligger mitt i. Fast det finns fler låtar som lyser, exempelvis *50 Dollar Whore* och *Milkman's Daughter*.

Det är i de softare låtarna som Anne McCue är starkast. Vist har hon ett band bakom sig men de känns bara som en bra kuliss att stå framför och kisa med ögonen när solen går ned. Gör dig inte en otjänst genom att inte köpa *Roll*. Anne McCue är årets fynd.

Per Lundberg GB

MONKEYSTRIKES

You Hate My Beautiful Love

DUST MUSIC/BORDER

Cecilia och Johan från det länge sedan avsmnade Souls bestämde sig för att det var dags att återuppta samarbetet och efter att de hittat Jens från Brainpool blev trion komplett. Cecilia har vi även hört ropa adios till alla amigos tillsammans med Marit Bergman, som även medverkar på denna skiva tillsammans med Nina Persson, Nathan Larson och David Sandström. Nathan hyrdes in för att få amerikansk tyngd i produktionen, för trots nytt namn finns Souls-larmet fortfarande kvar. Jag gillade det inte då och är inte överförtjust i det nu. Men det finns ändå fina undantag som PJ Harvey-punken i *Blast!*. Singeln, som även givit namn till plattan, är ändå det bästa spåret. Cecilias fina röst kommer där till sin fulla rätt. Och så fort en tolvsträngad gitarr kommer in i bilden får jag ett fånigt leende på läpparna.

Plattan känns överlag mycket Marit Bergman. Med vassare klor och en förstärkare som går till elva istället för tio. Men jag är förmodligen den enda i hela landet som inte kysser marken där Marit Bergman gått så Monkeystrikes går mig ganska obemärkt förbi.

Annica Henriksson

LUGER PRESENTERAR:

THE HIVES + GÄSTER & DJ'S
14/5 STOCKHOLM MÜNCHENBRYGGERIET
- MATINÉ + KVÄLLSKONSERT

LOU BARLOW (US)

16/5 LUND MEJERIE
18/5 HELSINKI TAVASTIA
19/5 STOCKHOLM LAVA
20/5 OSLO GARAGE
21/5 AARHUS VOXHALL

MESHUGGAH

20/5 STOCKHOLM MONDO

THE EMBASSY & PAPER

20/5 STOCKHOLM ACCELERATOR@DEBASER

MARIA TAYLOR (US)

28/5 STOCKHOLM POPAGANDA
29/5 OSLO GARAGE

FURTHER SEEMS FOREVER (US)

+ SUPPORT: JETTIE & IKAROS
8/6 STOCKHOLM KAFÉ 44

GREEN DAY (US)

3/7 GÖTEBORG SCANDINAVIUM

THE POLYPHONIC SPREE (US)

11/8 OSLO ÖYAFESTIVALEN
12/8 EMMABODA EMMABODAFESTIVALEN

FÖR MER INFO OM ÅLDERSGRÄNSER, TIDER, BILJETTER, FLER KOMMANDE KONserter SAMT TURNÉER MED VÅRA SVENSKA BAND T.E.X. MONEYBROTHER, THE TOUGH ALLIANCE, KRISTOFER ÅSTRÖM, ISOLATION YEARS, BRITTA PERSSON, EL PERRO DEL MAR ETC. SE WWW.LUGER.SE



Telia i samarbete med Luger, EMA Telstar & Motor presenterar

WHERE THE ACTION IS

THE ARK
THE HELLOCOPTERS
HÅKAN HELLSTRÖM
MONEYBROTHER
www.wheretheactionis.se

3/8 GÖTEBORG TRÄDGÅRDSFÖRENINGEN
5/8 MALMÖ MÖLLEPLATSEN
12/8 LINKÖPING PLATS MEDDELAS
13/8 KARLSKRONA SPARREGÅRDEN
27/8 STOCKHOLM PLATS MEDDELAS

Presenterar: TELIA, Huvudsponsor: Lee, Officiell Leverantör: Shock/Wave, Spons: Hells, Nolle, Mediaspartners: metro, TV, Producer: LUGER



Jag vet inte vad den här spalten gör för nytta egentligen. Gränsen mellan riktig skiva och egenproducerad CD-R är numera flytande och faktiskt oftast meningslös. Men en CD-R är inte samma sak som en demo. En demo är en nedvärdering av något som kan vara en färdig produkt. Ändå fortsätter det att drälla in demoskivor till kontoret som andas desperat hopp att få ett livslångt skivkontrakt med inbjudningar till bredbenta poser på någon leråker i en glömd håla någonstans i södra mellansverige. Att marknaden är mättad, till och med allvarligt överviktig, märks inte. Kan inte alla börja gör film istället? Celluloidfilm är än så länge så pass dyrt att det bara är arbetslösa brats som har råd att göra dem.

Denna omgång präglas av några kära återseenden och ganska mycket leksakselektropop. Det är ren slump att det blivit så. Några som var riktigt bra men som stupade på kanten var: **The Basquiats**, **The Gentleman Racer**, **Dialog**, **Children Come On** och **Lonely Drifter Karen**, de har säkert alla en hemsida att söka upp om någon är nyfiken.

My Darling You! återkom skrämmande snabbt med en ny femspårig skiva proppad med solstänkt energisk hemmapop som vi alla älskar. Visst är det inte nyansrikt eller djuplodande men ändå så fruktansvärt anspråkslöst härlig popmusik, musik att bli oförsämrat glad av. Som ett lågbudget The Tough Alliance med rasslande gitarr som inte vill en ont utan bara slänga gigantiska hjärtan omkring sig, oförstörd ungdomlighet i en liten ask. På det stora hela lika fantastiskt som sitt bandnamn.

Andra bekanta är **Birlgoy** som också blivit mycket bättre. Fortfarande supernaivistisk leksakspop utan kompromisser, mycket hjärta och en hög nödvändig dos av kaos. Jag hoppas för deras egen skull att de aldrig lär sig behärska sina musikmaskiner till fullo, för i förvirringen uppstår grym popmusik som styrsellös går på tvärs med det mesta men som är så helvetiskt uppriskande och bra. Jag är bara rädd att de ska flytta till Berlin och bli tråkiga.

Lite mer elektronisk indie med hjärta är **Stuttgart A.M.** Strålände svengelska och genomcharmiga syntpopdängor får mig att jubla högt även om många andra mest blir besvärade. För det anspråkslösa och opretentiösa är inte sällan också ganska provocerande har jag märkt. Dock, Stuttgart A.M:s balansakt mellan nintendocharm och indiealkon är förtjusande och säkert helt ärligt menat vilket är hemskt mycket bättre än i princip det mesta annat. Så har The Lightbulb Project fått en värdig utmanare – kul.

Så till några andra veteraner, men samtidigt något helt annat. **King of Kongo** har inte bara utmärkt sig genom sina säregna skivomslag, denna gång i masonit, utan också för utmärkt mangel med poptendenser, stonerrock kanske. Sådär i skrift låter det skittråkigt men faktum är att alla de tre tidigare skivorna innehållit en väldigt kompetent rockmusik med avstamp i sjuttioalet som i kombination med dagsfärsk själ och hjärta har varit väldigt svår att värja sig mot trots uppenbara influenser. I och med den här elvalåtarsskivan kommer de att tillfälligt lägga av vilket också är ett beundransvärt drag. King of Kongo är värda all respekt och förhoppningsvis manglar de också tillbaka relativt snart.

Fredrik Eriksson

För kontakt:

My Darling You!: Icanstandyou@hotmail.com
Birlgoy: birlgoy@kittymail.com
Stuttgart A.M: Stuttgart_am@forpresident.com
King of Kongo: kingofkongo@hotmail.com



MUSIC MUSIC MUSIC

What's a Good Boss Anyway?

HOOB

ANDREAZ HEDÉN TRIO

Who's Beautiful?

HEMLANDSSÅNGER

Pianotriön är ett känsligt kapitel. Det är lätt att ledsna halvvägs, gåspa och somna om till småttande ballader som pretentiöst stönas fram under krökta ryggar. Det doftar linne-kostym och känslighet. Men också framgång. Lättillgängligt kanske av renheten av sättning, varje instrument står för sig i vackert samspel. Jaja. Tråkigt i åtta fall av tio. Men då och då slår det till och jag förstår tjusningen i att försöka göra stor musik i det lilla formatet.

Music Music Musics debutskiva *One Two Free* var inte bara skivbolaget Hoobs första CD, utan även en av förra årets mest knäckande jazzskivor. Pianisten Fabian Kallerdahl oerhört personliga, expressiva spel flankerat av en symbiotisk rytmsektion väckte mig ur ett tillstånd av uppgivet illamående inför genren.

Och uppföljaren är om möjligt ännu bättre. Faktiskt kanske bland de bästa pianojazzskivorna jag hört de senaste tio åren. Fabians spel är så säregnet, så fylld av idéer och vändningar. Samtidigt fylld av en självklarhet, tydlighet och popkänsla. Pop i meningens tillgänglighet utan att fjäska. Basistbrodern Josef och trumslagaren Michael Edlund står inte heller i skuggan utan är i allra högsta grad en del av en storlagen organisk helhet långt borta från klichéer och reaktionära tendenser. Att de överhuvudtaget kan med att ge sig i kast med en sådan betongstandard som Parkers *Confirmation* och dessutom få det att låta så fräscht är bragdguldsklass. Originalen är även de lika delar klurigheter och bubblande popmusik, anspråkslös lekfullhet med finlir och rätt på attityd. Music Music Music är nästa stora nationella angelägenhet och en livsviktig äderlätning av en igenslammad genren.

Om Music Music Music akut injicerar liv och kraft är nästa trio betydligt mer rekreation och eftertänksamma stunder. Pianisten Andreaz Hedén har dragit ihop basisten Anders Jonsson och trumslagaren Jonas Holgersson för att ge sig i kast med sitt låtmateriale som sträcker sig över nästan tiugo år. Överlag är det ganska stillsamt och kontemplativt med försiktiga brusprogrammeringar signerade David Åhlen och svävande norska saxar av Björn Almgren (som för övrigt då och då också tutar med Jens Lekman).

Who's Beautiful är inte en insmickrande skiva utan faktiskt ganska bevarlig trots sitt ödmjuka ansikte. Jag har bitvis fruktansvärt svårt att hitta både riktning och fokus, det svävar lite i överkant. Klangerna är i en första anblick ytligt vackra men döljer, visar det sig, mycket som är obekvämt. Ingenting att fästa sin uppmärksamhet på men ändå en viss nervighet som hindrar att skivan fullständigt sarsar sönder. Egentligen borde jag avsky denna oformliga massa men det finns som sagt en koncentrerad nerv någonstans under allt som bitvis gör mig nyfiken och lite illa tillmodis, fast på ett bra sätt. *Who's Beautiful* tar tid att sätta sig in i men nyfikenheten räcker inte till att väcka tålmodet.

Fredrik Eriksson

THE NATIONAL

Alligator

BEGGARS BANQUET/PLAYGROUND

Inledningsvis har jag svårt att komma förbi Matt Berningers sångröst. Mörkt svajande ligger den som ett tjockt täcke över instrumentering och hindrar själva musiken från att träda fram. Nu har jag accepterat den även om jag



tycker att den stundom hindrar The National från att riktigt slå ut i blom eftersom den har en begränsning i vilka nyanser den kan måla upp. Men den har sin starka sida, som när Berninger skriker som besatt i *Abel*, eller när hans röst får en ljusare karaktär i vackra *A Friend of Mine*.

Melodierna på *Alligator* visar sig vara överraskande starka, de har ett tidigt U2 över sig blandat med ett närmast Coenskt vemod – underligt värmande.

Mikael Barani

NINE INCH NAILS

With Teeth

INTERSCOPE/UNIVERSAL

Jag och Trent Reznor har samma födelsedag. Det är en av de få kända fakta om hans liv. Mycket av resten är dränkt i lagom mystiskt dunkel – en dimma som han emellanåt frivilligt skingrar en aning. Oftast inför kommande album, vilket inte sker speciellt ofta. Fyra fullängdare på 16 år luktar ju inte direkt utbrändhet.

Att ramla hand i hand med Herr Ågren nedför Golgata är inget måste för att skapa stor konst. Likväl existerar det fall då man undrar hur en skiva låtit om dess upphovsman inte blivit nytkter eller lyckats tukta sina inre demoner. Dessvärre finner dessa tankar sig under lyssningar av *With Teeth*, för det är inte allt speciellt spännande. Visst, bandets backkatalog gör ju sitt för förväntningarna – antalet grymma låtar är många. Och att Herr Reznor mår bra som person ska givetvis inte räckas ner på. Trist bara att *With Teeth* är det mest ointressanta och tandlösa han lyckats vrida ur sig.

De tidigare albumen har både varit starka och komplexa som helheter, med små monster till guldorn av kanonlåtar. Nu finns ingetdera. Ibland är det elektroniskt som på debuten *Pretty Hate Machine* och på andra stäben mullrar det på nästan *The Downward Spiral*skt vis. Och *The Hand That Feeds* (årets mest otippade Veckans Hitvarning på ZTV?) sitter som en Yankees-keps vid första lyssning. Liksom *The Line Begins to Blur*, med sin mardrömslikt tjocka basgång. Men i övrigt... nå, inget speciellt. Ingen magi. Inget som river, sliter eller ordentligt engagerar. Bara en saknad av det nyss nämnda. För trots att det är långt ifrån värdelöst kan man begära mer än så här.

Bara att det inte finns någon ny *Something I Can Never Have*, *Hurt* eller *The Great Below* gör mig gråtfärdig in i mörk och ben...

Niklas Simonsson

ONEIDA

The Wedding

JAGJAGUWAR/BORDER

Till en början var jag förvirrad. Oneidas spretiga, flummiga musik verkade mest vara ett resultat av några killar som snöat in på *Sgt. Peppers Lonely Hearts Club Band* och tagit ett eller två lyckopiller för mycket. Men sedan nådde jag klarhet.

De mest framträdande influenserna är sextiotalspsykedelia, tung sjuttiotalsrock, folkmusik och en gnutta electronica – att försöka definiera en genre är egentligen en ganska meningslös uppgift. Vi nöjer oss med att säga modern psykedelia. Möjligen skulle Syd Barrett ha komponerat något liknande om han levde än idag.

Did I Die har en stark odör av Black Sabbath och *Heavenly Choir* är resultatet av ett jam med Ravi Shankar, Ozzy Osbourne och Pink Floyd anno *Set the Controls for the Heart of the Sun*. Folkmusiken från The Incredible String Band spökar i *The Eiger* och *Run*



Through My Hair. *Spirits* är så mycket psykedelia att man hoppas att U.F.O. Club i London börjar närma sig en revival.

The Wedding är en egen liten bubbla där regler och kommersialism inte existerar. Oneida har lyckats blanda inspiration från era då världens bästa musik skapades till något alldeles unikt och i viss mån nyskapande.

Christian Thunarf

THE OTHERS

The Others

MERCURY/UNIVERSAL

Som vanligt faller jag taggarna långt ut när det dyker upp megahypade band. Särskilt om de är engelska – se på Bloc Party, vilken kalkon! Det känns liksom väldigt olustigt att falla in i hariga samstämmigheten, inte alls kul. Bättre då att vara motvalls än att stå med postrockskägget i brevlådan några månader senare.

Det börjar också precis som det brukar med The Others. En mängd text i NME och en massa tjat om det tidiga 1980-talet. Punkfunktrum-mor, är vi inte alla slående trötta på att läsa om detta. Å andra sidan så har ju faktiskt den gamla Creation-snubben Alan McGee plockat upp dem till Poptones och deras eviga tjat om DIY och "gorillagigs" borde ju faktiskt innebära något mer än tuffa ord. Fast allt det där är ju extremt exploaterad mark numera så ett fördomandet var redan dikterat i mitt huvud.

Första spåret *Lackey* är också på pricken allt det där dåliga. Det enda upplyftande är att Dominic Masters låter som Henrik Berggren fast på cockney. Trots detta har jag fullständigt kapitulert när *Darren*, *Daniel*, *Dave* klingat färdigt. Däremellan har min surtvära värld fullständigt rasat samman. För The Others må vara lite PIL, Joy Division och Lite Wire och The Fall men de är också fullkomligt dumma i huvudet, huliganfiness och det känns så befriande. De har fan inte tänkt till, de har överhuvudtaget inte tänkt. Och det är så vansinnigt gott att höra något som bara fyller upp ens hem med all bråte som man kan tänkas hitta någonstans i Brick Lane utan baktankar, utan bara ren jävla ungdomlighet. Punkpretentiöst och nästan genant. Kul för engelsmännen att de äntligen får sitt BD så här tio år senare.

Fredrik Eriksson

PATH OF NO RETURN

Black Nights Coming

GSR/BORDER

Det är väl egentligen ingen nyhet längre men Sveriges metalscen är fortfarande en av de bästa i världen. Path Of No Return är ytterligare ett tecken på det. Den svenska kvartetten blandar metal och hardcore på ett ypperligt sätt. Med medryckande melodier, brutala riff och imponerande sånginsatser på gränsen mellan de lugna (instrumentala "balladen" *When Drops of Sadness Falls* är en lika överraskande som nödvändig andningspaus) och det galna forcerar killarna fram mot stora internationella scener.

Det är bara en tidsfråga innan Path Of No Return blir våra nya stjärnor.

Andreas Eriksson

PH3

På väg till planet PH3

RUB-A-DUB RECORDS/BORDER

Efter att Profilers och Eye N'ls solokarriärer tagit tvärstopp återförenas de i sin gamla grupp Phenomena 3, nu utan DJ Snuff. Fast *På väg till planet PH3* är ungefär så långt bort från det sena nittiotalets fyrkantiga Stockholms-hiphop man kan komma. Med hjälp av producenter som Christian Falk och Jon Kastell och musiker som Viktor Brobacke och Gustav Bendt skapar PH3 ett sound som är organiskt

40 år av solidaritet

"...är bara för att bevisa oss
utan och för att
upplåna dem pengar."
- Hans Perre
- Svenska Dagbladet



mode • retro • prylar • möbler

- Björkå, Växjö, Malmö, Svalöv, Halmstad, Göteborg -

Emmaus värld

www.emmausbjorka.se



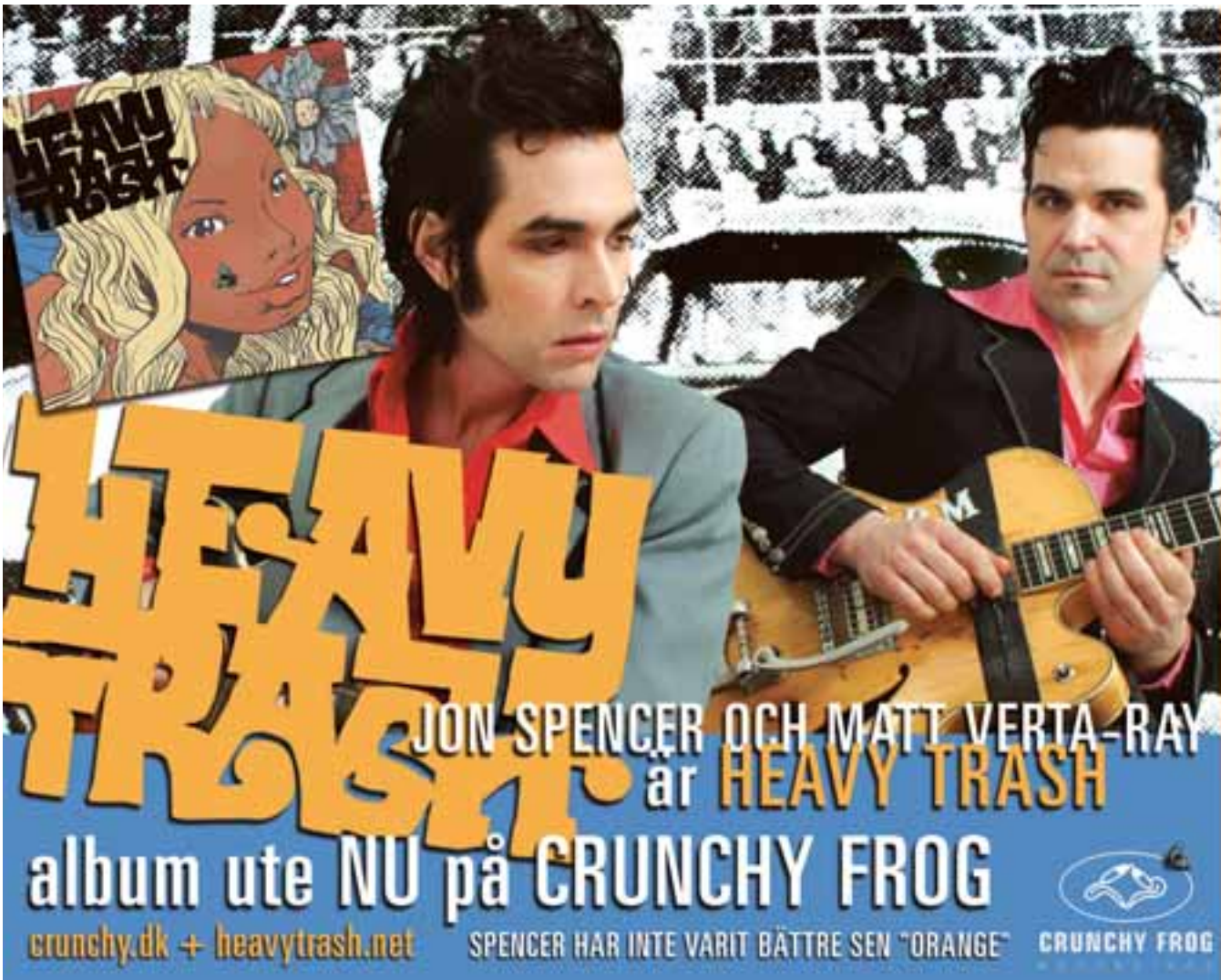
Vinyl - Störst i Norden
Skivspelare - Tillbehör
Leverans inom 24 timmar, vardagar
Snart tyvärr också CD

WWW.BLENDACOM



Blenda

WWW.BLENDACOM



HEAVY TRASH

JON SPENCER OCH MATT VERTA-RAY
är **HEAVY TRASH**

album ute **NU** på **CRUNCHY FROG**

crunchy.dk + heavytrash.net

SPENCER HAR INTE VARIT BÄTTRE SEN "ORANGE"

CRUNCHY FROG

MORE CRUNCHY TREATS
FROM THE FINEST
RECORD LABEL IN THE
UNIVERSE! (YES!)

THE MOPEDS
"FORTISSIMO" ALBUM

POWER SOLO
"IT'S RACEDAY..." ALBUM

EPO-555
"DEXTER FOX" ALBUM

DIG! DIG! DIG THIS SHIT
and get CRUNCHED up!

Vibrashop.com

dvd

BEN HARPER AND THE BLIND BOYS OF ALABAMA

Live at the Apollo

VIRGIN/CAPITOL

Lenny Kravitz-liknande, lite träiga, feelgood-musikern Ben Harper inleder konserten på New Yorks klassiska Apollo Theater med känsligt lapsteel-spel, sedan marscherar The Blind Boys of Alabama in med sin sakrala gospelrymd och konserten får liv. Det är som väntat mysigt, kristet och hjärtligt. Men jag blir inte på bättre humör för det. Konserten är nämligen inte så spännande, även om röstgiganten Jimmy Carter med ledsagare går ut bland publiken och eldar på. Finns även som CD.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

You See Me Laughin'

FAT POSSUM/BONNIERAMIGO

"Jag kan inte läsa eller skriva men jag kan spela gitarr", berättar T-Model Ford rakt in i kameran. "Jag sköt honom två gånger i huvudet. Det var inte meningen att döda honom, jag ville bara skjuta honom". R.L. berättar om varför han hamnade i fängelse. "Han var skyldig mig pengar".

Ja, jävlar det här är osmintat, rätt och naket. Precis som bluesen Fat Possum ger ut. SVT hade den goda smaken att visa den här dokumentären tidigare i år. Fast här finns det lite extra som man inte vill gå miste om. Materialet är blandat. Gamla inspelningar ihop med nya intervjuer. Teckningar som illustrerar hur T-Model knivhögg en man till döds gör allt ännu mer suggestivt.

Köp denna! Om det så handlar om dina sista pengar – så köp den.

Per Lundberg GB

ICED EARTH

Gettysburg (1863)

STEAMHAMMER/PLAYGROUND

För intressenter av amerikanska inbördeskriget i allmänhet och slaget vid Gettysburg i synnerhet är denna dubbel-DVD omistlig i samlingen. Extramaterialet består av ett bildspel över monument, kanoner och så vidare kopplade till slaget och vi får även följa med på en battlefield tour där en guide tillsammans med Iced Earths Jon Schaffer utförligt beskriver händelsen.

På skiva ett ryms tre låtar: *Devil to Pay*, *Hold at All Costs* och *High Water Mark*. Visuellt bjuds åskådaren närmast på journalfilm där kartor, flaggor, krigsscener och eldsflammar samsas med gamla svartvita bilder. Precis som den svulstiga episka musiken blir det lite tjatigt efter ett tag men genom att aktivera lyrics på skärmen bibehålls intresset.

Skiva två rymmer två musikvideor samt en intervju med Jon Schaffer. Första låten – *When the Eagle Cries* är en smetig ballad med taskigt elfte september-tema både i text och i visuellt framställning. Det taskiga består mest av texten som krigsivraren Bush i egen låg person lika gärna kunnat yttra. "How Could They? They will pay!" är ett sådant exempel.

The Reckoning som andra låten heter är en drivande power/thrash-dänga som trots att den är tilltalande ter sig lite malplacerad i sammanhanget.

Som helhet är *Gettysburg (1863)* en ovanligt genomarbetad utgåva. Jag är inte tillräckligt intresserad av vare sig krig eller Iced Earths musik för att bli helt övertygad, dessutom har jag vissa problem att köpa den svulstiga nationalism som proklameras.

Roger Bengtsson



och hypermodernt på samma gång. Låtar som *Vet du (hur grymt det kommer bli)*, *Herregud, här är gud* och *Ooh chi aouw* har både sväng och originalitet.

Men *På väg till planet PH3* sorteras in under hiphop och då finns det rap. Där börjar problemen. Eye N'I och Profilen gör något så ovanligt som svensk rap på svengelska och ett helt album späckat med "chill", "yeah", "baby", och "hey" blir ganska irriterande. När det gäller texterna gillar jag det övergripande rymdtemat och idén att hålla det enkelt. Tyvärr anstränger sig Eye N'I och Profilen så hårt för att låta avslappnade och fria att det i stället blir forcerat. Och ingen av dem har den pondus och tyngd som krävs för att komma undan med rim som fin/medicin, flow/show och lätt/fett. Det kan vara otävt att rycka ord ur sina sammanhang men lyssna på Profilens vers på *Hypnos* så förstår ni vad jag menar.

Idén bakom *På väg till planet PH3* är otroligt bra men utförandet håller inte hela vägen.

Daniel Severinsson

PROMINENT

42 Grams

ROYALTY/PLAYGROUND

Vikten av en själ sågs vara 21 gram. Och även om Prominent själva känner det som att de öppnar sitt innersta för lyssnaren på *42 Grams* får jag mest partyvibbar.

Nere på kontinenten (i Malmö) kokar soul-funken med hiphopingredienser hetare än någon annanstans. Skönsångaren Castelo och rapparen/producenten Colossos utgör Prominent som på sin andra platta lagat till en starkare anrättning än på debuten *Long Time Coming*, fler låtar har hitpotential och helheten känns massiv och imponerande. Även om soundet är väldigt amerikanskt slickt blir det absolut inte utslätat eller efterapande. Det är bara grymt skönt helt enkelt.

Storsläggan heter *Let's Talk it Over* med sin funkbas men efter ett antal lyssningar utmanar även soulklassiska *Lucky Day*, ruffiga *Getaway* och *Hold On to Your World* med sitt blaxploitationrullande svall. Varje lyssning genererar en ny favorit.

Att Colossos vuxit in i rollen som en fet hit-producent och stabil (Jay-Z-liknande) rappare är otivelaktigt, men det är Castelos utsökta stämman som fortfarande får mig att tappa hakan. Och den överexponeras inte på *42 Grams*, trots att man önskar att han ska kräma på med snyftiga refränger hela tiden. Men avvägningen känns lyckad, när Castelo väl träder fram ordentligt i spår som *Never Can Say Goodbye* och *Step Into My World* njuter man desto mer av hans fylliga, skrovliga och karaktärscoola röst.

Känns som Prominent inte kan göra något fel. Utlandet nästa?

Gary Andersson

R.A. THE RUGGED MAN

Die, Rugged Man, Die

NOCTURNE/SOULFUL

R.A. har inte haft det lätt. Hans familj är präglad av fysiska och psykiska handikapp och han har slitit i över tio år utan att nå något riktigt erkännande. Under tiden har andra vita rappare som Eminem och Necro gjort karriär på att vara provocerande. R.A. satsar på total ärlighet och *Die, Rugged Man, Die* pryds av varningstexten att alla personer och händelser som beskrivs finns och har hänt på riktigt. Plattan inleds starkt med *Lessons* som är en redogörelse för några av hans personliga och professionella vedermödor. Sadat X-samplingen från *50.000 Heads* sitter perfekt och det är

intressant att R.A. ansluter sig till skaran som anklagar Alchemist för att stjäla beats.

Jag har alltid varit svag för R.A.:s sludriga rap och uppriktiga, ofta självironiska, texter. Jag har till och med haft överseende med hans mera fränstötande rader. Men på ett helt album blir det väldigt enförmigt. Och snorlosk-beatboxandet i *On the Block* och *Pick Up My Gun*-skitet låter direkt äckligt i lurarna. Men om man har kollat för mycket på MTV kan en öronrensning med fem minuter R.A. The Rugged Man vara precis vad doktorn ordinerar.

Daniel Severinsson

ROBERT PLANT AND THE STRANGE SENSATION

Mighty Rearranger

SANCTUARY/SONYBMG

Det måste kännas frustrerande om man som "färsk" sångare får höra Robert Plant sjunga och inse att oavsett om "jag" som sångare vill låta som honom så kan jag aldrig bli lika cool. Hur jävla mycket "jag" än försöker. Robert Plant vet precis vad han kan göra och inte göra med sin röst. Alla åren har gett honom rutin och självkänedom. Som soloartist gjorde Plant några bottenknapp på åttiotalet, men vem gjorde inte det? *Shaken'n'stirred* och *Now & Zen* kommer inte att gå till historien som storverk. 2003 kom dock utsökta *Dreamland*. En skiva som visade att han hade mycket kvar att ge. Den senaste visar samma sak.

Plant har ett beprövat recept. Lite blues. Lite rock. Lite nordafrikanska rytmer. Plus hans stora röst. *Mighty Rearranger* är på många sätt en aktiv vulkan. Låtarna bubblar sakta men säkert inledningsvis, fram till den slutliga eruptionen. Suggestiva *Freedom Fries* och *Tin Pan Valley* följt av vackra balladen *All the Kings Horses* är triss i ess.

Som Zeppelin-fan kan jag inte slå bort tanken på vad Jimmy Page tänker och gör. Visst det är hans ensak. Men både John Paul Jones och Plant har gjort bra soloplattdor. Varför kan då inte han göra det? Fram till dess så räcker Plant mer än väl.

Per Lundberg GB

ROBYN

Robyn

KONICHIWA/BONNIERAMIGO

Att ha med två fantastiska låtar på ett album är inte fy skäm. Men för att de ska stå ut som de gör behövs ett gäng normalbra låtar och några axelryckningar, och allt detta ryms på *Robyn* som sammantaget blir en varierad och otroligt lyssningsvänlig (om ändå kort) platta. Jag kan låta gnällig och negativ här men faktiskt så nynnar jag ofta på låtarna och plattan kommer definitivt att leva i min CD-spelare framöver.

The Knife-låten *Who's that Girl?*, kaxiga *Handle Me*, Daft Punk-bubbliga *Crash and Burn Girl*, charmigt barnsliga *Konichiwa Bitches* och *Should Have Known* är de spår jag gärna programmerar fram. Min omgivning verkar också uppskatta dem. Men de får inte livet att lyfta helt, för det får man spela annat.

Vilka är då spåren som är outstanding? Jo, trots den tafliga passagen där Robyn pratar om när hon ser sitt ex och hans nya tjej är självklart singeln *Be Mine!* en låt man aldrig vill vara utan. Den är dessutom en av de få upptempolåtar på plattan, det hade gärna fått vara fler. Gitarrbaserade *Bum like You* är plattans andra och mest lysande pärla. En balldliksnande känslolosam undergiven sak ("My new favorite thing to do/is wasting my time on a bum like you") som ger mig rysningar varje gång. Och då har jag ändå hört den cirka 50 gånger. Otroligt stämningsfull, på gränsen till magisk.

De andra spåren och de många övertydliga referenserna till musikhistorien (gitarrslangan från Chris Isaaks *Wicked Game* i *Bum like You* är inte kul) drar dock ner betyget. Men min känsla är ändå positiv. Robyn har gjort en helgjutna platta med höga, höga toppar!

Gary Andersson

RUTTHNA

Doomsdaylight

BLACK LODGE/SOUND POLLUTION

Men det här var ju kul. Rutthna är ett band jag aldrig hört talas om och en sökning på nätet gav precis lika mycket. På omslaget ser de ut som att det bara är två medlemmar, och ska jag var helt ärlig är jag inte säker på att jag läst loggan rätt, bandet skulle lika gärna kunna heta något helt annat. Men kul är det och detta är den skiva i månadens skörd som jag lyssnat mest på. Schysst döds med jäkligt bra låtar och ett grymt trumspel. Mera sånt här och mitt jobb blir mycket bättre.

Mathias Skeppstedt

SHARON JONES AND THE DAP-KINGS

Naturally

DAPSTONE/SOULFUL

Tänk dig den mest ärkeklassiska soulresa med så tydliga ekon från den svarta amerikanska musikhistorien att man nästan blir generad. Soundet är blås- och stråkfyllt svängigt, texterna starka och sånginsatserna inlevelsefulla och blodfyllda. Detta är *Naturally*. Och även om man tror att plattan måste vara en återutgivning från soulmusikens högkultur tillhör den faktiskt allas vår direkta samtid, 2005. Det finns tydligen hopp för musikbranschen fortfarande.

För Sharon Jones och hennes Dap-Kings med basisten och låtskrivaren Bosco Mann i spetsen utgör en formidabel orkester. De kramar all sentimentalitet ur tryckare såsom *You're Gonna Get it* och visar hur bitterljuvt kärlekens kval kan vara i *How Do I Let a Good Man Down?*. Och i frustande rökaren *My Man is a Mean Man* spelar de brallorna av Booker T and the MG:s vilken dag i veckan som helst. Men den finaste stunden på *Naturally* är ändå *Stranded in Your Love*. En fantastiskt fin visa om att känslor aldrig försvinner helt. Om slumpen och om längtan, om vänskap och om tvivel och om hur vi tar oss vidare i livet. Skira stråkar och svepande blåsarrangemang. Hudlös interpolerande sång mellan Sharon och utsökta Lee Fields. Vackra gitarrtwangs som bygger upp den försiktiga och delvis motsträvida kärleksstämmen. Försiktiga trummor smyger vid sidan om diskussionen mellan två själar som inte kan sluta att dras till varandra. Jag ser i alla fall scenen utspelas i detta romantiska ljus, andra kanske bara ser en kille som knacker på hos ett ex sent på kvällen. Hur som helst är det en gripande scen. Och en trollbindande låt.

Enda missen på plattan är lama covern på Woody Guthries *This Land is Your Land*. Fast det är bara logiskt att bandet tillåter sig att ha dåligt omdöme. Jag gillar när musiker visar sin mänskliga sida.

Gary Andersson

BRUCE SPRINGSTEEN

"Devils & Dust"

SONYBMG

Jag uppskattar att Bruce Springsteen tagit sig en uppdagat att berätta den amerikanska arbetarklassens historia. På samma sätt som jag objektivt sett tycker att Hemingway och Steinbeck är goda författare så inser jag med mitt intellekt att Springsteen är en skicklig berättare. Men samtidigt har jag aldrig känt att varken Hemingway, Steinbeck eller Springsteen talat till mig. Som så många

THE LATEST ATTACK ON THE CENTRAL NERVOUS SYSTEM

MESHUGGAH

-CATCH THIRTYTHREE-



DISCHARGED FROM MENTAL HOME ON: 23RD MAY 2005

COMPLETE YOUR COLLECTION:



DESTROY ERASE IMPROVE



CONTRADICTIONS COLLAPSE
& NONE



CHAOSPHERE



NOTHING



RARE TRAX

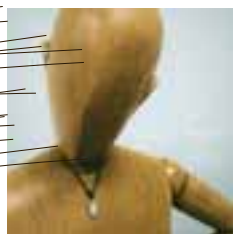


infos, pre-listening & merchandise at:

www.NUCLEARBLAST.de

NUCLEAR-BLAST

www.nuclearblast.de



andra manliga berättare talar de ett manligt språk där kvinnorna endast undantagsvis får spela huvudrollen. I centrum står den ledbrutne mannen vars förhoppningar är krossade av alltför många besvikelser och motgångar. Och Springsteens nya skiva *Devils & Dust* är inget undantag. I *Reno* spelar han rollen av en man som förlorat sin kvinna och som nu förgäves försöker glömma sin sorg med hjälp av en prostituerad kvinna. Det är på många sätt en stark och djupt tragisk berättelse. Men samtidigt är det synd att man aldrig får höra den prostituerade kvinnans historia – kvinnan som ler när hon säger: "Two hundred dollars straight in, two-fifty up the ass."

Springsteens värld är en manlig värld där kvinnan är en schablonbild. Inte sällan spelar hon de klassiska rollerna av horan och madonnan. Men samtidigt kan man inte förneka att Springsteen berättar den manliga arbetarklassens historia både insiktsfullt och gripande. Och så länge som man är medveten om att det är en manlig historia så är det väl okej.

Men något som många glömmar när de talar om Springsteen är att han är musiker och inte författare. Texten har inget egenvärde så länge den musikaliska inramningen är för svag. Och *Devils & Dust* är dessvärre både intetsägande och tråkig med sitt stillsamma gitarrplonkande och uttjatade munspel. Ingenting överraskar eller rycker tag i en. Trots de politiskt tänkvärda texterna förmår musiken helt enkelt inte engagera. Som bakgrundsmusik en regning sommardag fungerar det utmärkt, men bättre än så blir det inte.

Moa Eriksson

MARIA TAYLOR

11:11
SADDLE CREEK/BORDER

Ena halvan av för mig helt okända duon Azure Ray debuterar. Och gör det riktigt starkt. Redan inledande *Leap Year* visar prov på högklassigt låtsnickeri med popgrund kryddad med elektroniska tongångar. Sparsmakat, för att röst och sång ska stå i fokus. Samtidigt är *11:11* ganska varierad, där hon lyckats låta lika mycket Juliana Hatfield som Jolie Holland. Och den tuggande *Xanax* plus avslutande *Hitched* låter som något salige Elliott Smith skrev innan han kolade.

Det blir aldrig säregat eller oerhört nyskapande, men kvaliteten mäts inte alltid efter de måttstockarna. Maria Taylor är en fräsch bekantskap jag gärna återser.

Niklas Simonsson

TEENAGE FANCLUB

Man - Made
PEMA/BONNIERAMIGO

Från tomta intem döken upp. Utan något som helst förhandssnack. Utan radiohit. Gjort på eget bolag. Inspelat i Chicago tillsammans med John McEntire från Tortoise.

Slås av vilka bra låtskrivare bandet är. Powerpop när den är som allra bäst. Med Blue Oyster Cult-driv och Beach Boys harmonier. Men framför allt tycker Teenage Fanclub om att spela ihop. Märks att det är mycket glädje i varje liten ton.

Hoppas verkligen att *Man - Made* får den uppmärksamhet den förtjänar. Älskade du *Grand Prix* och *Songs from Northern Britain* så kommer du definitivt att älska den här. Mer sommar än så här är det svårt att hitta just nu. Får man kanske se dem i Sverige i sommar? Vem vågar boka dem?

Per Lundberg GB

TEMPER TEMPER

Temper Temper
REVELATION/SOUND POLLUTION

Så det är så här en Evil Rockabilly-Elvis dansandes på sin egen begravning med ett discopunkband vid altaret låter!

Från till synes ingenstans dyker nästan oförsämrat uppvisande Temper Temper upp med en synnerligen muskulös debutplatta. Med tjutande orglar, elaka syntar, bluesiga rockgitarer och rusligt fräck sång framkallar de ett sådant råos att jag nästan tappar luften. Från starten med dunderhiten *Trust Me* till reverb- och orgelstänkaren *Sexy Little Cuts* är det en total urladdning. Inte förrän i avslutande *Cheap Little Target* kan man andas ut och fundera över om man precis blivit överkörd av tåget.

Korsa The (International) Noise Conspiracy med Nine Inch Nails och Danzig så har du Temper Temper i ett nötskal.

Härmed utnämner jag dem till Milwaukeees stoltheter.

Christian Thunar

TURBONEGRO

Party Animals
BURNING HEART/BONNIERAMIGO

Glädjeropen skallar bland all världens Turbojugend och ingen kommer att bli särskilt ledsen efter att *Party Animals* åkt på. Norrmännen vet vad fansen vill ha och det är säkra kort och välkända tongångar som kommer från den hockeymaskprydda skivan. Hank von Helvete låter piggare än på förra skivan och det är ett taggat band som hörs. Men jag tycker ändå något saknas på *Party Animals* som har funnits på både *Apocalypse Dudes* och *Scandinavian Leather*.

Turbonegro har dragit mer åt ett Ramones-aktigt håll och trots att det finns flera bra stunder så slås man plötsligt av en insikt – var det inte precis så här Sator lät en gång i tiden? En ganska modern ljudbild med trallvänliga punkmelodier. Den mörkare, tyngre inramningen som funnits tidigare är ersatt av den mer traditionella punkrocken. Men detta är inte bara till Turbonegro's nackdel. De gör sin enkla CheapTrick- och Alice Cooper-rock på ett oklanderligt sätt. Jag gillar verkligen den lysande *If You See Kaye* och *All My Friends are Dead*. Avslutade *Final Warning* sticker också ut och Euroboys gitarrspel håller som vanligt oförsämrat hög klass.

Jonas Elgemark

DAVID URWITZ

Det var väl inget mer med det
ALVY SINGER/BORDER

Fullängdsdebutant från Göteborg. David Urwitz har under sin drygt trettiåriga tillvaro tagit väl tillvara på de musikaliska uttryck och influenser som funnits runt om. Vill man vara trångsynt kan man dra den i evighet varande parallellen till Lars Winnerbäck och Ulf Lundell, man kan göra det lätt för sig och kalla det för singer/songwriterpop. Men det är inget av det. Eller snarare är det en del av det, men inte någon betydelsebärande del, inget som man egentligen känner är tillräckligt.

För man tar nog inte i för mycket om man säger att det finns en del svensk musikhistoria inbakat i den här skivan. Kanske inte så att det direkt ska eller ens själv borde vara del av den, men på något sätt finns den mesta av den svenska gitarrpopen här. David Urwitz har lärt sin läxa väl. Mycket Eldkvarn, en liten del Jakob Hellman, de obligatoriska svenska blues- och visikonerna. Men han blir aldrig som dem. Han har i och för sig kanske inte heller något riktigt unikt, något alldeles eget

uttryck, något som sticker ut och omdefinierar och ombildar hela genren.

Men varför ska varje bra skiva behöva göra det? Varför varje ny artist? Som provkarta över det som varit, är och kommer att vara bra är det en liten oslipad diamant.

Magnus Sjöberg

VIVE LA FETE

Grand Prix
SURPRISE/BORDER

Belgiska duon Vive La Fete var trots hypen ett av de svagare banden under electroclash-vågen. Och när numera hela scenen är lika ute som förra säsongens H&M-kläder blir detta smärtsamt tydligt. Vive La Fetes hårda electromusik klingar platt och själlös. Och att sångerskan Els Pynoo har långa ben och stora bröst gör inte musiken mera spännande. Faktum är att det börjar bli aningen tröttsamt att se henne posera i minimalast tänkbara scenkläder gång efter gång efter gång. Konceptet snygg tjej med småful kille i bakgrunden känns bara mossigt. Och att sen döpa låtar till saker som *Petite Putain* (lilla horan) är inget annat än simpelt effektsökeri. Resultatet är varken sexigt eller tufft utan bara plump. Och ointressant.

Moa Eriksson

WHITEY

The Light at the End of the Tunnel is a Train
1234/BORDER

Engelsmannen Nathan J Whitey har kokat ihop en både charmig och högklassig debut. Han blandar och ger och gör enkel men högst funktionell musik som bottnar i god intuition, leklynn och experimentlust. Det låter slarvigt och lite distat, poppig och elektroniskt, med massor av sköna analoga syntljöd. Ibland använder han livetrummor och andra gånger primitiva trummaskiner.

Whitey är självklart och sjunger, spelar ett antal olika instrument och har skrivit samtliga spår. Inte sällan låter det som att han blickat tillbaka till åren runt 1980 och artister som Fad Gadget och andra från etiketten Mute. Andra gånger påminner soundet om saligt bortglömda band som amerikanska Chrome och svenska Kitchen and the Plastic Spoons. Men strunt i det. Whitey har tillräckligt med egensinne för att stå på egna ben och har lyckats göra ett oemotståndligt album att förgylla våren med.

Robert Lagerström

THE YUPPIE PRICKS

Brokers Banquet
ALTERNATIVE TENTACLES/SOUND POLLUTION

Det är inte konstigt att evige punkaren Jello Biafra diggar The Yuppie Pricks. Det är inte märkligt att han släpper Austinkvartettens album *Brokers Banquet* på sitt skivbolag eller gästar på skivan. De har nämligen flera likheter med Biafras gamla band Dead Kennedys.

Ett: musiken på *Brokers Banquet* är ett ösigt möte mellan just Dead Kennedys och nutida punk'n'roll som New Bomb Turks. Två: vokalist Trevor Middleton låter, med sin darriga sångattack, nästan kusligt likt Jello Biafra. Tre: textmässigt använder Yuppie Pricks, precis som sina förebilder, vass satir och barsk humor. Dead Kennedys spydde galla över allt från Ronald Reagan till MTV och "high school jocks", medan Yuppie Pricks självklara måltavla är rika yuppiesvin. Bandet intar själva rollen som framgångsrika affärsmän i svindrya kostymer, och sjunger om kokainpartyn, lyxspa och glänsande vrålåk. Kort sagt, det "goda livet".

Och förresten. Det är inte bara Jello Biafra som gillar The Yuppie Pricks. Jag gör det också. Daniel Axelsson

vi hjälper er med

CD pressning mm



CMM GROUP
- CD and DVD duplication services

tel 08-545 706 70
info@cmmgroup.se
www.cmmgroup.se
Torshamnsgatan 39
box 1017, 164 40 Kista

CD 4 • 2005



Återigen serverar vi upp ett smaskigt smörgåsbord av musikaliska talanger i Groove, och flera av artisterna kan man ju dessutom läsa om i tidningen. God lyssning!!!

För att bli prenumerant: betala in 299 kr (studenter 249 kr) på postgiro 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress så får du tio paket med tidning+skiva hemskickade under ett år.

1 Roenik

Leave That Something

Med en smittande pop/rock-bastard till låt kickstartar Roenik månadens musikaliska smörgåsbord. Och självklart handlar det om kärlek. Göteborgsbandet har funnits i snart sex år men det är först nu allt verkar ha fallit på plats. För här finns även en tydlig kommersiell potential. Mitt bland experimenterandet.

www.roenik.com

2 Meshuggah

Shed

Dessa hårda Umeå-veteraner fortsätter oförtrutet att banka svängningar ur sina instrument. Och *Shed* är ett mäktigt 214 sekunder långt mässande dokument över att Meshuggah fortfarande är att räkna med. Turnerandet hamnar mest på kontinenten, men i maj kan man även se dem i Sverige. Missa intel

www.nuclearblast.de

3 Faith Evans

Again

Från utsökta nya albumet *The First Lady* hämtar vi sammetslena *Again* där Faith tänker tillbaka på sin karriär och liv och inser att hon får försöka leva med allt som hänt. Och det råder knappast något tvivel om att hon har själ, stil och talang nog att bli en av vår tids största soulartister. Mmmm...

www.faithevansonline.com

4 Paris

60 Minutes

Paris har definitivt lyckats med att inte låta krystade. Deras "indie-disco-synt-pop" är så lättåtkomlig att man blir alldeles knäsvag och nya singeln *60 Minutes* är inget undantag. Snygga gitarrfigurer följer på sköna refränger, precis som på härliga debuten *Yellow Eden*. Och nya fullängdaren är inte långt borta – hurra!

www.v2music.com

5 Antennas

Always On My Mind

Efter att ha bytt namn från Novak satsar nu kvartetten Antennas vidare mot pophimlen med denna stråk- och melodifyllda höjdare



där den bräckliga sången (Christian Björkman) står i centrum. Skönt när en sångröst kan och får ta så stor plats. Den finns dessutom i ett antal remixar, bland annat av Andreas Tilliander.

www.novoton.se

6 Bergman Rock

No More Top 10

Thomas Öberg & co återupptar sitt engelskspråkiga projekt Bergman Rock med sköna do-do-dooah-körer, skira flöjttoner, sedvanligt knepig rock och dominerande körer. Nya sjukspråksplattan *Bonjour Baberiba Pt II* är en musikalisk berg-och-dalbana man gärna antrar i väntan på mer från Bob Hund.

www.silence.se

7 Tingsek

Nothing, Nobody, Right & Wrongs

Med utsökt soulig akustisk vibb letar sig *Nothing, Nobody, Right & Wrongs* in i hjärtats innersta vrår – ögonblicksbilder av folk som hänger ut och softar med kaffe och cigaretter målas upp medan solen sjunker mot horisonten. Då passar Tingseks sällskap.

www.v2music.com

8 No Attack

Track 6

Denna instrumentala (och namnlösa) låt från No Attacks andra EP *Any Old Thing Will Do* viftar och kränger mer än vilka Neil Young-plagiatörer eller altcountryband som helst. Efter



ett tag glömmet man att vänta på att sång ska infinna sig, detta spår ska helt enkelt vara utan sång. Vackert så.

www.soundtracktotheride.com

9 David Urwitz

Jag gör vad som helst

413-bon David Urwitz har nyligen släppt en lovordad och lägmäld debutplatta på eget bolag, singeln *Jag gör vad som helst* har dock rejält tempo och luftigt sound. Ett väldigt kommersiellt sound för att vara indie. Som bör kunna locka stora lyssnarskaror från olika läger. Bakgrundskörerna älskar jag mest.

www.davidurwitz.se

10 Thermostatic

Private Machine

Pumpande färgglad robotpop med syntestetik och blippiga beats finns i överflöd hos Thermostatic. Som att vara fast inne i ett dataspel. Kvartetten föddes på allvar för ett år sedan av medlemmarna Charlie, Vox, TiN och



DigiDroid och denna månad ser debutalbumet dagens ljus.

www.wonderlandrecords.com

11 Turbonegro

Wasted Again

Detta kan vara den sleazigaste och klyschigaste rocklåt du hört i år – men det är omöjligt att värja sig! Rader som "Streets are dead/but I'm totally wired/dude, it's 4 AM and my soul is on fire/and I'm wasted again/tanked up on the juice and gin/alright!/I'll never ever feel this good again/fuck yeah!" är ju sann rockpoesi...

www.burningheart.com

12 Loveman

Stand by the Band

Dessa stockholmares "hårdsoul" frustar fram i ett otroligt tempo på *Stand by the Man* där blåset nästan matchar sångaren Romeo Moores totala utlevelse. Med rullande trummor och rockabillytendenser blir Loveman det perfekta partybandet, live ska de vara en upplevelse.

www.promopop.com

13 Prominent

Let's Talk it Over

Med sångaren Castelos stämma som ledljus följer producenten och rapparen Colossos med funkslapbas bredvid gammelsoulbeat – resultat: en listraket och dansgolvsfläskläpp modell större! Bättre än så här blir det inte i Sverige 2005.

www.royaltymusic.com

14 Jonas Kullhammar Quartet

Ruskitoonies McArroonies

Tenorsaxofonisten Jonas Kullhammar och hans skivbolag Moserobie vill rädda världen med bra musik, deras slogan är "Independent jazz for world peace". Och de är på rätt väg. Man blir nämligen väldigt nöjd och lycklig av det sväng som åstadkoms. Här tillsammans med Norrbotten Big Band.

www.moserobie.com

15 Hello Kinski

The Story of Eric and Jerry

Med rötter i Karlskrona har detta band bestående av fyra killar med skostorlek 44 nu tagit steget mot en musikkarriär tillsammans. Fullängdaren heter Boys of the Year och låtarna handlar oftast om "tjejer som är dumma mot killar". Ett nynnvänligt exempel är fullproppade *The Story of Eric and Jerry*.

www.tmcnordic.com

16 Sharif

Eagerly Awaiting Anytime

Med små medel (plock på akustisk gitarr och innerlig sång) flyter Sharifs *Eagerly Awaiting Anytime* fram. Och bandet har ett förslag på hur du bör konsumera musiken: "Ta en flaska med mörk rom, gör en pastagratäng och ring någon du vill umgås med". Skåll

www.adrianrecordings.com

17 Tias Carlson

Setting Sun

Från denna Borås-bördige malmöits akustiska värdebutplatta *What I Have Gathered from*

Coincidence presenterar vi härmed en vacker och pockande hymn till den nedåtgående solen och lite annat. Harmonierna är delikata och refrängerna ängsmjuk samtidigt som Tias sång verkligen är prickén över i.

www.blackstarfoundation.com

18 Björns Vänner

Mörkröda tomater

Med tassande blåsarr och texter om grönsaker sjungna på bred skånska kastas man in i David Fridlunds (han spelar trummor) kompisars band Björns Vänner. Den rödgröna röran *Mörkröda tomater* är en charmig liten popbagatell som är svår att få ur huvudet.

www.adrianrecordings.com

19 Those Pyjamas

Kill My Darlings

Ännu mer blås långt fram i ljudbilden bjuder Linköpings-bandet Those Pyjamas (kanske inget klockrent namn...) på i *Kill My Darlings* från sin *Mr Chapman EP*. En lite slängig och



flängig poplåt som tränger sig på helt abruptt. Orgelslingorna är också sötcharmiga. "I'm gonna kill my darlings."

www.promopop.com

20 Vanessa & the O's

Bagatelle

I denna supergrupp med Niclas Frisk (ex-Atomic Swing), Andreas Mattson (ex-Popsicle) och James Iha (ex-Smashing Pumpkins) ligger fokus på sångerskan Vanessa Quinones som växlar mellan engelska och franska. Hennes mjuka chanson-stämma är lindar dig kring hennes finger. Oh la la!

www.virgin.se

21 Quarterhorse

Hey Babe

Altcountrykänslan är rejäl. E Street Band-inledningen och The Band-vibben finns där också. Från inspelningen i Kungsbacka förra sommaren har dock Quarterhorse lyckats få med sig en otrolig värme in i studion och ner på fullängdaren. Dessutom har de gjort en cover på Britneys *Toxic*.

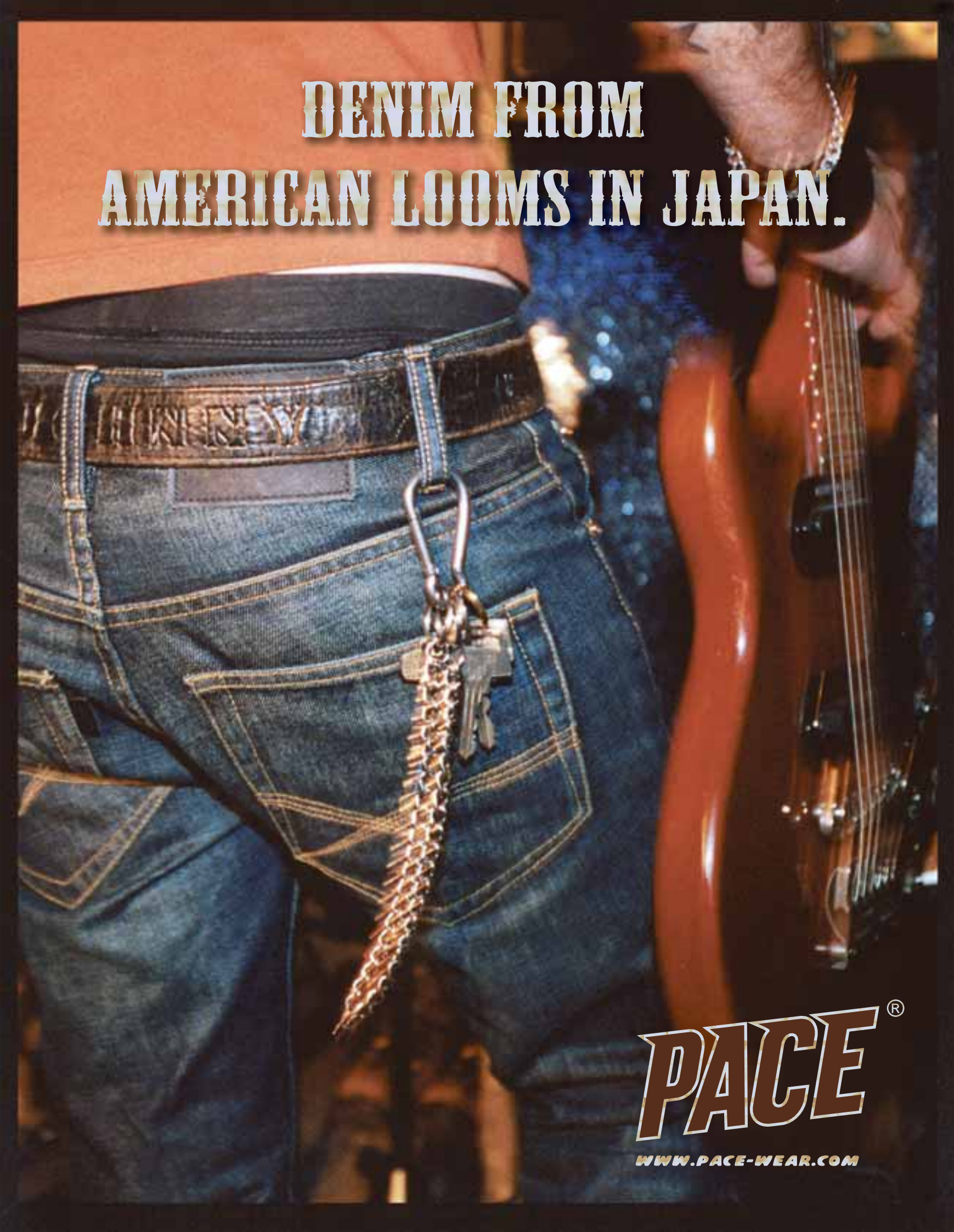
www.wonderlandrecords.com

22 Mellow Dramatic Avenue

Don't Make a Sound

Vilken perfekt avslutning på en platta! Detta drömska och släpande epos måste sända kalla kårar även på en död fisk. Och bandet säger sig vilja bygga nattstämningar istället för "låtar" – mitt i prick! Funkar också suveränt som biläskarmusik.

www.mellowdramaticavenue.com



**DENIM FROM
AMERICAN LOOMS IN JAPAN.**

PACE[®]

WWW.PACE-WEAR.COM



vinyl

Tyska Bpitch Control håller alltid hög kvalitet, så även på de fyra släppte de förgyller våren 2005 med via import. Först ut är labbelbossen **Ellen Allien** och hennes *Magma*, hämtad från fullängdaren *Thrills*. Tre tunga versioner att rocka dansgolv med, varav **The MFA**'s remix är den skönaste.

De båda engelsmännen bjuder själva till storstilat retroparty på *Zone Day*. Djupt begravda i klassisk Detroit-techno levererar de tre spår som borde sätta igång ett och annat spontant rejv i grannskapet.

Tyngre, men för den skull inte mindre dansant, är svenske **Tomas Anderssons** oklanderliga *Washing Up*. Han går från klarhet till klarhet som en av svensk technos intressantaste namn. Denna gång även med en Tiga-remix på köpet.

Sista släppet från Bpitch är kantigare och trasigare i ljudbilden. Mer näsblods-techno alltså, fast utan den stenhårt pumpande basen man kanske förväntar sig. Istället är det smattrande ljud, tokiga infall och en allmänt anarkistisk inställning till allt vad dansmusik heter som präglar de fyra spåren på **Feadz** *Forward 4 EP*.

Dibaba tar käl på rocken i *Kill Rock N Roll (Let it Bleed)* (Deeplay Soultet). Vansinnigt vackert melodios techhouse med en text som borde få alla gitarmanglare att sova dåligt på nätterna. Nyss nämnde Tomas Anderssons remix är bra, men originalet är miltals bättre.

Mats Almegård

singel

Skivbolaget Vapen & Godis debuterar med **My Enemies** *Elil EP*. Fem låtar drömsk pop där inledande *Can't Blame You*, som är bäst av låtarna, påminner om Cocteau Twins och Slowdive medan *Gullvivas koloni* lånat lite dub. Trummaskinskompen ger låtarna en passande skör struktur. Musikaliskt är det schysst men tyvärr brister det fullständigt i sången.

Brothers Demand är mer inne på det elektroniska spåret när de släpper tre-spårssingeln *Itinerary* (Stream Road Music). Produktionsmässigt låter det mycket åttiotal, harmonimässigt mer sextiotal. Kanske är "bröderna" osäkra på sin sång eftersom de valt att lägga så mycket effekter på den. Musiken är basic syntpop kryddad med några irriterande syntar som skär i kroppen.

The Mary Onettes *Make Me Last EP* (Sony BMG) är svulstig brittiskinfluerad pop i stil med Radiohead och Coldplay. Vissa harmonier får mig att tänka på band som Depeche Mode, House of Love och Kent. Samtliga låtar har öppna refränger med många pålägg. Det är tjugigt och blodfattigt.

Brainpools bolag Junk släpper digitala singlar som man kan ladda ner mot betalning från deras hemsida (www.junkmusik.com). Ska man döma av **Metro Jets** spår *Lady Gwendoline* så är det inte värt det om man inte gillar sextiotal med mesig ljus sång. **Brainpools** egna bidrag går i samma tecken samt att de härliga symfonirockinfluenserna finns kvar. Brainpools publik är med stor sannolikhet för mesiga för att bryta mot lagen så en betaltjänst kan kanske vara en god idé.

Martin McFaul är en göteborgare som spelat in fyralåters-EP:n *Maybe You and Me* (Imperial) tillsammans med bland andra Silverbullits basist Jukka Rintamäki. Det här är dessvärre inte min kopp kaffe. Stil-mässigt finns det drag från Sea and Cake, Jim O'Rourke och Smog men det är för menlös, det finns inga låtar. Småmysigt och utan bett, som en kopp chai ungefär.

Backlash har släppt sjulåters-EP:n *Lodestar* (Memento Materia) på vilken man får inte mindre än fyra versioner av titellåten. Det här är klassisk syntpop som låter oerhört mycket Depeche Mode. Den bästa versionen av *Lodestar* är den inledande som har ett ganska hårt och industriellt sound medan låten blivit till en ballad när man kommit fram till den akustiska versionen. Om första versionen låter som *Shame* så påminner den sista snarare om mellanstadiediskklassikern *Somebody*.

De följande spåren *Purity for a Sinner* och *Splinter*, som är min favorit, har samma schyssta känsla som öppningsspåret. Syntpop i den hårdare skolan. Som Dave Gahan hade sagt: I like it!

Fredrik Norberg från Popsicle har producerat debut-EP:n *Groomed & Perfumed* (Promising) med **Nicky The Greek's**. Inledande *Blinded* låter mycket Pavement och har Wannadies-sångaren Pär Wiksten på kör. Även de andra tre låtarna låter lo-fi fast lite rockigare. Inget revolutionerande, men riktigt bra.

Bäst är dock **Paperplanes** vinylsingel *Grow Young* (Imperial). Mannen bakom Paperplane är Eric Palmqvist från Monostar och EP's Trailer Park. Tillsammans med medlemmarna Viktor Hvidfeldt och Tomas Eriksson har han gjort två låtar rak och direkt pop. Singeln har en ljudbild som i sin renhet och enkelhet påminner om band som Pastels och Henry's Dress fast här saknas inte heller element från mer luftigt indie. Andralåten *Trust* har en catchy rytm som för tankarna till Pixies. Paperplane gör det svåra enkelt och det enkla stort.

Isac Nordgren

dvd

JOHNNY CASH

Live at Montreux
EAGLE VISION/PLAYGROUND

Vissa saker ska man låta vara ifred. Om jag inte stängt av den här DVD:n redan efter några minuter så kanske hela min bild av Johnny Cash för evigt hade förstörts. Jag hann dock med att uppfatta att det är en livespelning rakt upp och ned. Från låt ett till låt tjugo. Inga krusiduller med extramaterial, bara pang på.

Johnny med band klädd i svart på en jazzfestival i Frankrike inför sittande publik 1994. Det skär sig ordentligt i mitt hjärta när han sjunger om San Quentin i den miljön. Det här är så långt ifrån Rick Rubins varma famn man kan komma. Men å andra sidan så är ju Johnny Cash alltid Johnny Cash.

Per Lundberg GB

BRITNEY SPEARS

CHRISTINA AGUILERA

Music Box Biographical Collection
MUSIC BOX/BORDER

Häpnadsväckande usla lågbudgetdokumentärer gjorda av ett brittiskt produktionsbolag vars verksamhet bara är snäppet mindre samvetslös än att skicka ut bluff-fakturor. För vad får de fans till Britney eller Christina som köper eländet? En dryg halvtimme på vardera DVD huvudsakligen bestående av intervjuer med icke namngivna brittiska "experter" som rabblar meningslösheter, samt diverse filmklipp på respektive stjärna. Här har producenterna använt sig av lite vad som helst de kunde få tag på.

En väsentlig del av Christina-DVD:n upptas till exempel av nyhetsbilder där hon går omkring på varuhuset Harrods i London. Och den enda musik man får höra är den högst enerverande TV Shop-muzak som spelas om och om igen, eftersom de naturligtvis inte lyckats köpa loss rättig-

heterna till en enda sekund av artisternas egna låtar.

Thomas Nilson

album

ALARMA MAN

Alarma Man
CARCRASH/SOUND POLLUTION

Alltså, så här menar jag. Ska man göra en platta med mycket gitarrer och massor av riff, då ska man ha Göteborgs-bandet Alarma Man som mall och utgångsläge. Det är häftigt med instrumentala skivor. Helst när de är helt "analoga". Det är jävligt modigt att göra så. Att sticka ut hela ansiktet på den här arenan.

Alltså, jag menar så här. Där Steve Albini är evighetens påve och den som bryter mot hans regler ska brinna i landet lagom tills mainstream-häxan åter upp personen. Det är jävligt kaxigt att dessutom göra skivan tio låtar lång. Drygt 40 minuter av gitarrgalenskap. Med ett enda litet undantag. Gitarrsyntén å la Daft Punk som kommer in i slutet av inledande *Sweden Sweden*. Den lilla slingan som gör att låten lyfter till skivans bästa spår. Alltså jag menar så här. Jag älskar gitarrer. Mitt nästa barn döper jag nog till Riff. Men det går att blanda in annat också. Det här är trots sin mastighet en okej platta. Fast den är svår att svälja hel.

Per Lundberg GB

ALKALINE TRIO

Crimson

VAGRANT/BORDER

Crimson börjar lovande med ett skönt pianoparti men det vara bara i drygt 40 sekunder. Sen bjuds det på åttiotalrock, med en oattraktiv variant av nittiotalspunk i andrahandsortering. Basgångarna, som stundtals får en att tänka på The Cure, är ett undantag. Resten är alldeles för poletrat, för överproducerat och välkommat för att beröra.

Andreas Eriksson

ANDREAS GIDLUND KVARTETT

The Happiest Man Alive

IMOGENA

Spelglädjen är påtaglig på Andreas Gidlund Kvartetts uppföljare till *Mandraki Beach* från 2003. Det nästan märks att det är samma gäng som jag såg under en konsert i Göteborg med Marit Bergman tidigare i år, där de verkligen visade att jazz inte måste vara gubbig.

På skiva är det inte fullt lika roande, men jag gillar de fina upptempospårerna; Herbie Hancock å la Headhunters-känslan i *Soho Dot Rythm* och *Cherry Time* med sitt stäbasdrivna djungelgroove.

Och så har de en pianist med de snyggaste brillorna vår sida Buddy Holly.

Christian Thunarf

ANGÁ

Echu Mingua

WORLD CIRCUIT

DIVERSE ARTISTER

Acoustic Brazil

DIVERSE ARTISTER

Afro-Latin Party

KERMIT RUFFINS

Kermit Ruffins

PUTUMAYO WORLD MUSIC/BONNIERAMIGO

Det är inte länge sedan David Byrnes bolag Luaka Bop släppte en trave skivor med kubansk musik, klassisk som nutida. Afro-latin-fans behöver dock inte vänta särskilt länge på nästa utdelning, för i dagarna släpper legendariska New York-etiketten Putumayo tre skivor som visserligen inte handlar om Kuba, men där ens lystmäte av samba och bossanova stillas.

Afro Latin Party och *Acoustic Brazil* bjuder på en odysse i det bästa som finns i genren. Kermit Ruffins-släppet är givetvis



annorlunda, där handlar det i stället om traditionell New Orleans-jazz tungt influerad av storheter som Louis Armstrong. En bra skiva det med, om än inte särskilt nyskapande.

Och får man inte nog av soldränkta rytmer är congaisten Miguel "Anga" Diaz album *Echu Minga* en varm rekommendation. Det som gör den spännande är att han anknyter hårt till den kubanska musikens tradition, men samtidigt plockar in influenser från mer nutida musik som hiphop.

Mats Almgård

BASEMENT JAXX

The Singles

XL/PLAYGROUND

När Simon Radcliffe och Felix Buxton sätter sig ner och samlar ihop singlar kan resultatet inte bli annat än fantastiskt. De öppnar med *Red Alert* från debutskivan *Remedy*, sen följer *Good Luck* från förra plattan *Kish Kash* och redan där är det bara att vika sig, kapitulera och hylla de båda engelsmännen för deras oerhörda fingertoppskänsla för hitvänlig dansgolvsmusik. Ja, och sen fortsätter det: *Romeo*, *Where's You're Head At?*, *Plug It In* och *Samba Magic* är bara några exempel på magiska singelögonblick.

I en singelsamlings natur ligger det givetvis att det inte serveras så mycket nytt. I Basement Jaxx fall så finns det dock med en ny singel: *Oh My Gosh* med sång av Vula Malinga. Den är en rätt struttigt lättsam popdanslåt som dock inte är i samma höga klass som någon av de nämnda. Visst är den bra, men den lider lite av att vara något för stramt hållen. Tokigheterna får inte riktigt blomma ut. Men en hitlåt är det likt förbannat. För den som på något konstigt vis lyckats missa Basement Jaxx är det bara att gå ut och handla denna färgglada explosion till singelsamling.

Mats Almgård

BEECHER

Breaking the Fourth Wall

EARACHE/SOUND POLLUTION

Skivan spelades in redan 2003 men släpps nu för första gången på ett storbolag. Bandet bildades i Manchester i början av 2001 och bjuder på en ganska traditionell hardcore där det inte sparas på krafterna, varken när det gäller Edward Godbys sånginsatser eller resten av killarnas hante-rande av instrumenten. Det ångar på men tyvärr oftast på tomgång. *Burning Surface* är ett undantag med en drömsk inledning där sången sveper fram på ett inspirerande sätt.

Andreas Eriksson

BEYOND SENSORY EXPERIENCE

Pursuit of Pleasure

COLD MEAT INDUSTRY

Drakhon känner industridiggare igen från MZ.412. Beyond Sensory Experience är hans projekt tillsammans med K. Meizter och de båda har med denna tredje del i en trilogi bestämt sig för att utforska människans liv och sexuella drifter. Inte helt ovanligt inom industrimusiken, Throbbing Gristle får väl ses som de stora föregångarna med sina utlevande livekonserter och sexuella experiment.

Musikaliskt handlar BSE mindre om klassisk industri och mer om mörk ambient, eller illibent som genren också har kallats. Svarta streck med grundpenseln, lite röstsamplingar och kvidande stråkljud. Det är stundtals vackert, men oftast alldeles för sövande.

Mats Almgård

EL CACO

The Search

BLACK BALLOON/PLAYGROUND

Riffglad norsk hårdrock som rör sig obehindrat mellan party-stoner i stil med Queens Of The Stone Age och ångestrock liknandes norrländska Koma. Egentligen tog orden slut där men jag kan tillägga att de emotionella bitarna lämnar djupast avtryck och framstår som det mest gedigna och tilltalande hantverket.

Roger Bengtsson

THE CHARADE

The Best is Yet to Come

SKIPPING STONES RECORDS

Popnördar titta hit! Svenska The Charades album *The Best is Yet to Come* är twee ut i fingerspetsarna (om en skiva nu kan ha fingerspetsar). Det låter försiktigt, somrigt sött och mycket nittotalsdoftande. Problemet är att allt efter en stund låter likadant. Låtarna flyter in i varandra och det försiktigt mesiga blir i längden påfrestande.

Ingela Matssons operonligt väna röst är en bidragande orsak. De menlöst tassande melodierne en annan. Det här är helt enkelt en skiva vars helhet bara riktigt, riktigt mesiga nördar står ut med. Vi halvmesiga nöjer oss med en låt då och då när nittotalsnostalgin grabbar tag i oss. Men det händer inte så ofta.

Moa Eriksson

CHEATIN' HEARTS

Cheatin' Hearts

DUSTY/BORDER

Ibland finns det ingenting bättre än en dos klassisk honky tonk och country. Rejala musikstilar som handlar om hjärta och smärta, själva livet. I Sverige har genererna slätats ut och tappats på glöd av dansbanden som gett dem dåligt rykte. Och det finns ytterst få grupper som kan lira country på ett övertygande sätt. En av dem är emellertid Cheatin' Hearts som bildades av steelgitarristen Peter Andersson och sångerskan Marina Uppgren. Hon hade vunnit en talangtävling, han spelade i Clayfeet Stompers och tillsammans med folk från bland andra Jake & the Spitfires bildade de det nya bandet. Den självbetitlade debuten spelades in under bara tre dagar i höstas.

Av skivans elva spår har gruppen skrivit tre egna och valt ut covers som *I Still Miss Someone*, *It Wasn't God Who Made Honky Tonk Angels* och *(It's A Mighty Thin Line) Between Love and Hate*. Välskända låtar som dock inte är helt uttjätade. Uppgren sjunger dem klart godkänt, Andersson briljerar och musiken har rätt slags twang. Ändå är det något som saknas och efter bara några låtar längtar jag efter att få höra originalen igen. Det låter bra om Cheatin' Hearts men än så länge fungerar sextetten mest som ett coverband.

Robert Lagerström

CARL COX

Second Sign

PIAS/PLAYGROUND

Super-DJ:n Carl Cox rockar dansgolv över hela världen, hela tiden. Han flyger från stad till stad, mellan olika stora rejv och mindre fester. Gaget är högt, men bakom sina tre skivspelare brukar han leverera tillräckligt med krut för att alltid bli utsedd till åtminstone en av de tio bästa i världen. Även när han ger ut ett album med egenproducerad musik handlar det mycket om att rocka dansgolv, och låtarna är hopmixade som i ett långt DJ-set. Carl Cox känns igen i sin blandning av housig techno med lite tribalinslag, men tyvärr är det sällan det lyfter. Ingen tvekan om att det kommer att få folk att lyfta på dansgolvet, men som låtar betraktat är det rätt blekt. Det finns visserligen undantag som den sköna

discohousepastejen *If I Fall (Would You Let Me)* med sång av Onallee. Påminner en del om Armand van Helden's klubbbrökare *My My My* och då är det kul – stark melodi kombinerat med vansinnigt dansdriv. Men annars hjälper det inte så mycket att Cox tagit hjälp av bland andra Roni Size.

Mats Almgård

THE DISSOCIATIVES

The Dissociatives

ELEVEN/CAPITOL

SCENARIO ROCK

Endless Season

JIVE/SONYBMG

Två gånger tvåmannaband. Det ena med förflutet i Silverchair. Det andra med en intention att göra postmodern rock. Vilket här betyder (och nu i båda fallen) tom och innehållslös gitardriven frustande pop med lite elektronisk krydda. Men tyvärr, det duger inte att slänga in lite samplingar och fräscha ljud för att göra skivor intressanta. För intressanta är det minsta dessa övertrista album är.

Mats Almgård

DIVERSE ARTISTER

Childish Music

STAUBGOLD/IMPORT

När man är liten är man som mest formbar brukar det heta. Det må stämma, och i så fall är det väl synd och skam att det pumpas ut smurfhits och småstjärnor-samlingar av så usel kvalitet. Vet inte om det är just detta som ligger bakom CD:n *Childish Music*. Men en sak är säker – det här är mil ifrån smurfarna. Mestadels är det obskyr electronicapop som bjuds barnen, eller är det inte för barnen? Titeln säger ju barnslig musik så det kanske bara är en terapistund för de inblandade likt primalskrikterapi som var en stor grej på sjuttioalet? Ja, så är det nog, för jag antar att det var lika jobbigt att ligga bland andra vuxna i en frottéklädd grupp och skrika ut sina smärtsamma födslovändor som det är att sträcklyssna den här skivan. Ett par spår är kul, det ska inte glömmas, men som helhet är det här alldeles för flippat för att man ska stå ut.

Mats Almgård

DIVERSE ARTISTER

Punkjävlar...en hyllning till Eddie Meduza

DIVERSE ARTISTER

Äggröran 6

VRÄVARNA

Ultimate Vrvö Collection

AGG, TAPES & RECORDS/BORDER

Skivbolaget Ägg, Tapes & Records leder den svenska utvecklingen när det gäller att släppa svenska skivor där under bältet-skämt står framför kvalitet. Med tre nya samlingar befäster de sin position ytterligare – och det är bara att beklaga.

Eddie Meduza anses av många vara en svensk legend. Under hans karriär hann han släppa en mängd låtar som många säkert skrikit till på fyllefester under ton-åren. På *Punkjävlar...en hyllning till Eddie Meduza* samlas en rad svenska punkband, bland annat framför De Lyckliga Kompisarna klassikern *Punkjävlar* och Mimikry ger sig på *Kuken står på Mats Olsson*, men jag har svårt att se eller höra humorn i musiken.

Äggröran 6 består av över 30 låtar och det är ungefär 30 för många. Om humorn är svår att spåra i Eddie Meduzas musik så är det näst intill omöjlig att hitta på den här samlingen. En lättitel som *Fitta, fat, handgranat* är ett exempel på humor som inte borde tilltala någon, och så fortsätter det genom hela skivan.

Vrävarna toppar ändå listan över osmaklig musik. Deras punkrock är fylld till kanten med sexuella referenser och



att de nu släpper en samling är ofattbart. Stäng av!

Andreas Eriksson

DIVERSE ARTISTER

Ragga Ragga Ragga! 2005
GREENSLEEVES/BORDER

Det första man noterar när man ser urvalet på *Ragga Ragga Ragga! 2005* är att Elephant Mans dominans inom jamaicansk dancehall verkar vara över. Arton spår och inte ett enda från "The Energy God". Istället är det Vybz Kartel och stjärnskottet Macka Diamond som gäller. Tillsammans står de för inte mindre än sju bidrag. Beenie är tydligen av någon anledning fortfarande populär medan Bounty Killer och Capleton, som käkar alla de nya kidsen till frukost, bara har varsin låt placerad i slutet av skivan. Tiderna förändras snabbt på Jamaica. Dessvärre.

Dancehall må vara populärare än någonsin på klubbarna men musikaliskt har det helt gått i stå. De flesta nya rytmerna är tråkiga upprepningar av gamla innovationer och artister som Voicemail har aldrig gjort mig glad. Texterna handlar som vanligt om bling bling och pum pum.

Men tråkigast av allt är ändå urvalet. Var är brudarna? Nina Sky, som är den enda kvinnliga artisten på skivan, är en flörtkula jämfört med Ce'Cile, Lady Saw, Lady G eller Tanya Stephens.

Det finns massvis med begåvade artister inom jamaicansk dancehall, i all skit finns det guldskor. På *Ragga Ragga Ragga! 2005* glimmar det dock inte till särskilt ofta.

Isac Nordgren

DIVERSE ARTISTER

Raw Fusion Bass-Ment Classics
JUGGLIN/BONNIERAMIGO

För alla som bor i Stockholm har Raw Fusion kommit att betyda svett, glädje och musikaliska uppenbarelser någonstans mellan soul, hiphop, house, techno, funk och jazz. DJ Mad Mats har sett till att hålla dansgolvet kokande på egen hand och med hjälp av inbjudna storheter som The Roots och Jazzanova. Logiskt nog har klubben ynglat av sig ett skivbolag och det är på detta bolags sidoetikett som *Bass-Ment Classics* släpps. Därmed skalas musikstilarna som gäller ner till främst hiphop och dub. Samlingen kräver en bra basanläggning för att hantera de tunga basgångar, hiphoprytmerna och skruvade dubljudd som vältrar sig runt på de fjorton spåren. Här samsas klassiker som Roots Manus *Witness Dub* med nyare och osläppta spår. Allt förenas av en kärlek till basgången. Och denna kärlek är allra rödast och vackrast i Hearin' Aid-remixen av soulskönsångerskan Linns *Available*.

Mats Almegård

EDGE OF FOREVER

Let the Demon Rock'n'roll
MTM/SHOWTIME

Låt demonen rocka? Nja, på denna tafatta blandning av Bon Jovi möter Deep Purple lär demonen snarare sitta vid ett gulligt plastbord och dricka saft och plocka förstrött i skålarna med snask efter ett lyckat kast i fiskedammen. Möjligen framme vid den fatiga *Feel Like Burning* att han slår takt med sugröret mot ballongen innan han blir gnällig och kräver mer spännande leksaker.

Roger Bengtsson

EELS

Blinking Lights and Other Revelations
VAGRANT/UNIVERSAL

Mark Oliver Everett, ofta kallad för E, verkar haft beslutsångest inför nya plattan. I alla fall om vi snackar urval av låtar, för så pass bra är inte de 33 spåren att denna dubbelplatta är befogad. Med handen på

hjärtat är det inte många dubbelalbum som lyckas med detta fullt ut.

Blinking Lights... låter i sina bästa stunder som debutalbumet *Beautiful Freak*. Smått vemodigt och tilltalande, utan att helt förpassas till en molldränkt dalgång. Plus E:s småcoolt halvhesa stämma. Men mest luktar det lekstuga med inspelningsknappen nedtryckt lite väl länge. Nedbantat till två tredjedelar hade funkade, men inte i nuvarande form.

Niklas Simonsson

ELECTRELANE

Axes
TOO PURE/PLAYGROUND

Om Electrelane är representativa för befolkningen i sin hemstad Brighton i England måste psykologerna där tjäna storkovan. Axes är fylld av kluvna personligheter. Från den sensulla *Gone Darker* som slukar upp motorvägen likt en scen ut *Lost Highway* till sju sekunder av lågmält gnissel i *I Keep Losing Heart* är steget långt, men spåren är inte omöjliga för mig som lyssnare att kliva i, kanske till stor del för att det ekar tilltalande av Sonic Youth när de var som coolest. Det finns någon sorts slapp attityd här, och med undantag för frijazzandet i *Business Or Otherwise* har skivan ett enhetligt pulserande som håller ihop dess form likt en rytmisk ram.

Mikael Barani

HENRIK ENSKOG

Så här i efterhand
CASCATOMA RECORDINGS

Det är ju som det är med visor. En del försöker förnya dem på olika sätt, andra finner ingen anledning till det och fortsätter följa det spår de en gång slagit in på. Men det är intressant hur Henrik Enskogs debut ändå tar tillvara både tradition och förnyelse. Det är väl i och för sig så att debutanter i genren idag ändå har med sig en del av den moderna visan i bagaget, men ändå... För på något sätt finns både det nya och det gamla hela tiden närvarande. Och visserligen är det inget som revolutionerar vare sig världen eller den musikaliska tillvaron, men det är ett charmigt litet stycke CD-skiva. Bra låtar, bra texter, helt i vilken vistradition som helst, på ett positivt sätt. Det enda jag kan känna mig obeslutsam inför är den blandning av elegans i melodierna och svajighet i framförandet som kan finnas.

Jag har aldrig haft något emot svajighet, ruffighet eller fulhet i musiken, det kan vara det som berikar, som gör allt till något utöver det vanliga. Men här känns det ibland lite malplacerat. Som att ändå elegansen vill dominera. Och då känns det oplanerat. Och det är synd, speciellt på en CD med visor. Och alldeles speciellt på en CD med visor som ändå är så pass bra.

Magnus Sjöberg

FALCONER

Crime Vs Grandeur
METAL BLADE/BORDER

Föregångaren *The Sceptre of Deception* hör till de sämre alster som hamnade i min stereo under 2003. Av förställiga skäl har detta Mjölby-gäng valt att justera sitt sound åt en snabbare och hårdare inriktning och det ilska bettet i gitarren lyckas nästan övertyga mig om att Falconer hittat hem. Vore det inte för Nanne Grönwall-refrängerna skulle jag möjligen orka bry mig mer men nu går *Crime Vs Grandeur* samma väg som en undermålig produkt i Sverker Olofssons hand.

Roger Bengtsson

FAUNA FLASH

Worx – The Remixes

EDDY MEETS YANNAH
Just Like

COMPOST/BORDER

När Compost lanserade sin första *Future Sounds of Jazz* en gång i tiden kändes allt fräscht, nytt och trevligt. Ja, det går inte att beskriva det annat än som just trevligt. Och det är ett ord som kan tala om att saker just är bra, trevliga. Men trevlig kan också användas som en undanflykt när något egentligen inte är så värst intressant, då blir det lätt trevligt. Från att ha varit ett trevligt bolag i betydelsen bra, har de på senare år gått och blivit trevliga i betydelsen harmlöst. Självklart finns det undantag, senaste *Future Sounds of Jazz*-samlingen rymmer ett par pärlor.

Men när Fauna Flash samlar sina mixar av The Underwolves, Joseph Malik, Hidden Agenda och andra är det inte så kul. Och det är dessvärre inte Zagreb-duon Eddy Meets Yannah heller. Det är så mallat efter vad som ska finnas på Compost. Ni vet, trevligt i den andra betydelsen.

Mats Almegård

STEFAN FREDRIKSSON

Bakom stängda dörrar
WEST COAST/BTM

På något sätt är det lite av både en förbannelse och en välsignelse att det går. Att Lars Winnerbäck blivit en sådan tydlig referens. För det är lite svårt att komma runt den parallellen när det gäller Stefan Fredriksson. Och det är inget fel i det, tvärtom. Men det är inte bara det. För det känns också som att Fredriksson ligger mer förankrad i nyvisetraditionen, om man kan kalla den så. Visserligen mer åt pop- och rockhållet, men ändå. Ofta på grund av texterna, många betraktelser, mycket vardag, men inte så det blir grått och trist. Ett par fyndiga formuleringar, men också mycket naturlighet, som att både sånger och texter skrivit sig själva, även om det finns mycket arbete bakom. Trots allt blir det ändå lite för lite som sticker ut för att det ska kännas riktigt bra, så där så att man bara vill ha mer. Det är inte långt ifrån, det är habil och stabilt, men det där lilla extra saknas. Det där som krävs för att nå ut ur bruset.

Magnus Sjöberg

GEIGER

Out of Tune
FIRM/KOMPAKT

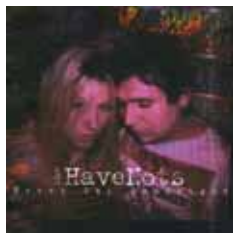
Lilla bolaget Firms skivor distribueras av Kompakt och när inledande *Hot Body* ljuder i högtalarna är det inte svårt att förstå varför. Denna samplingsdrivna låt andas mycket av den poptechno som Kompakt stått för på många av sina släpp. Men Hamburgbaserade Geiger är inte bara ute efter att göra melodios dansgolvs-musik på *Out of Tune*. Med elektronik, bas, gitarr och sång skapar han i stället ett nytt litet universum för varje spår på skivan. Det kan handla om discopunkfunk i *Cocaine-e* som skulle kunna platsa på en DFA-samling. Men det kan lika gärna handla om shoegazerpop som i *Five Years* eller om smärtsamt vackra och vemodiga popharmonier som i skivans bästa spår *Bless the Lord*. Och då har jag inte nämnt bluestolvorna i *Interlude*. En skiva att upptäcka mycket på. Allt är inte bra, men det mesta håller hög klass.

Mats Almegård

ALEXANDER HACKE
Sanctuary

KOOLARROW/BORDER

Einstürzende Neubauten-medlemmen Hacke har plockat med sig lite instrument och en bärbar studio på sina resor i världen. Sen har han satt sig ned tillsammans



med artister som J.G. "Foetus" Thirlwell, Algis Kizys från Swans, Caspar Brötzmann och Nils Wohlrabe från The Leather Nun. Tror man att man redan nu fått en bild av hur det låter har man gissat rätt. Det är i mångt och mycket en skiva som bottnar i 1980-tals-ångestrock och industrimusik. Men det finns lite utrymme över för dubbigare tongångar och lite mer elektroniska infall. Det är då skivan är som bäst. Sämst är det när Hacke och de andra brakar på med feta lager gitarrer som maler och manglar precis som Swans gjorde en gång i tiden. Här finns ingen riktning framåt om man så säger. Det låter som en upprepning och en bakåtblick. Och det är synd, för han kan ändå komponera fin musik när andan faller på.

Att Hacke varit gitarrist åt Gianna Nannini må se otippat ut på pappret, men så är det. Och faktum är att det är hennes höjdpunkt *Per Sempre Butterfly* som når högst höjder på *Sanctuary*.

Mats Almgård

HANGFACE

Freak Show

COLLECTIVE/BONNIERAMIGO

Som ett dödstrott Def Leppard som överdoserat sig på Stone Temple Pilots. Hangface kommer från Tromsø i Norge. Som är känt för att plocka upp nya trender och faktiskt skapa nya. Tänker på den technosen som tog fart där i början av nittiotalet.

Fast Hangface är nog inte ämnade att bryta ny mark. Snarare ska de trampa i redan uppkörda hjulspår och rikta in sig på den Nordsibiriska marknaden.

Per Lundberg GB

HAVENOTS

Never Say Goodnight

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Sophia och Liam skriver, spelar gitarr och sjunger. Det handlar om spröda, ganska enkla, poplåtar. Snyggt arrangerat. Snygga låtar. Både Liam och Sophia har bra sångröster. Finns inte så mycket mer att säga egentligen än att *Never Say Goodnight* är bandets andra platta och att om allt kläffar så kommer den att göra dem erkända utanför hemlandet.

Per Lundberg GB

HOME

No. 15

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Mercury Rev, Flaming Lips, Neutral Milk Hotel, Elf Power, The Olivia Tremor Control. Home kommer från Tampa i Florida och bildades i början av nittiotalet. Det här är deras femte platta. Och visst är det bombastisk popmusik med ett jävla driv. Med klurigt vackra synt och gitarrslingor. *No. 15* är en skiva som växer hela tiden. I slutet av året så kanske den står som segrare. Just nu håller den på att ta form.

Per Lundberg GB

IKAROS

Speak Music

KASUAL/SOUND POLLUTION

Det är svårt att missta sig på vem det är som sjunger i Ikaros. Bolaget Kasual har väl närmast patent på David Lehnbergs lagom atonala och skriande röst efter att även ha släppt skivor med hans andra band Ariel Kill Him.

Problemet med Ikaros är att det inte skiljer sig från just AKH. Parallellerna är feta och drypande, där det mest utmärkande är sängstrukturens uppbyggnad kring melodramatiska popriff. Eller ersätt det där med enerverande larmande som sticker i öronen istället för att övertyga. Så här låter det i bakgrunden när en gulligt luden nallebjörn blir knivskuren och börjar blöda mjuka fjädrar. Och ingen vill väl se en gulligt luden nallebjörn blöda?

NATALIE IMBRUGLIA

Counting Down the Days

BRIGHTSIDE/SONYBMG

Nejnejnej!!! Ingen vill lyssna på så här utslätad och könlös popmusik – det är min genuina förhoppning! Hela sörjan består av knappt nynnbara melodier och kraftlösa sånginsatser. Natalie Imbruglia kommer endast att komma ihåg som "den där söta tjejen i *Torn*-videon". Gonatt!

Gary Andersson

J.VIEWZ

Muse Breaks

DEEPLAY MUSIC

Tidigare har israelen Jonathan Dagan släppt breakbeatskivor under aliaset Violet Vision. Som J.Viewz tar han ett kliv mot chilloutmusiken som vi lärt känna den från bland andra Röyksopp. Men de uppklippta rytmerna finns fortfarande med i en del spår och det är faktiskt då det är som mest intressant. I titelspåret blandar han ettriga beats med jazzinfluenser till en smidig och vacker låtskapelse med fin sång av Noa Lembersky.

Det finns ett par spår till som är vackert elektroniska, *Your Country* är ett exempel. Men som helhet har Dagan gjort en lite för snäll och anpassad skiva. Skön produktion och luftiga melodiskisser, visst. Men lite för snällt, lite för anonymt för att det ska hålla hela vägen.

Mats Almgård

JAGA

What We Must

NINJA TUNE/PLAYGROUND

Halva Jaga Jazzist har försvunnit. De jaevla jazzisterna har lagt större delen av elektronikan och drum'n'bass-flirtarna på hyllan till förmån för sjuttiotalets svulstiga progrock. Korta, snabba låtar får stryka på foten för långa, tunga epos. Låter det skrämmande? Det tyckte jag också.

Inställningen till *What We Must* avgörs av hur pass konservativ man är som lyssnare. Vill man att Jaga ska låta som på A Livingroom Hush och har svårt med artister som antas vara former är det en stor besvikelse. Men för mig, som är en sann förespråkare av experiment och nya vyer, är det en intressant utmaning.

Det är främst bläsektionen som hjälper mig att navigera och bli påmind om att det finns lite Jazzist kvar. Och de omiskännliga, undersköna melodierna ligger fortfarande i förgrunden; varma och kalla, ödsliga och intima. Jag har aldrig någonsin hört liknande harmonik som i till exempel *Stardust Hotel*.

I Have a Ghost Now What? är något som måste höras. Den är en fantastisk resa, som om Herbie Hancock spelat in en ny version av *Maiden Voyage* genom ett C64. Kyliga *Swedenborgske Rom* får mig nästan att gråta och *Oslo Skyline* innehåller ett mörker Jaga inte visat upp förut.

Jaga Jazzist har tagit ett kliv in i den femte dimensionen, än en gång omdefinierat begreppet jazz och helt musikaliskt korrekt kortat ner namnet. *What We Must* är ett nytt kapitel i bandets historia. Men ibland saknar jag hits som *Animal Chin* och *Real Racecars Have Doors*.

Christian Thunarf

JEANS TEAM

Musik von Oben

PLUXEMBURG

Karin Magnusson i SVT:s Studio Pop menade att *Musik von Oben* var en skiva för hela familjen. Visst har hon rätt. Detta album rymmer mycket, många stilar, influenser och idéer. Samtidigt måste man bli lite nyfikna på vilken trevlig familj det måste vara där barnen väljer bort smurfittarna till fördel från ett fyrman-

Mikael Barani

naband från Tyskland som blandar pop och elektronik i sann Kraut-tradition. Men till skillnad från klassiska Kraut-akter är Jeans Team hela tiden väldigt lättillgängliga och har ett sinne för poppiga refränger som kanske normalt inte måste förknippas med genren. Och Karin, det kanske var just den lättillgängliga sidan du menade med musik för hela familjen?

Tydligast är poppen i singelspåret *Oh Bauer* som är en vemodigt fin låt om bondelivet. Längst bort från traditionell pop är nog *Königin* som känns som en rejäl D.A.F.-pastiche: samma rullande basgång, samma enkla text som herrar Delgado-Lopez och Görl serverade om och om igen. Men med lite uppdaterat technosound på det hela då. Vet inte om hela min familj skulle gilla den här skivan, men jag gör det definitivt.

Mats Almgård

JEREMIAH

Too Much is Never Enough

DEAD FROG RECORDS

Love Anthem skulle lika gärna kunna vara en bortglömd låt med Depeche Mode. Många gånger låter sångaren Erik Persson skrämmande lik Dave Gahan. Efterföljande *Strangers* och *Burden of a Lie* låter som om Ville Valo i HIM skulle ställa upp i Eurovisionsschlagerfestivalen med Aha som kompband.

Det är – hur fanigt det än låter – inte negativt menat. Men jag funderar över varför åttiotalet just nu verkar vara så omätligt populärt. Här och var hör man new romantics hit och post-goth dit. Bloc Party, Interpol och Franz Ferdinand är bara några flaggskepp i farleden. Inget ont om dem, men börjar det inte bli väldigt tjugatig och förutsägbart?

Där ovan nämnda band enbart håller sig till "the dark side" rotar Jeremiah även fram sina favoritplattor med Aha, Duran Duran, Culture Club och andra mer lättsamma akter från pastellfärgernas årtionde. Det blir ganska varierat mellan deppiga verser och glättiga refränger alltså. Som vanligt blir det problem när låtarna bygger på tafatta försök till starka refränger. Singeln *Lifelines & Lullabies* är ett utmärkt exempel. Versen är smått fantastisk, men låten som helhet förstörs av en radionsmörande refräng.

Hur som helst, Jeremiah är tveklöst det bästa jag hört från Dead Frog sedan jag först stiftade bekantskap med bolaget för tre år sedan.

Christian Thunarf

KIN

The Zombic Hunch

BLOMKRAFT/BORDER

Hon har en speciell röst. Lite barnslig. Hennes texter handlar om att man som tjej måste vara stark idag. Musiken vilar på standardiserade datorbeats och elektricitet. Tyvärr så är det svagström det handlar om. Textmässigt sjunger Kin om naiva dagboksanteckningar. Som helhet är det långtråkigt och blodfattigt. Kin har gjort sin första och enda skiva.

Per Lundberg GB

LALI PUNA

I Thought I Was Over That – Rare, Remixed and B-sides

MORR/BORDER

Tyska elektropopparna Lali Puna satte tillsammans med Markus Achers andra grupp The Notwist, lite drömsk guldkant på min tillvaro för fyra, fem år sedan. Deras hjärtliga knasterpop, altronica, electrindie (eller vad man nu ska kalla det som ibland kommer från Island, Morr och FatCat) hade en kärleksfull tysk värme som var svår att värja sig mot. Lali Punas *Faking the Books* som kom förra året hann jag liksom



inte med, tiden har ett tempo, musiken ett annat ibland.

Den här dubbelsamlingen med lite bråte som blivit över genom åren är, trots att jag oftast ogillar den här typen av krafs, en ganska rolig femårig summering av vad genren har att erbjuda. Här trängs Tim Simenon med Weatherall/Tenniswod, Slowdive med To Rococo Rot – alla under Lali Punas varma överseende. Det är på det stora hela ganska gott och väldigt fint utan att egentligen beröra särskilt mycket. Dessutom fick jag en näve gulliga Morr-klistermärken att klistra på min laptop.

Fredrik Eriksson

LIFEHOUSE

Lifehouse

GEFFEN/WARNER

Jason Wade gör relativt vacker musik även om det stundtals är lite väl smörigt i solskenet. Grundad i den akustiska gitarren och med träffsäkra refränger gör Lifehouse plats för sig på vilken radiokanal som helst. En musik som du kan lyssna på med dina föräldrar, jag vet inte om det är bra eller dåligt. Lite mer attityd hade inte skadat, men det är kanske inte meningen i det här fallet.

Andreas Eriksson

JEANETTE LINDSTRÖM

In the Middle of This Riddle

BONNIERAMIGO

Svenska jazzartister blir sällan stora hemmavid. Annat är det i länder som Frankrike. Där är Jeanette Lindström stor. Det här är hennes fjärde egna platta. Förutom en bra röst så slås jag av hennes känsla för pianot. Exakt, nästan matematisk, fast med massor av hjärta. Som ett måttligt jazzfan blir i längden *In the Middle of This Riddle* väl bombastisk i ett svep. Men i små doser är den helt fantastiskt vacker. *You Can Rely On Me*, *End* och *Leaf* är tre kanonlåtar.

Per Lundberg GB

LOVE SUPREME

Love Supreme

HOOB/BORDER

Love Supreme kommer från Göteborg. De är så där fem-sex stycken, säkert skolade, musiker. De spelar någon form av jazzig vuxenpop som passar utmärkt för P4-lyssnare och Go'kväll-tittare. Eller för människor som stannar hemma en lördagskväll för att äta gott och ha mysigt med en flaska vin istället för att dricka på tok för många öl och skråla sig hes till favoritbandet som spelar på någon sunkig klubb innan det är dags för efterfest där man super bort tunnelbanekort och den nyinköpta vinylsingeln och tänker nästa dag när man åker hem på morgonen och känner sig som en vampyr i dagsljuset att aldrig mera dricka tills någon ringer och säger att put on your best dress baby så drar vi till Debaser för den och den spelar plattor och vi ska dansa hela natten... Ungefär så.

Annica Henriksson

MADRUGADA

Welcome Back to the Deep End

CAPITOL

Madrugada är stora i hemlandet Norge och de går säkert hem i alla läger. Från blonderade Höyre-anhängare till svartklädda svärmodiga män. Och där har vi problemet. När nu Madrugada väljer att anpassa sin musik för de stora arenorna har de gjort ett val. Ett val som kan göra dem lite rikare men där mycket gått förlorat. Stämningen är fortfarande tilltalande mörk men det får inte bli Simple Minds eller U2 av Madrugada. Akta er, många äro de som trillat ned i detta djupa hål. Hålet där arenarocken bubblar och små röda

män med eldgafflar springer omkring. Där är det varmt. Jävligt varmt.

Jonas Elgemark

MAGELLAN

Symphony for a Misanthrope

INSIDEOUT MUSIC/BORDER

I mina öron leds tankarna till fjolårets platta *Loss Angeles* av finnarna i TOC. Inte så mycket musiken som den stora splitt-ring alla influenser bidrar till.

Standardiserat pianoklinkande av klassiskt snitt i *Pianissimo Intermission* följs av rätt sunkiga och metalliska tongångar i *Doctor Concoctor* och resten av skivan hamnar någonstans mitt emellan. Störst nöje framkallar den arton minuter långa *Cranium Reef Suite* men det räcker ändå inte riktigt. *Symphony for a Misanthrope* är förvisso ingen riktigt dålig skiva men denna typ av progrock har hörts i intressantare varianter tidigare.

Roger Bengtsson

ERIC MALMBERG

Den gåtfulla människan

HÄPNA

Om Eric Malmbergs tidigare duo Sagor Och Swing var instrumental ekvilibristisk orgelpop med folkmusiktendenser är hans soloskivor betydligt mer inåtvända. Denna gång mer bokstavligen än annars med psykologi som tema. Han är beundransvärd den där Eric. En tidig Jean Michel Jarre, Ralph Lundsten och förstås fortfarande lite Bo Hansson. Konsekvent och ofta långt bort från allt annat tjafs sitter han i en skog och gör new-age-musik som är så fruktsamt mossaig och teoretiskt kräfrankallande men ändå så fascinerande och oftast otroligt vacker. Musik som i sin totala ärlighet är så pretentiös och som ändå känns så anspråkslös. Den gåtfulla människan fyller mig lika mycket med äckel som med ett avslappnat jubel. Att lyckas med det är psykologi på mycket hög nivå.

Fredrik Eriksson

MARIO

Turning Point

J/SONYBMG

Usher ville vara Michael Jackson eller Bobby Brown när han slog igenom, 18-åriga Mario vill vara Usher. Det hörs med all önskvärd tydlighet på *Turning Point*, en skiva som knappast utmärker sig för sin originalitet. Överlägset bäst är hitsingeln *Let Me Love You* som är en så förtjusande förförelseballad att det gör detsamma att konceptet är välbekant. Men annars finns det inga skäl att ta ner Darin-postern från väggen och sätta upp Mario istället.

Thomas Nilson

MARVEL

Five Smell City

BLACK JUJU/SOUND POLLUTION

Tre unga killar från Linköping utgör bandet Marvel och har tillsammans med producenten Otto Leary tagit fram ett skönt rockalbum. Låtarna har tempo och levereras med en stor portion energi. Men det stör mig att det är på tok för mycket gitarrsolon. Man får en känsla av att låtarna varit för korta och på så vis fått nödlösningen att förlängas med intetsägande, ganska trista solon. Det blir lite för mycket av det goda, då det återkommer i var och varannan låt.

Men om man bortser från det, finns det en hel del sköna låtar som har en touch av Hellcoptersoundet. Då tänker jag främst på titelpåret *Five Smell City* och *Flame On* som skulle kunna vara en blandning av Hellcopters och The Jet. Trots att skivan är väldigt bra blir den som ett tuggummi i längden. Den tappar smaken och har en tendens att bli långtråkig.

Marléne Fransson

MARIA MCKEE

Peddlin' Dreams

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Det var i slutet av lumpen. U2 spelade på Ullevi. Jag, Roger, Norberg och Bylund tog tåget uppifrån kylan ner till Eriksbergsväret i Göteborg. Det var en varm nationaldag och det kändes stort att vandra in på det nedlagda varvet bland alla tusentals människor. Som uppvärmare skulle Pretenders, Big Audio Dynamite med Mick Jones och en tjej som hette Maria McKee med sitt band Lone Justice agera. Måarna höll låg profil den dagen och regnet strilade när Maria först av alla intog scenen. Hon gjorde inget större intryck på mig då. McKee fortsatte solo och har spottat ur sig skivor i maklig takt. Tycker inte att hon gör något speciellt. Bara en kvinna med gitarr som gör standardiserade singer/songwritelåtar.

På *Peddlin' Dreams* skimrar det till två gånger. *Sullen Soul* och *People in the Way* är spår som får mig att lyfta blicken. En elektrisk och en akustisk pärla på en annars småtråkig skiva. Ovanlig Neil Young-cover i *Barstool Blues*. I genren kvinnor med gitarr finns det mycket att upptäcka som är intressantare än just den här skivan.

Per Lundberg GB

TOM MCRAE

All Maps Welcome

SONYBMG

Han säger själv att det är det mest melodiska album han gjort. Och att det inte finns så många sånger om dödande. Det får man hålla med om. Tom McRae ger ett rätt harmoniskt intryck även om det ju finns en del disharmoni med här också, men allt verkar ligga på ett personligt plan på något sätt. På ett sätt som andas optimism. Några riktigt bra låtar i en tradition jag har svårt att motstå. Ensamma gitarer, som en värbris, starka låtar, starka texter, sparsamma med pregnant och kärnfulla arr. Inledningen *For the Restless. Strangest Land*. Den underbart i sammanhanget nedtonade och trollbindande *My Vampire Heart*. Så man hittar hem igen.

Titeln anspelar på att han bland annat genom albumet ville försöka hitta tillbaka till sig själv. Och då är väl alla kartor välkomna. Det känns också som att han emellanåt ger dem vidare till de som lyssnar.

Magnus Sjöberg

MELVINS

Mangled Demos from 1983

IPEACA/BORDER

Vissa saker bör förbli oupptäckta. The Melvins original line-up från åttiotalet är en av dem. Finniga tonårsansikten, mögliga källare, första elgitarren och avslagen folköl präglar dessa inspelningar, som härstammar från "1983 or so".

Plattan släpptes inte då och det finns ingen anledning att släppa den nu. Eller också handlar det om punkhumor bortom min förståelse.

Christian Thunar

MESHUGGAH

Catch Thirty-Three

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

Så sent som 1989 kom Meshuggahs debut. Bandet har ofta nämnts som förebilder för nittiotalets större dödsmetallband.

Meshuggah spelar repetitiva riff, men utan det moderna industriljudet som kännetecknar Rammstein. Det ger en mer svettig känsla, men gör det däremot inte finare eller bättre. Långa stunder är musiken ett stälbad. Sångaren slår ner på varje ord som om han dämmer näven i bordet. Gitarristerna och basisten gör likadant när de slår sina ackord. Det är vilt. Och brutalt. Men inte något som är så särskilt



kul att lyssna på i längden – riffen är högst medelmåttiga. Meshuggah är utnötande och tröttande.

Nuclear Blast slår sig för bröstet med att ingen på denna jord kan kategorisera Meshuggahs musik. Skulle det vara en fjäder i hatten?

Torbjörn Hallgren

M.I.A.

Arular

XL/PLAYGROUND

Hypen kring M.I.A. har föregått hennes album med flera månader. Överallt har man hört *Galang*, *Sunshowers* och *Pull Up the People* på repeat. Förståeligt eftersom det är riktiga fullträffar. Men det gör samtidigt att man tycker sig ha hört hela albumet redan innan man lyssnat på det. Alla tre låtarna är med på skivan och resten av *Arular* låter givetvis inte identiskt, men det är i mångt och mycket enkla rytmer, lite ljud som kastas hit och dit och så M.I.A:s rap. Framförallt är det den sistnämnda ingrediensen som gör att man får den där har-jag-inte-redan-hört-det-här-känslan. För kraftfull och cool är hon, men särskilt varierad är hon inte. Det är mycket pang på. Förmodligen är det bara för att singlarna var såna mästerverk som albumet, trots att det är bra, känns som en halv besvikelse.

Mats Almegård

NATHAN MICHEL

The Beast

SONIG/DOTSHOPSE

Skriver man en avhandling är det viktigt att hålla ordning på referenserna. Allt ska förtecknas, struktureras och användas för att ens eget verk ska bli så välbegrundat, så teoretiskt förankrat som möjligt. Nathan Michel är multiinstrumentalisten som just håller på att skriva en avhandling i kompositionslära. På fritiden spelar han in förtjusande små popstycken som han ger ut under titeln *The Beast*.

Man kan konstatera ett par saker när man lyssnar på hans album. För det första är han definitivt hemma i populärmusikens historia. En referens i sammanhanget måste bli Burt Bacharach, för precis som denne gigant förmår Michel att förse varje liten smittande melodislinga med en tvist, eller en krok som liksom hakar fast och stannar kvar. För det andra kan man bara hoppas att han har mer struktur i avhandlingen än vad han har i musiken. Inte så att den är ostrukturerad, men den jäser över åt alla håll och katalogiserar knappast källor och musikaliska fotnoter. Skönt det, för det hade resulterat i platt och tråkig musik. Men för att hans avhandling ska bli godkänd krävs det att han följer en mer logisk linje när han skriver. Det gör han nog, han verkar smart.

Mats Almegård

MIDNITE

Let Live

I-GRADE/IMPORT

När jag hörde Midnites debut förstod jag mig inte på deras musik, jag tyckte det var för sästigt och stenat. Ett par låtar var väl okej men för mig var reggae då främst dansmusik.

Let Live är, om jag räknat rätt, gruppens sextonde album och nu är jag sedan länge helt såld. Det är så Midnites musik fungerar, den smyger sig på lyssnaren och plötsligt är man fast för man har aldrig hört något liknande.

Gruppen är uppbyggd kring bröderna Benjamin från S:t Croix, en av de amerikanska Jungfruöarna, och kanske är det deras kulturella utgångspunkt som givit dem förutsättningarna att skapa ett så eget sound. De bästa av reggaens element, dess innerlighet och andlighet, stöps om i en

ljudform som känns nyskapande istället för daterad. Midnites musik är ursprung och framtid i ett.

Let Live är en ovanligt splittrad skiva för att komma från Midnite. Flera låtar låter betydligt mer anpassade än bandet brukar göra, bland annat har M1 från Dead Prez producerat två spår. Men det är som vanligt bara att böja sig inför Vaughn Benjamins otroliga röst. På *The Gad* är han lika snabb i munnen som Twista och på hiphopballaden (!) *Fighting for Her* får han det utrymme han behöver för att göra den till en av årets bästa låtar.

Om du har minsta intresse för reggae-musik så ge Midnite en chans. Eller snare flera stycken. Du kommer inte ångra dig.

Isac Nordgren

JAY MILES

9 Hours

MTM/SHOWTIME

Om man föds som Jürg Eichmann i Schweiz och flyttar till Förenta Staterna och dessutom byter namn till Jay Miles, då är man dömd att misslyckas. Trots att han lyckas ragga upp några supermusiker, typ Toto-Lukather, så låter detta rent ut sagt för jävla smörigt, blekt, kefft och löjligt. Michael Bolton sopar mattan med Jürg vilken dag som helst.

Per Lundberg GB

MOLLY HATCHET

Warriors of the Rainbow Bridge

SPV/PLAYGROUND

Samlingsplattan som markerade 25-årsjubileum för några år sen var stundtals en oerhört svängig southern rock-historia. Tyvärr kan man inte alls säga detsamma om Molly Hatchet i dagsläget. Nu är det mossiga gamla stenar, murkna trädstammar, byggnader i ruiner och härsket smör för hela slanten. Daterat, statistiskt och med en sångare, Phil McCormack, som verkar ha munnen full med besvärande kittlande hårstrån. Nej tjacka 25th Anniversary – Best of Re-recorded istället.

Roger Bengtsson

MONADE

A Few Steps More

TOO PURE/PLAYGROUND

När inte Laetitia Sadier frontar Stereolab ägnar sig hon åt att skapa kantig pop med de tre andra medlemmarna i Monade. Att det är ett sidoprojekt hörs inte. Det här är musik som står bra på egna ben, även om den inte är det mest nyskapande man har hört. Lite bossa-influenser anas bakom popgitarrväggen. Sadier sjunger och blåser trombon, de andra pumpar bas, trummor och keyboards. Tillsammans skapar de en ljudvägg som förmodligen sitter som handen i den berömda handsken på Too Pures kontor. Men lite mer nerv hade inte skadat. Det låter nämligen rätt likgiltigt.

Mats Almegård

VAN MORRISON

Magic Time

EXILE/UNIVERSAL

Det fanns ju en tid då Van Morrison kunde plaska i sin lilla pool av egenproducerad soulblues och göra i princip vad han ville och det blev fantastiskt. Men, egentligen helt påkallat och egentligen önskvärt, började han söka sig vidare horisonter. Och någonstans strax därefter blev det svårt. Någonstans efter den fullständigt mästervärdiga *Poetic Champions Compose* började det Morrisonska hantverket darra lite. För att haverera lite senare. På senare tid har det känts som att The Man varit på väg tillbaka till fornstora dagar, men inte kommit så långt på vägen. Och det bekräftas rätt ofta på *Magic Time*.

Några låtar är gammal fornstor Morrison i den egna lilla poolen, men utan att komma upp i forna standarden. Men klart

godtagbart. Ett par lite väl standardiserade upptemponummer känns fortfarande trötta, som att hela världen hunnit ikapp. Några croonernummer känns dock, om inte fräscha, så i alla fall som att de kunde komma att bli standardnummer i genren. I *Gypsy in My Soul* känns det som att den gamle mannen ändå har lite av det gamla kvar, liksom i bitar av andra låtar. En av låtarna heter *Keep Mediocrity at Bay*. Det känns ändå ibland som att Van Morrison fortfarande har lite svårt att leva upp till den uppmärksamheten.

Magnus Sjöberg

MOTION CITY SOUNDTRACK

Commit to This Journey

EPITAPH/BONNIERAMIGO

Att Mark Hoppus från Blink-182 har proddat *Commit to This Journey* hade jag kunnat säga även om jag gjort en dubbel Van Gogh och skurit av mig båda öronen. Det är svårt att undvika att lägga märke till den slickt lena produktionen och de många emo-stämmorna. *Commit to This Journey* präglas starkt av Death Cab For Cutie, men de vrider upp tempot och blir aningen glattare, även om det fortfarande finns en del charm kvar, främst genom en del electroinslag.

Men faktum kvarstår att det låter väldigt mycket Hoppus, Delonge och Barker om detta, och de kan sitt jobb tillräckligt bra för att själva vara med och avla fram en ny generation emoskejtare.

Mikael Barani

ROÍSÍN MURPHY

Ruby Blue

ECHO/PLAYGROUND

Efter att Mark Brydon och Roisín Murphy separerade hann de spela in en sista Moloko-skiva som nog är att anse som deras totala mästerverk. Synd att den passar in så bra på myten om "starka" och "nakna" skilsmäsoalbum, förutom det är den klockren.

Nu återvänder Roisín Murphy på egen hand. Det blonda håret är ersatt av en eldröd frisyr och Mark Brydon har fått maka på sig till fördel för ljudgalningen Matthew Herbert (som bland annat står bakom aliaset Doctor Rockit). Tillsammans har de grävt ner sig i jazzstrukturer, skruvade ljudexperiment och pysande bubbelrytmer. Steget från Moloko är kanske inte så långt – de hade också stunder av jazziga utflykter. Roisín Murphys röst bar upp mycket av Moloko på samma sätt som den bär denna skiva. Men det är lite mer skruvat, lite mindre dansgolv och raka popdågor som i Molokos fall. Det innebär att musiken också blir mindre direkt, men tar man sig tid väntar mycket spännande detaljer i Murphys/Herberts ljudjungel.

Mats Almegård

MYLO

Destroy Rock & Roll

BREASTFED/BONNIERAMIGO

Någonstans mellan Daft Punk, Bent och Cassius hamnar Mylo med sin åttiotalsinspireerade discohouse. Inledningen med *Valley of the Dolls* och *Sunworshipper* är lite mer atmosfärisk chill out, medan *Muscle Cars* närmar sig techno. In *My Arms* är något för alla som diggar Erik Prydz tjat-dänga *Call On Me*, men i övrigt är det lite tunt med sång på skivan. Vocoder och Teenage Mutant Ninja Turtles-syntar är givetvis obligatoriska.

Rikki är den fräckaste låten, där Mylo knäpat ihop snyggt sonderklippta sångmönster med en grym basgång. Svänget är totalt!

Till en början verkar plattan ganska ointressant, men får den lite tid på sig trillar polletten ner. Det är inte lika proffsigt som Cassius, Metro Area eller Daft Punk,



men det är att kräva för mycket. *Destroy Rock & Roll* är, trots en något missvisande skivtitel, ett varierat album med många sköna stunder.

Christian Thunarf

NIHILIST

Nihilist (1987-1989)

THREEMAN/PLAYGROUND

I slutet på åttiotalet stod Nihilist på en scen i Kortedala, speciellt inbjudna av göteborgarna i Grotesque. Det var en makalös konsert. Huvudnummer var Pagandom, som var minst lika bra. Men medan Pagandoms thrash metal inte lockade skivbolagen att ta fram pennan gjorde Nihilists dödsmetall det desto mer.

En eon senare är det Nihilist, som idag heter Entombed, som stolt kan ge ut sina eftertraktade demos på en samlings-CD. Här finns bäbisarna till den mogna debuten på Earache, med klassiker som *But Life Goes On* och fantastiska *The Truth Beyond*. Självklart är det här bara något för de redan övertygade. Nyfikna på Entombed ska istället köpa *Left Hand Path*, *Clandestine* och *Wolverine Blues*. Eller varför inte leta upp Pagandoms gamla demos på nån nåtauktion, det är ett band som förtjänar upprättelse.

Demotejperna på *Nihilist (1987-1989)*, fyra från Nihilist och en från Entombed, visar stegvis upp det ljud som skulle bli dödsmetallens signum. Producenten Tomas Skogsberg fick ta emot busslaster av band. Alla ville använda hans små stjärkare och hans hemliga recept för att få till gitarrljudet. Entombed däremot bröt med honom inför *Same Difference* 1998.

Torbjörn Hallgren

NORDMAN

Anno 2005

BONNIERAMIGO

Melodifestivalen i Sverige har bjudit på en del makabra comebacker de senaste åren. Baccara. Alannah Myles. Katrina Leskanich. I det sammanhanget kanske inte Nordman ter sig speciellt makabert. Och självklart kommer en skiva också. Här finns ju givetvis *Ödet var min väg*, men också annat. Och på något sätt känns det när man lyssnat igenom allt som att det var väl ändå en rätt okej låt. Men det kanske också beror på att den på *Anno 2005* trängs med låtar som inte kommer upp i samma standard, och det talar sitt tydliga språk. Var inte förtjust i den när jag hörde den första gången, och är väl det fortfarande inte. Och sålunda inte heller i skivan. Några låtar lovar mer till en början, som exempelvis *Ensam varg*, men faller snart ihop. Trött och trädigt.

Ur ett större medmänskligt perspektiv hoppas jag givetvis att det går bra för Håkan Hemlin. För Mats Wester också för den delen. Men musikaliskt ser jag ingen ljusning.

Magnus Sjöberg

OLEN'K

Silently Noisy

COLD MEAT INDUSTRY

Detta tremannaband från Frankrike lär ha träffats på en festival för gatumusikanter. Jag kan inte låta bli att undra om det var en medeltidsfestival liknande den på Gotland. Där gother får leva ut sina vildaste kläddrömmar å la medeltid och det antligen är okej att gå runt med drakformade dolkar i en knivslida längs benet.

För gothisk musik är vad Olen'k presterar. Det påminner en hel del om det gamla kultförklarade bandet The Vyllies, med enda skillnaden att The Vyllies var divisioner bättre. En del stämningsslägen, som i låten *Ego*, känns också igen från gothdrottningen Siouxsie Sioux. Men hon var

också bättre. Det här känns mest pompöst stelt och rätt sömngigt.

Mats Almegård

MARTIN PETER

Enough of This?

ANGORA STEEL/SHOWTIME

Svaret på den fråga Martin Peter ställer i titeln till sitt album är ett rungande ja. Jag har fått nog av det här. Det hjälper föga att Mark Stewart från The Mafia och Alec Empire från Atari Teenage Riot gästas på sång och att Martin Peter pressar sin elektronik och sina gitarrer till det yttersta. Det är ändå inte bra. Trist punkmusik som klätts upp i elektroniska nitbälten och försetts med en lagom åttitalrosa tuppkam funkar inte någonsin i min bok.

Mats Almegård

P.F. COMMANDO

Manipulerade mongon

YOU KNOW, FOR KIDS/IMPERIAL RECORDINGS

Manipulerade mongon är en svensk musikklassiker enligt vissa. Det finns även de som menar att Punk Force Commando spelade in den första punkskivan i landet. Om det stämmer låter jag vara osagt. En sak som är säker att detta är RIKTIG punk till skillnad från nutidens försök.

Skivan spelades in 1979 och på den tiden var den svår att få tag på, de som bodde utanför bandets hemstad Gävle eller utanför huvudstaden fick snällt beställa skivan direkt från bandet. Och det var många som gjorde rätt i att ta kontakt med killarna i P.F. Commando. *Manipulerade mongon* är härligt kaxig med en produktion som får dagens teknikmäniskor att gråta, men det är precis som det ska vara. Det viktigaste var inte att låta bra, det viktigaste var att låta. När skivan nu släpps med hjälp av bolaget You Know, For Kids kommer säkert många nostalgiker att springa dreglande till skivaffärerna. Jag kan även rekommendera yngre att följa med. Det här ÄR punk, punkt slut.

Andreas Eriksson

PORTLAND

The Eyes of a Stranger

PORTABLE/MENTO MATERIA

Redan i inledande *Secrets Dies* allra första fem sekunders syntslinga är det nästan så man rodnar. Det är nämligen så fantastiskt uppenbart att danska fyrmannabandet har velat göra en *Enjoy the Silence*. Portland är alltså ytterligare ett i raden av syntband som för sin egen hälsas skull lyssnat alldeles för mycket på Depeche Mode. Inte för att man skulle bli sjuk av DM, men det här är så oerhört osjälvständigt att en avväjningskur faktiskt är att överväga.

Mats Almegård

THE RED DEATH

External Frames of Reference

METAL BLADE/BORDER

Ett amerikanskt ungt band som inspirerades av Edgar Allen Poe när de valde namn. Sen då? Tja. Döper man en platta till något gemene man behöver ett lexikon för att kunna förstå så har man väl lyckats lite. Får känslan av dessa snubbar försöker vara svårare än vad de är. Det hörs även musikaliskt. Många av låtarna känns överarbetade. Mycket av själva poängen går bort. Hardcore bör väl vara direkt och relativt enkel. Sen får ju gärna texterna var hur komplicerade som helst. Jag kanske pratar smörja. Vad jag egentligen menar är att The Red Death skulle kunna gjort en mer intressant skiva än så här om de ändrat på vissa små saker. Nästa kanske blir bättre.

Per Lundberg GB

REGULATIONS

Regulations

NY VÅG RECORDS

Nyskapad punk brukar låta mer nittiotial än sjuttiotial. Därför är det extra kul när fyra killar från Umeå kryper fram med en ryggsäck full av den riktiga varan. Skivan är delvis producerad av Norrbottens punkkräv Dennis Lyxzén och består av tolv låtar på engelska som alla sparkar lika hårt i skrevet. Så här farlig och inspirerande har inte svensk punk låtit på närmare 30 år.

Andreas Eriksson

RESUSCITATOR

A Warriors Death

DISPLEASED RECORDS

Med två uppochnedvända kors, tre pentagram, två 666 och ett gethuvud i loggan så väntade man sig ju kanske nåt vassare. Men tyvärr, detta är tamt, intetsärande och trist. Sen hjälper det ju inte heller att omslaget är en billig "ond" kopia på Saxons *Crusader*. Näh, hoppa över det här struntet och gå ut och köp något med Mar-duk eller Black Dahlia Murder istället.

Mathias Skeppstedt

DAVID SANDSTRÖM

Go Down

MOFAB/PLAYGROUND

David Sandström letar efter ett uttryck som ska bli hans eget. På *Go Down* hittar han det inte riktigt. David söker bland Elvis Costellos låtar. Jag är inte så förtjust i den glade Sandström. Jag gillar den buttre och experimentelle Sandström. Efter han lämnat trumstolen i Refused släppte han projektet TEXT och några år senare fantastiska *Om det inte händer något innan imorgon så kommer jag* där varje liten ton är ett eget uttryck.

Men *Go Down* är inte en dålig skiva med dåliga låtar och dålig musik. Den är bara inte så intressant som den borde vara när David Sandström ger ut något. Kanske har jag för höga förväntningar. Duetten med Frida Hyvönen är vacker, inledande *Buckle Up* har ett skönt driv. Jag ville bara ha något annat. Något som inte redan fanns. Musik som inte var gjord. Jag ville ha David Sandströms hjärta och inte hans skugga.

Per Lundberg GB

NITIN SAWHNEY

Philtre

V2/BONNIERAMIGO

Nitin Sawhney framstår mer och mer som någon ohelig allians av Moby och Manu Chao. Han har den förstes förmåga att göra totalt okantig elektronisk musik som passar bäst i en hiss eller hotellbar på lagom hög bakgrundsnivå. Han har den andres förmåga att ständigt leta nya musikaliska influenser i världsmusiken i jakten på något annorlunda och spännande. På *Philtre* är detta högst påtagligt. Bland digitala mäs-skrik, sitarlinkande, soulinfluenser och sydamerikanska rytmer går han bort sig totalt. Det blir lika exotiskt som när någon undviker stark smak i en currygryta, för att anpassa det till vår västerländska smak.

Mats Almegård

SENTENCED

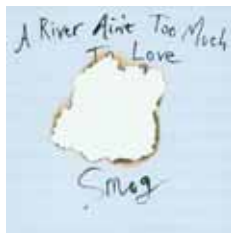
The Funeral Album

CENTURY MEDIA/BORDER

Så, efter 16 år har finska Sentenced bestämt sig för att gräva ner sin popmetall och säga adjö med detta avskedsalbum och en sista turné. Det låter som en korsning mellan The Cult och The Mission kryddat med lite Paradise Lost. Om ni tycker det låter lovande så kan jag säga att det är ett nerdekat The Cult och The Mission från 2004 blandat med ett par B-sidor från Paradise Lost. Med andra ord otroligt kompetent, välproducerat – och skittrist.

Mathias Skeppstedt



**SETTLE THE SCORE***Five Knuckle Philosophy*

CENTURY MEDIA/BORDER

Generellt sätt så är min åsikt att musik med gasen i botten oftast förlorar mer i längden än vad den vinner. Oftast blir det genomtjockt och utan nyanser samtidigt som det ibland kan vara befriande med musiker som förmedlar sina åsikter med forcering istället för med finesse. I fallet *Settle The Score* är det tyvärr frågan om en förlust. Deras snabba förstörelserock är påfrestande i för stora doser.

Andreas Eriksson

BEANIE SIGEL*The B.Coming*

ROCA-FELLA/UNIVERSAL

Innan Beanie i sensomras inställde sig för ett års förvaring hos staten ökade han sin arbetsdos rejält. Han spelade med i en långfilm, färdigställde ett stort antal musikvideor, planerade för sitt klädmärke och spelade in tredje plattan *The B.Coming*. När han kommer ut är det dessutom dags för en mordrättegång så detta kan vara det sista vi hör från Philly-sonen Beanie Sigel på ett tag.

Och *The B.Coming* är en stabil om ändå mörk och osminkad platta. Beansies skrovliga röst passar perfekt till de snärjande och dramatiska beatsen. Inledningen är stark med samplingstunga *Feel it in the Air* och *I Can't Go On this Way* som med bitterljuv eftersmak banar väg för tretton blytunga spår till. Bäst bland dem är *Bread & Butter* med Brand Nubian-legenderna Grand Puba och Sadat X och Redman-samarbetet *One Shot Deal*. Bon Jovi-avslutningen *Wanted (On the Run)* är det däremot kalkonvarning på.

Gary Andersson

LUCIE SILVAS*Breathe in*

MERCURY/UNIVERSAL

Hon har tidigare skrivit åt teamet som försett bland annat Britney Spears och Dannii Minogue med hits. Men Lucie Silvas kom på att hon ville återgå till sig själv, och skriva låtar som låg henne närmare om hjärtat. Så här är *Breathe in*. Och, tja, det är väl kul. Det märks ibland att hon haft ena foten i den moderna r'n'b-fällan, men också att hon vill komma ifrån den. Tyvärr kommer hon inte tillräckligt långt bort för att kännas så där riktigt nyponfräsch i sammanhanget – det handlar mycket om singer/songwriterpop med så där nästan trendkänsliga melodier, att man ibland tycker det känns som mycket yta. Men bortsett från den finns här riktigt bra låtar ändå. Så pass bra att det nog ändå kommer att kännas fräscht om Lucie bryter sig in bland övrigt radioskval. Där är hon välkommen.

Magnus Sjöberg

SIMON V*Because We Can*

SANTORIN

Tyske Simon V gör cineastisk drum'n'bass med svepande syntslingor, aggressivt pumpande basgångar och hektiska trumprogrammeringar. Oklanderligt när man ser till produktionen och ett par spår lyser också upp med fina melodislingor och sköna beats. Men problemet är att det känns igen alldeles för mycket. Det är musik som sneglar på andra stora namn inom genren och som lämnar alldeles för litet egenavtryck för att man ska orka bry sig om det.

Mats Almgård

SLEATER-KINNEY*The Woods*

SUB POP/BORDER

Sicket jävla oväsen de för Sleater-Kinney. Och nu menar jag riktigt oväsen. Riot

grrrr-oväsen. Det är ju fan det värsta som finns. Det är ju skit samma om de har nåt vettigt att säga när sången strimlar sönder hörselorganen med slöa rakblad. Eller när det viktigaste är att musiken ska låta arg snarare än bra.

Är det verkligen lagligt att skrika med vibrato?

Annica Henriksson

SMOG*A River ain't Too Much to Love*

DRAG CITY/PLAYGROUND

STEPHEN MALKMUS*Face the Truth*

DOMINO/PLAYGROUND

Under stora delar av nittioalet var Bill Callahan och Stephen Malkmus två av musikvärldens största genier. Det tyckte i alla fall jag och mina kompisar.

Callahan och hans långlivade projekt Smog hade sina finaste stunder under det förra årtiondet, men hans musik har åldrats med värdighet. Sedan han lämnade indiestöket bakom sig 1996 så har hans lågmälda och intima sånger låtit på ungefär samma sätt och Callahan kör envist på med samma beprövade koncept. *A River ain't Too Much to Love* bjuder inte heller på några direkta överraskningar men Callahan är en man av mycket små nyanser och det är de små gesterna som håller hans skiva uppe. Den gamle sprattlar till och till min överraskning så berör han mig fortfarande. Så pass att jag kanske borde lyssna mer på de där fyra senaste plattorna som gick ut genom andra örat förra gången jag hörde dem.

Malkmus och hans vänner blev med sitt band Pavement kungar av lo-fi. Med sin otillräkneliga kreativitet och spjuveraktiga attityd sammanfattade bandet allt som genren ville vara. Det var då det.

Nu gör Stephen Malkmus skivor på egen hand och det som var så fräscht för tio år sedan är av naturliga skäl det inte längre. De galna upptågen överraskar inte längre. Collegetiden är förbi. I sina bästa stunder puttrar Malkmus musik på lite småtrevligt men den bistra sanningen är nog tyvärr att Malkmus är för endimensiönell både som låtskrivare och som sångare.

Han har givit sin publik många klassiska ögonblick. Personligen glömmer jag aldrig chocken och det efterföljande glädjeruset då jag knockades av ett för mig helt okänt Pavement i Köpenhamn 1992. Det är därför det känns så sorgligt idag.

Albumet Malkmus nu släpper heter *Face the Truth*. Just det, Stephen, försök att acceptera sanningen. Det är över.

Isac Nordgren

CLEM SNIDE*End of Love*

FARGO/BORDER

På sitt femte album fortsätter Clem Snide den inslagna vägen. Det är country, roots och rock i lagom avvägda proportioner och underfundiga texter som inte sällan behandlar samtiden, från europeiska bilar och skådisen Lucille Ball till Isaac Newton och hundratusen nakna kvinnor. Men *The Sound of German Hip Hop* känns väl putsig när den berättar om att vakna upp till nämnda musikstil. Sångaren och låtskrivaren Eef Barzelay klarar sig även den här gången med hedern i behåll.

Robert Lagerström

SOFIA TALVIK & THE TALLBOYS*Blue Moon*

STARBOY RECORDINGS

Det här är ett album att njuta av under lugna stunder. Ja, det kanske låter trist, men så är det. Som de flesta andra singer/songwriter-albumen är hennes stämning ljuv och musiken lätt att ta till sig. Men man har ju hört det förut trots allt, en söt

tej med en gitarr och vacker röst. Med förkärlek för stråkar tycker jag att många av hennes låtar kommer långt på just det.

Exempelvis *Tonight* är vacker och har en skön känsla där stråkarna förstärker låten till något bättre än vad den förmodligen skulle varit utan. I bland annat *Stop* påminner hennes röst om Dido. Inga jättespännande utsvävningar och överraskningar direkt, men väl en skön skiva att ha på i bakgrunden då den är lättlyssnad.

Marléne Fransson

SOLOGNE*Loney Dear, and Introducing*

EGENPRODUCERAD

Fyllt med bitterljuva känslor sätter sig Sologne som en tröja bak och fram och på avigan. De sitter som ett tuggummi under skon som man är oförmögen att få bort – någonstans mellan David & the Citizens, Wannadies och Laakso, men med egen karaktär.

The City, the Airport är den självklara hitten, en rakare pophistoria med klistrande refräng och finfina körer. *Le Fever* och *I Lose it All* är vackert gråmulna historier med uppbyggnader mot virvlande crescendo. *I Fought the Battle of Trinidad* och *Tobago* är mer uppsluppen med sina bekymmerslösa visslingar i bakgrunden.

Lekfulla kompositioner, sång som instrument, dynamisk ljudbild och melodier som stryker både med- och mothärs gör detta till en platta som inte bör passera obemärkt förbi indiepubliken.

Christian Thunarb

THE SUMMER OF MARS*Glaciers*

LOOSE MUSIC/BORDER

Jag blev väldigt överraskad när jag läste att den här duon kom ifrån Glasgow men det hela blev mer logiskt när det visade sig att sångaren Paul Smith var kanadensare. För The Summer Of Mars låter verkligen inte som skottar. Den enda brittiska musik som verkar finnas i pågarnas skivsamling är sjuttioitalshårdrock.

Deras kombination av riffrock och slackersång påminner istället en hel del om amerikansk musik som Pavement och Nirvana men framförallt om Dinosaur Jr. På några låtar drar gruppen ner tempot och kör lite country.

Hela skapelsen luktar tio år lagrad lo-fi men låter ändå inte gammalt. Det är inte på något sätt nyskapande men charmigt och emellanåt svänger det på riktigt friskt.

Isac Nordgren

BO SUNDSTRÖM*Skåne*

SONYBMG

Bo Kaspers Orkesters sångare ger sig övertygad men med vingliga ben ut på upptäcktsfärd i ensamhet. Övertygad, för att det låter övertygande, det låter som att han vill något, som att han har något att säga och hur han vill göra det. Vingliga för att han gör det på ett så valhänt sätt. Den musik man förknippar med Bo Sundströms röst känner väl alla till vid det här laget. Lagom mysjazzigt och folkhemskt. Med små vardagsbetraktelser och små parallellskruvade infall. Inte mycket av det som finns på *Skåne*. Inte så att man ska identifiera en röst med ett koncept, men Bosses små visförsök imponerar inte direkt. Lovvärt att försöka bryta sig ur det som alla förväntar sig, men jag trodde ändå att det skulle finnas bättre låtar på albumet. Ett par höjer sig över mängden men långt ifrån tillräckligt för att lyfta skivan.

Det som grundmurar besvikelsen är några av texterna. Som där man förväntat sig välformulerade observationer av vardagshändelser och känslor bara finner vardag. Grå vardag. Vissa ganska ange-



lägna, ja, men också utan de subtiliteter man kräver i sådana texter. För även om Bo Sundström inte gör bort sig som solo-artist eller gör en slät figur så tror jag inte många av de potentiella köparna kommer att känna sig nöjda.

Magnus Sjöberg

TEARS FOR FEARS

Everybody Loves a Happy Ending

EDEL/PLAYGROUND

Just när ni minst anade det står de där igen – Tears for Fears! Som ens värsta mar-dröm. Nej, det var orättvist. Men tanken slår en. För även om jag tyckte att *Sowing the Seeds of Love* var en rätt schysst platta i skiftet mellan åttio- och nittiotal, så är det ju också en platta som åldrats med åren. Helt rätt när det nästan var originellt att kombinera symfonisk svulstighet med sextiotsreferenser. För, precis som man befarat, så låter verkligen den nya skivan som en uppföljare, eller kanske till och med en nära släkting, till just *Sowing the Seeds of Love*. Och på något sätt känns det inte helt bra. För det är ju ändå femton år sedan.

Det har ju hänt en del sedan dess, saker som gjort att viss musik känns lite för tidstypisk. För visserligen blandas emellanåt klockrena melodier med konstiga svängningar och lite för mycket vilja i arrangemangen. Det hade varit en perfekt uppföljare. Om den hade kommit för en tolv-tretton år sedan. Inte nu.

Magnus Sjöberg

THEODOR BASTARD

Pustota

PANDEMONIUM/SOUND POLLUTION

Ett ryskt band som lägger ut synt/ljudmat-tor tillsammans med övrig traditionell rock- och popsättning och ovanpå det lägger sångmelodier av orientaliskt stuk. Kan det funka? Tja, nästan. Theodor Bastard går sällan över någon osmaklighetsgräns, och fläskar sällan på så man helt tappar koncepterna. Men det är inte långt borta. Precis som en del symfoniskt inriktade hårdrockband kan låta soundet växa sig bortom all sjukdoms gränser finns här tendenser. När det hålls tillbaka närmar det sig tysk etnoschlager. När det går för långt blir det bara muterad Enigma. Egentligen inte alls övet, men lite för mycket att tugga på.

Magnus Sjöberg

T.O.K.

Unknown Language

VP/PLAYGROUND

När T.O.K. slog genom med *Chi-Chi Man* 2001 blev vokalgossarna hela Jamaicas nya älsklingar. Tillsammans med andra grupper som Innocent Kru och i viss mån de hårdare Ward 21 blev de det närmaste man kan kalla ett boy band på Jamaica. Hårdare och snuskigare än alla pojkband från väst, men ändå. Vi snackar dancehall här.

Själv tyckte jag att konceptet med smöriga vokalfrefränger, fotbollsallsång och porrtexter var rätt dött från början men de två första spåren på den här plattan är överraskande bra. Sedan blir det inte mycket mer tyvärr. Det är uppenbart att detta är ännu ett försök från Alex, Flexx, Bay-C och Craig T att bli "de next ting" i Babylon. Ett tecken på det är att den ende deejay som gästar på plattan är gamle marinsoldaten Shaggy. Just den låten bygger dessutom på *Louie Louie*. Nja.

Man känner igen några singlar som funkare och inledande *Survivor* är fetare än Destiny's Child men i övrigt lämnar *Unknown Language* avsevärt mer att önska. Tokarnas toast har alltid varit tung men barbershoprefrängerna sänker skeppet som vanligt. Positivt dock att gruppen

tonat ner battytexterna. Troligen har de slutligen insett att det kan skada karriären. Texter om att knacka bögar går inte hem på gayklubbar i Miami.

Isac Nordgren

UNSANE

Blood Run

RELAPSE/BORDER

Unsane har en respektabel historia med många plattor bakom sig. Det hindrar dem inte från att råka visa fotknölarna på nya *Blood Run*. Och sågen hugger snabbt.

Bandet spelar fortfarande brötig rock med inslag av hardcore. Men det blir aldrig roligt. Chris Spencers röst kommer inte igång. Hela grejen med att dista rösten låter som ett desperat försök att dölja oför-måga. New Yorkarna har inte ens orkat med omaknet att göra en enda hit.

Det här är lika ointressant som Beastie Boys onödiga *Some Old Bullshit*, och låter lika kasst.

Torbjörn Hallgren

THE UNSEEN

State of Discontent

HELLCAT/BONNIERAMIGO

Under 2004 klarade det senaste Hellcat-tillskottet The Unseen av inte mindre än 193 livespelningar. Det är många det. Trots det sanslöst hektiska turnerandet hann Bostonbandet också med att spela in sin femte fullängdare *State of Discontent*. En skiva som, även om den producerats av Dropkick Murphys Ken Casey och släpps av just Hellcat, inte låter särskilt mycket streetpunk.

Nä, The Unseen har betydligt mycket mer gemensamt med Sick Of It All än med till exempel The Business. *State of Discontent* handlar om hardcorepunk med melodier, rockigt sväng och feta körer. Är det bra, då? Nja, förutom refrångstarka *Scream Out* och nästan poppiga *You Can Never Go Home* pumpar The Unseen inte in så mycket nytt, fräscht blod i mina punkhyllor.

Jag är kanske överdrivet hård i min bedömning, för det är egentligen inget större fel på *State of Discontent*. Det låter både proffsigt och tajt. Fast problemet är kanske att jag aldrig skulle få för mig att använda ord som just "proffsigt" eller "tajt" för att beskriva Minor Threat, Bad Brains eller några andra av mina absoluta hardcorefavoriter. De banden har någonting annat. Något vilt, något storögt och någon slags genialisk galenskap. Och det är egenskaper som The Unseen tyvärr saknar.

Daniel Axelsson

LAURA VEIRS

The Triumphs and Travails of Orphan Mae

BELLA UNION/BONNIERAMIGO

Jag blir så glad! Mina öron spetsas maximalt när jag börjar lyssna på denna skiva. Det här är underbart. Hennes röst i kombination med musiken och texten gör att albumet är alldeles för intressant för att bara ha på i bakgrunden. Det här kan man inte placera in den vanliga singer/songwriter-fåran. Laura Veirs är född i Colorado men har bott i Seattle sedan mitten av nittiotalet. Hon förmedlar en stark närvaro med sina texter och musiken, en västern-atmosfär. *John Henry Lives* har ett skönt electroinfluerat parti som känns spännande och välkommet. Hennes låtar har liknats vid rena dikter och hennes röst låter ibland som Ani DiFrancos. Skivan står redan bland mina favoriter i CD-stället och borde göra det hos fler. Köp den och låt dig fångas.

Marléne Fransson

VITALIC

OK Cowboy

PIAS/PLAYGROUND

Hype: En artist omnämns i spaltmeter runt om i medier världen över och hyllas av musikkritiker till höger och vänster. Detta kan kryddas med diverse positiva uttalanden från kända personer/större artister för att ytterligare spå på "det där fantastiska". Skivbolagsjippet är totalt.

Därmed inte sagt att det är fel av ett skivbolag att digga sina artister. Men det finns ett men. Vitalic är en av de mest omtalade dansmusikartistererna för stunden. Denne fransos har, enligt skivbolagets hemsida, självaste Aphex Twin som "hängivet fan". Må så vara. Men vad jag inte förstår är vad en sådan elektronisk revolutionär ser i en sådan medioker producent som Vitalic.

Jag menar, visst finns det låtar som går an att låna ett öra till. Men det finns absolut ingenting ljudande på *OK Cowboy* som på långa vägar förtjänar sådan uppmärksamhet, sådan hype.

Därför får hypen som marknadsförings-knep ofta motsatt effekt. Man orkar helt enkelt inte lyssna på allt snack och vänder bort blicken för att den nya heta artisen ändå inte motsvarar förväntningarna.

De bästa spåren på *OK Cowboy* är *Poney pt. 1* och *La Rock 01* från *Poney EP*, som släpptes 2001. Det handlar om snäll, lättasam techno med glimtar mot den kortvariga electroclash-scenen. Låtarna lunkar på i ungefär samma takt, med diverse trummaskiner och syntar. Alla instrument på plattan är syntetiska, vilket även är dess största brist. Oftast ligger det ett beat och en synt i grunden medan en syntslänga sköter melodin. I *My Friend Dario* dyker röster och en fejkad elgitarr upp. Mer djup finns inte. Det lyfter aldrig. Det finns ingen dynamik. Det finns inget liv på *OK Cowboy*.

Christian Thunarf

VMW

VMW

COALITION

Charmigt i *Night at the Movies*. Fulsnyggt i *Suck it and See*. Totalt botten i *Total Power-bottom*. Bara skittråkigt i *Post-Perversion*. Och så fortsätter det stadigt nedåt genom plattans tio spår.

Jeff Jelen och Mark McCoy, även medlemmar i Das Oath, Holy Molar och Charles Bronson, utgör duon VMW. De framkallar mest huvudvärk och rastlöshet med sin simpla, smått kaotiska electropunk. Eller electro och electro föresten. Bara för att de använder en massa torra trummaskiner, någon enstaka sampling och lite oljud? För mig framstår de mest som en duo som bygger hela sin musik på stil och attityd – poänglös musik utan fines. "We're not doing it for the money. We're doing it for a **shitload** of money!" säger en samplad mansstämma i *Black Rainbow*. Det är nästan så att man tror dem.

Christian Thunarf

LOUDON WAINWRIGHT III

Here Come the Choppers!

EVANGELINE/BORDER

Man vet på något sätt att det är en kvalitetsstämpel, namnet Wainwright. Både fader Loudon och sonen Rufus släpper sällan ofärdiga saker från sig. På gott och ont. *Here Come the Choppers!* innehåller många bra låtar, men det känns också att det blir lite för mycket av det goda ibland. Att det blir lite för mycket lugn och fridfull americana, att det blir lite för mycket av det här tillbakalutade, välproducerade lugnet – det som man egentligen måste ha något originellt för att höja på ögonbrynen på. Visserligen ligger Loudon i spetsen i sin genre, och visst är det svårt att tycka illa

om det, men det känns synd på något som känns så välgjort, det känns ju så tråkigt.

Magnus Sjöberg

ZION I

True & Livin

LIVE UP/SOULFUL

Zion I har värmt upp publiken åt storheter som De La Soul och Run D.M.C. men har kanske inte fått riktigt den uppmärksamhet de förtjänat ändå. Det är bara att hoppas att denna deras fjärde skiva (mixtapes inkluderade) kommer att flytta fram positionerna. Grunden är nämligen lagd: *True & Livin* är en skiva som vibrerar av kärlek till hiphop och som själv levererar låtar som är lätt att bli förälskad i. *Bird's Eye View* är ett exempel på hur smidigt musiken flyter, hur skönt MC Simon rappar och hur smart Amp Live väver ihop musik som är vacker, dansant och eftertänksam på samma gång. Det låter sig jämföras med Nas, eller varför inte Blackalicious, vars *Gift Of Gab* för övrigt gästar på *Stranger in My Land*. Det är egentligen bara i den trista marschlåten *Amerika* som det blir osvängigt. Annars är det här ett hiphopalbum med godsaker på löpande band.

Mats Almegård